

MIC. # 9721

MARGALIT, YITSHAK.

מרגלית, יצחק.

NEFESH HAI.

נפש-חי.

VILNA, LITHUANIA: 1873

ASHKENAZIC SCRIPT

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

נפש - חיה

ע"י חיים תש"ע

מאגרי יקין של ה' התבטא ב... אלל העסק ישיש... ידלת פס ד' קמכתי רחח תיני אס
 גדולתו וזבחה בעבודתו החלודה, אין איתו חמה עלה השום, קושר ד' חיים עליו הולק.
 אלא ל' החיים, נדלות אמונתו, הולות יתוב, גדולה פסו-סתר או חקל יבטל ל' סגרהו
 קקטן גמולו פיטה, יוקר, אולם יסון או, של ירחים ה' נסיון וחמתו נכפן כמו אש אהבים
 רחח חיים החלוד אשר שמת אצל, הברות הסודיות אפילויות אלה וכל סגרות רגבי הע'
 הצלות, אלה חיים נלאו בו, יתה שלל יתה עז או מן היותו, אלא הוה המדיקתו מן קדו-
 החיים - אלא הוה המולות משה יתה מן האבי עז עז זומל נ' הוק רחח החיים נאוד
 קס, אפתיק אפתיק אפתיק רחח, אפילו אנה הפקודות קל קדו, לחתם, הוכול האזרי
 שנוטל הוק קחיו מהלכות השוק, וסודות אונים מן הבר, מן הקקטיל החוה אכל היה
 אמונה, או כסדת זלי משה זלי, ואל כליה זלי רחח זלי הבר השנה שתי, שכולן נלכ
 רחח חיים, ולי יתן אמן אסוד, אין אלאות חיק אמת, אקל אהיות וקל אפש.
 אלה חיים רחח הוה יתה, אלה רחח חיים הוה המדיקתו קקטק, רחח החוה אכל היה
 קדוים, כל החיה לוהיתתה הרו שיהי קדוה, קרין יתה, יתה הברעה ילדתו הוה אפש אפש
 אלא רחח החיה אלו חלית, זולה הוה אפלה, רחח החיה אלו חלית כולו קקדו ל' סקע
 קדו, חיים אמונתו, הברו יתה הוה מל אפלה, רחח החיה אלו חלית כולו קקדו ל' סקע
 הפקיוס אלה קדו, רחח חיון אקדו צנוה, הנסלה איה זיהרה סקע, היותה אקדה אקדה
 מעריול, אין תינגל כרוד וזמן פתי קדו זקן אפל, אמן-נסלה איה זיהרה סקע, היותה אקדה אקדה
 ודליותה, הוה רחח אשר אמל, כו ל' קדו החיים אקדוים רחח קקטק אקדוים רחח קקטק
 כלא ל' סקע קדו, חיים יחד, זשה" (אולה אלה") ספק מהשות אפל וסוקל השנים יתכנס,
 (אין מדוין צ' ק'). - אלה יק הוה אקדו אפל חיה, רחח הדולה אפלה, האוספת קט
 וצדק, אקלך ארחותא קל סקע הוה אקדו יחד, -
 האדם (קדו קחוט קוס, הרוואים זו פרדוקים אלו שני יצרות, דקה והפוכו, הנוקדת
 כל קשיות: יצר טוב ויצר רע. - כל הרפול הדנה העוד העפל, יולד קקדו אפל
 בהחירה, כו אלא רחוט הפתקדות הפועלות בתפידות קקדו אפל האוד, אן נתקיים
 רחח הקחירה, ואלא היתה הקחירה קודם, הלא הוה ל' אדם כקום דנות קל
 אף נכר קו ל' קל פניו (מעדקוד) וכל אומתל חיים, אלא ה' כו הפקדו
 באז לא ה' יקום אשכ חזק. - ואלא ה' הפיר הפסול קדוים

הפעם; האם לא הייתה הפעולה היטובה הזו, כנראה, אשר הניחה פעולות טובה אחרות
 לאח חיים קפוצ'ו והפצאה אפסנתה ע"צ היותם טובים. אולם כח- הנצח הפיזי קודם הפיזיה
 סקסטי. האם היו כל בני אדם הוונים אוכיות החוק העצומה, הרפואון ותעויה ל יוסי חייהם.
 ואלוהי בן, או ה' כל תקופה גם אעזא השכל הזה, ראשון העצמות יסך הפקרה והשפלה
 יבנה ידונק' הקינטי". השם "עצמות" הונח על עצמות העיון, ושלמות ידוים" על עצמות
 המעשה. -

אנשים אחר זה אעזא זה עטה הוא היותם. - הזריזות והעצמות, שתי קניני העב
 להפקד הואקיות, את שחיהן נשיו האדם ההיוריון אנויים; אצורו עליו בחיין, והאדם יבד
 את זריזותו אשתינו ומהר ותלד את הנצח, את המעשה ואח החסידה, את הנקם ואת
 ל פני החסד לפינורם, ליהיו האדם גם יו העצמות ומהר ותלד העצמות את מנינו
 קבולו ואת סבאנוט אחרו. -

יעוד קדרכי הפדות, אשר סאו אין היה המורה אצוקה; שאם יהארום היסודת הזדי הזוכים
 יפני הפזיקים לפני העלים, מפני הוורזרים ופני רכי האקד. ואעזא יהאק אדם קואמצ
 הדרכים. האסוד הזה יורני דעת, כי אי אעזא אדם אקכר את אחד סבניו על פני אמת
 האלהים אשר קרא את העבודה, קראו קר' את מונח עקד לה ורה ועקוב צעיר. וכמו
 שאין להתפכר אמאדוט אשר קואו או יצו הרע מנעוריו, ככה אק או להתפכר אמאדוט
 צשו הטוב, כי הטוב יעזא לפעמים משקל, יהדו פני קדול וישא פני דל, ואז ישקל
 קצבוק את עמיתו, קולו יקצר הרע יקרב ישחול. - ופיה יאמר אני ויהי נאמן אדעיה
 אכמה שדי קהאיכט הוודע נטקע קרואות קשט וצרוו, שאם ה' יבה' אקדו היה האדם
 אעזא קקרה מצה אטוקה, אשר לפעמים השפלת רוק טובה אעזא יכולה קר' להתקבל. נאמי היה
 יבה' אקד, היה הוודע אחרו בקרה מצה אדעה. - ולפעק קרוו הוא הוודע קאדע שנ וצרוו,
 אפין טק קדוק' טוקים ונתדוק קואמצ, וירא אלהים וירא ידו עניהם. וק אמתו ר'ל: קל אקק
 קשט וצרוו! -

יצרו יסא אדם הרע, הנהו לאמר סקעיסה. השאור אקדו לא יצאח אעזא, אקא יפה אקמ
 יו את העסה, טולא השאור הפיזי אובלים סצות קל אלוט השנה. ההואק אחר וצרו
 הרע, וא יצאח לא יקום, אקא יפה הוא אקא קו את היסודת, וולא יבה' כי עתה נרדס
 חתיק העצמות והתפדות ל יו חתי. אקא אל אדע ישר להוול חקם אפין, אשר
 אקמ כפיו, כאמר, קראת ובה' קראת מערה תקאון! יי ואל יתפכ אקד אפין סדי
 יי עטה שאור אקדעה. -

אף אולי זה אצלם זה אצל האלהים, יהיו צדיקים יהיו רשעים, אלא קיו מצדו אולי
 עב האור, והשנים מורט פרה מקרב ישראל, כי שמה לו אנאיה רוח הברית קיבל אהיה נפיקים
 ונתיחם על קדושת השם, וני יוצר אם לו נלדה חבט חרפני וקניי נחלם היתמם ספקן
 נעצותי. אלא קיו הקדושים והתקדו על תשקד, כי שמה לו היה לו ל החזרות, אשר
 חזר רבץ המחזות שמו התלמוד, והחזות רוח קיורה אלהות קים להתקן קסדו הדל
 הפסוק והתקנות לו פכום.

קיוי היתממות הרשעות, נלדה רוח התפוקה קבלת הכהנים אל עז נדע, אדון
 דברי נכונות ידעג הדת, התפוקה הפולט אם אנני רעה היתה אדמה, וקני נכמו
 הכתם קלה השנים והערך ונערו אכום. אלא גם אלה כבלה צורה היתה קנפיה
 כי הנשיות קשרול, היו קלמה צדיקים גלות, חוקרים איתנים ושלי אמוני ישראל.
 והם התחברו אדמת ולדתי, אחר חזרות טוקים ומדלות קדוני הוכוח, כי הדל נעמן
 הנה אהי, אהיה טוקים אמוז מרה, אדמת מה שלק ישראל אכיקורם דבר. וסין הורה
 הוא ספר הכוזרי והערקה והרקה דויהת.

היקרים הכתאונים, הפחודים את לך הוצג אכום פתום; אם אנני רעים הנה לך
 כי יפכרו את ל מוסדו הקיה ומחלון את ל חולו מדות ונין, אלא טוקים הנה ג' אנה את
 ל תכונת האור, אכדו פחלמה סחל אק תיט קמוסדותה, אק תען קדלותי וק תלון
 קשלות ידים. כהרי-השופה, אשר פיות הנה אקף האור, אכום פתום האל יעניו אהק
 אם מוכה, ותחוד אור ומוצה קדל נכח אכוד ומק, אסן תיט האור ומקדל פנה כ'ה
 קווי אלויה, כבה תטוק חרדת-אלהים. את האק, אהקני את ל מוסדות, אסן תלונת
 מוצאות החיים, אכדו פחלמן סחל קיט צדוות, קיט אה וקום ע'ז אכודת אנה נכדון
 פדום אכום עקמוניט שקב'.

הנה פחלמ החודה הפתאומית ענה סוד אכום מוסדות האק, ל הכחות הפודים
 קקיו, קהיות האק קפנותה שאנה, ל כח יוק קיסולמו וק יעקב את ארמו אהנה
 קהתקדו ע'טה ושנה נכזה, אשר אז ישלמו אדום, אק כח החודה הפתאומית
 ותקלו ל הכחות הסתקדנים, כי ה' ופחד ערה, אקל זה יעל אנה קדו
 אשר יקאו אסוק השוק קתלויט הדיון והיציטה.

ל אכום יחזה שקרו ע'טה הקורא, כי חלופוט נכח אעל אנה קדו
 יעל רוח, ודעט מדעט שונות יסקודו וכחולכו אקרות ולקדום אנה קדו
 שם אספד לו יעו אק אסא. אעל אנה נכח אנה קדו

תודה הערו מתי הולדו עד שוקו שזולה, כי או יצד נכונה הדבר, כי יאק, הנה או זה ואם
 שנהם באחדים אוקוס. - ואם הולדו היחיד, לחם ונחם קראו אלהים, כאמר "אזלם וקוץ זלם
 יצד" על וצד" על אחט כיה וכיה צדה שמה או אמה מן האומים, הקל הקדול הזה, אשר
 אין דעתם דמה זו אזו, וחויפוט סרקקות אמן, עד שצק אחד פסכוס ארעהו, ועד שיתפלגו
 כדורו של פלג קוץ הפגדל, אשר שם קל ד' שפתם, ולא שסדו עוד אים שפתם רעהו, -
 ואם על אדם אחד נאמר: "עלה אק רה וקע אק חקר" צדק צדק תצדוק האק אחר קד'
 יפה" (סנהדרין א'). האז על אחט כיה וכיה אמה ארעהו אחר הלצק ואססוד קקל
 ד' ולמרה מן השמים. הולדו גקר ארעהו גקר מן הולדוה כיהו, הולדו אים אמהו
 מבטת מפק, האז נולד ושה כיהו הוא קלר פקלבו! ומק קקולוט וקרקוים האכיש ד' אלהים
 אזו קהר סוה וקקל אפס חזק מוז, שלה ידקר, ול הצם שסדו אקולו, שלה ידקר, כי האלהים
 יצדו קקל. הקולוט והקרקוים וקל השופר החרידו אה אקוט ישראל אקל ארעהו כחות הנפל
 גמממממ, למען ישוקו אהתמדש אהבין להאמין דקרט קדול קקדל: "אנכי ד' אוקיק אים
 סנצאמל' ממש מצרים" כי קהוצאה הצאת התאחדו ישראל באחדות נפארה ונציו זה אזה
 קמממממ וקדוטהם, וקלל יצאת מקראו קלמ, גלפתה" (צפוס ג'): על ל השלמה אים הצלמ
 סנצאמל' מצרים" (עין קזאר שם). -

הוא הדבר, אשר אזו רעו רזא (רה"ט"ו) אשר ד' וצמק איה ותעצין אהרועין שלהן יושבין וחונקין
 ומקסין ומרועין שלהן עזבין כדו ארבה השטן, וכתב ה"ן ארקה השטן אהכניע אה הויבר
 כדכתב (צפוס ג') אים נתקד שוכע קציר ועם אז יחרבו דשטן הויז וצד" (עין קד' אה
 ס' ותקפה). - והעו ארקה אה ל כחות הנפל יחד, ולהכניע אה השטן ולהסוות אהר
 וקח. השומחה, יודע אהחפוף אה עסמו אצורק סאכמו אשר הוא עשה, אה לא יחמיצנה יונס
 עדי, ולא יראה או ל שאור ולא חמר, אה ההולק קשרינע אה הוד, ואמר קלשן חזא: "עין דהחפוף"
 דחמוצו קשה לתקל אה יצד"ט, וכאמרים: "צדיקים יצד" שופין. רשעים יצד" שופין". -
 הולדו סנה כי כח הנגוד הנמצא באדם אל טוב ומושל, ואף הנמצא באיזה משפחה היוצאים
 חל למטה ישראל, אה אמנם הרשעים האורונים הולד הכינם ד' לזם רעה, אה יפיו כחאנה קטונה
 אהרי להפיו רוח חיים קקד אהר הצדיקים אהרה ואתעודה, כאמרים (יונה משל) ל פה ד'
 אה אזו קעל. מרה וגם רשע לזם רעה שצא אים עשה תפוקה מוכן ארעהו א גיה טמ.
 אה אמנם גמ קומוי אה, וצאו סוצים אשר קלשו קד' אהי, ישראל, וגם עזב רה אה אהם, ונאמ
 שונפוט אהחוף ואשניט אה ל צקרו הומה הבמקה מהו סוה, וזאה אשר יצא קלחר וקצפ

אחרי זאת מידכות, שחול, ולהכחיש מהאבות וגדופים את מוסדות מורה שקבע, את איש רעיון
 הם לעצמם, כי רעים היתה מילדי ישראל אשר נשבו אחריהם, אזרחי ארצותיהם, ונתפיקו נשדו
 קני ישראל את עדין מהר חורב. זאת קב"ה היו גם היתה כחלקה הקטורה, אזרחי וזה קיום
 רוח חיים בקרב רבני וחכמי ישראל היה עתים, אבות חסונים וקדושים כחוקים וקולתם אלוהים,
 ונהיה גם אליהם רוח השיר והמליצה, וליהבו מאשרי נפש ואגרות קורות קשות היו תלפזן,
 ואשר מי אז אלו! הוא העל אשר דעה האספסוף, השחית עוד דק, לטענותיהם התעוררו
 וכנסו, ויהיו כפי לפני רוח, והרבנים החלו להשתמש בקצוצ אשר אז ידעונו סופים, הוא
 מקצוע רוח השיר והמליצה, הוא מקצוע אשר ייקום קדוש וטהור וקא, הדור לשם הקול אשר
 מהדרי הנבונים חוצקה, עם ל השפוט והרהר התהל ליה, אשר קה כרא צורק לטוב דמלו.
 ותחא אשר מלפני קונו רעהו, בהו קו רבני פולין, על אמרו והיה לוח השלח קשורא, הוא קשורא
 קיו הרבנים משקי פולין ורוסיה, ושמו ל מצויים לאחד את הפתח והקלה, את המורה נבוכים
 את המורה והשדך, ביאורו היקרא והפול, הדקדוק והדלול, וישבו קניי אקולס ורובם
 קדוץ קיו וזאתו יחד. וכאשר (ע"ד) יק אתם ידעתם על שפחות האדמה
 ד' אקהו לאפיקורוסים ברב ספרא דאדם יקדו הוא לקו איה סכא דתליסר שנים, וזה
 אשכחיה על רק אחפס ידעתם, על שפחות האדמה וגו' מאן דאית איה סוסא קדומו
 אשר הוא על לא יודי רשו איה סודרא קבוצתו עץ מצדי איה אתא ד' אקהו אשכחיה
 אשר איה אמאי עץ מצדיות איה, על ואז אמרת אן דאדם גדול הוא, אשר אשר דאדמיה
 קתני קדומו פי אמרת, אמרו איה ועל אמאי דידעתם? אט דלכתי קתבו רשין תבסין
 ופזיטן קדומו אונהו לא מצוינן בהו, אמרו איה אשר את! על אמלו זק של איה
 דמה אל' שהי נושה יק"ה ק"ה אדם, על אזהבו וא' שונאו אזהבו נפש על סוף סוף
 ופי קתא אמה.

הפאפיקורוסים שהיו קונו רבי אקהו, היסקו אשר רבי אקהו ומכבי זינגר, בעי אדם אמת
 במקומום והסקיבם על פי של. המליצה, אתו רב ספרא, שלו הם לאו נכחו דקדומו הפאפיקורוסים
 או שה אקו והקול את עצמו מקיים, כי הנה טרוד קדומו. הנה כה נכזה רשון קתני
 דת אשר נכח אפיקורוס אחד ניתחל קופר המלך, וידרל מוט הקלמ לנדל את פה
 נחמי מרבה קבולה על מנהג כמות, ונכסדו בכזה כי לא ידעו אהלג אפיקורוס דיד, כי
 פיו קתה, קון כה וכה לשתמחו הפאפיקורוסים אשר ק דיו וכ נכחו את חכמי
 עלו ראו כי הקרינים הוויד את רוח תבסין, ונתלדו חכמי ישראל לשתמחו איה
 נכחו אקרא הפאפיקורוסים ויבגלו אלם קתא קתני, וידעו הפאפיקורוסים, עלם סוף

הוא אשר בלשון תמיד המליצוניהם בקרוי אורכוס קבוע קצרים, חוזק כי רצונו קי פה ענין
צניק, קסבור רק סברו ואפקורוסים שהיו קצמני. על הכתובים המרוקנים קתנך, הוא
קתנו אמרת, את הפקרא קדמם! ומה מצאו קו דבר סיוע אמסדוה שטמם, אשר שמוהו
אסרה לבועו זאנו חזיהם? -

התורה הקדולה, סגולה שהוא נסלמן מימי קדם קדמיה עד היום הזה; סגולה בתמאן
אנקו כשהו מזה רוקו מולח טהור קדש, אומד את כחות המעקדים, כן קודם היחודי
דמם בקרו הנמץ אגוי אמר, עד שהוד קת החוזה קווס השקמים והמלה את הקנצים
מכמם ב צממם, ואמר: (עמו"ג) שמו זה הדבר הזה אשר דבר ב זמכמ קנ ישכמ
אל ל המשפחה אשר בדולה מאל מצבים אמר " זה אשר הוללות זממם מארץ
מצרים, אל ב אשר נמח לכמ מרמם קהר סני, אל ב אשר קרומם יצה"ל, אל ב אשר
מחמם מורה תמאן, אדרכ ולתמא ל כחות המעקדים עמד, עד כי הוייתם אגוי
הוד קתנו, המצויק המפיקים לדוה שנות, עד כי נקראתם קשע מלכות קושכמל.
המקרים והמזקנים, אשר נמח הוא את עני והמאק אמר קני זמא; ימסכרו קבאלם והמ
מל (לשים י א) תלות המוסר, אודן שיה המוטא ידככו הידה ונמח אל ל אשר זלרם,
הנמח אל יקום לא יתיה רק אל ידו יסורים, כי אמ ימינו אומם, הוא קמנים מרפי
ק שמי נמיה מרפי מן המורה מן המצנח, לא יתקן עד אמ ארתו. ק תפולת המוסר
מן יחד הוד מקרה המיר; וזמניו מורה נצחית למחמם מתמם השמים ולמחן שמוהו הנמסר
וימאו. -

המקרים אשר שקצו שהוא קל תלמדהם מלם הנותם אמסמה עד היום הזה, אל הו. ל
מנמיהם אל דרך הכליון נכממם זממ, רק נממם ב קוד השמן אמר: "הני קינדן אמר
את נפשו שיה לי שקור את החקות נשמו את הין! - כה חקות נקרו, כה גופים
נככו נככו, ונשמו אל קדמיה השם, נשע, שכלל אזמם זממ. - ול מנמיהם הין
אל הדיק הכממם שזכמ. וזממם נמח וקווס פקדי ופקדמם, וכ אמרם אל מרמם
מ השמים, והממה המוקים, המממה פלומם אל זמו שכלל, ואמר (ש"ל) רק אממם
יבדמם מל הממם המממה המממה עד זמקד זממם את מנמיהם" אל מממם זממם
ב אמ ישמל אממם אמ המממה אמ, אל מלמם ב זכממם זממם רק יפקד זממם
מנמיהם מדי מדי, ולא מלמם ולא קממם אלוהם אפר קדמם אממ, ולא הממיהם
ב אל נככו אממם המממה, המה חוון יסורים הממיהם ולל יסקל נשכלל, כי נמח
ממם ומממה, נקרא זה יבמו ומממה כדה. - וכמם צממו אל רק סברו, וכממם
מממה אממם, עד בן בן קמממו בן בן נכממם! -

בן שושן אחד מצניי האלו, בן יקיר היה מנצחו ואל שצנעתי. שאלו שקלו נוטקו

פיקוק יצירי היה. אל יד מוכים נאמנים נמן לנחלוהו מגלות - ספר מרה ומכנה באו אל קרוב
ועל הולד ויקום, ויקחו מלכו את שמו יעקב, כי עזעו קהלן עקב את ההלן והעניק, וידעו
ב קטנה שצניי. - כקומו קומים ויקחו האלו לנצח בתוך אחיו, ויחברו את עניי חכה לנצח
ולבאו או שם קומים, ויראו אלו מלך ב ויקרא את שמו, ויראו, ואמר כי שריי עמ שלוח מונים
ותוכל. - קרובת הונים, ושמן ישרון ויקחי, ושכח, ויראו ענייהו ויקן הכלת כמו קומים, וידי
גפ הוא אלהי נצח האלו. - ויראו ב ואלו שלוחו דומי יכרו בו, ונאוכהו אל מלך אתרה

כמל הנזר. ויהי כי הולד האלו קניו בקומים, ויכמו שאלו אלספסוק ועוד רב, ויקחו עקבי נצח
חסינה, נקומים מלך, וישאוהו כחש לעזוב את מוקים חייס, ואמר כי כני עני ב את חתני
וא עמל או עזר כל תקומה קומים, וכי אז עקמו או עזר כל העזורים הטוקים קננן ירמליה

משח צדקנו, ויראו ב ונצח שכס קנו וקנומו, ואמר אמפה שילמו רעיה חלי חלה קמ, ואלו
פקודה מצני, ונצחו קמו נכחו אחת, את ב חלקיהו ין הכהניס, וקומו שאלו וקפיו ידד ונצח

(ירמל'ו') חלחה אל תרוא עקבי יעקב מן ואל תחת ישראל - היבחה ונעה אל הומו
הוט וכניו ואל אמר או, האנה והחית הונחה אל פוסר ליות (גסווססססססס) קהילן האמנה

העדות הטוקים. אצח אל תיראו עקבי הטוקים קהחונה ועקב באהילן אמר הדגם פתק, ואל תחת עקבי
קהחונה שרוא קהילן פתק אולי הערמי. כי הוט מושעך מדחוק מן פתק ועקב ופקי מן פתק

אנשיך ואליה זרעך מצלי שקיב, ואסיק לך אמר הדגם כיוו קדם, ואל תאמר נחש כל שלוחתך
אתך אל נאום ב להלויל: הלו גני קומו עניק וירודין תול וכאום כי אתך אל נאום ב זכי

לה כל האלי מן אתך אל אצרה ללה ויטרעך אלסל ועקה לו אנק. הלו רחמי גני שלוחתך
עצמ ללה אל שקדה האלומים, וכני נמה שלם של פס האצירה, ואמס קל ושרא לו ליסח, ומה

חילתה לשרא, כי ויטרעך אלסל פקלו לו ארית חוטאני ין האלו. אלה הוסיף הנפוח אלסל מלך
(יק) אנה וסלקך אשר השקרת. נחלה בכתך אשר חלית. אין בן דינק אלווד מל פהחנות

דגססי, קפאות תראה אן אק, ואף או נצח רופא אחד מני אולך לנצח מזור אק, תלה לו
תראה לך קיטי הרוקח, גני צני קלוד זמן אק. יב) ל מאהקין שכחוק, ואלך לו ידעתי

יודד חויל ומכאומט כמ, או קין מאהקין הייט, אשר מוונן וסיןק שמת ואניק לו ידעתי
קאמפוט רפדוק קתפחחים, אלו ל מלה שכחוק, מאומט לו דגסן, הלו ממה תרמקנות
וכאום, כי יבוט אלוה הכותק ימר אכזרי וסני קלה יל רוב עונק עכסו חסאתק
תלכו עמי קורי: מה תועק אל שקר אמלי שבאוקר? לו הלו יל רוב עונק עכסו

צניות אלה לך" דה אפי' ד' אמה תמותו קיט וליא השינו וחיו, לכן" את תשנה אד' קבל לקבץ
 לך תשנו ורואה אשר לך אזכיק טוביו" הלוח חרוץ. וכל צדק לך קלי וכלו והיו טמון
 אפסידה וכל הוונק אמן אד' הלא אד' חסדיו, כי אעזה ארבה לק ומכונק ארבעא!
 קגוד הפני על דלן פרוש, אעדה ד' על דמס' רשמי יחול, והינתע לו אדס' וזעני אלה' לכס'
 אלהים" קחחרות הושים חתקוננו, קרה!"

לא הנקואות יאזו ירה הצרכו למניית אהובת אדמי שרא, כי ל' עונשדיש אופסריהז אונס'
 על דלן קרי, רק לתי יהסגמה בכנות על פפעדיש ועל חסדות, ועדי הפלואו אהוכיח, קלי ל'
 הווסרוש אעמי מוסר אכזרו קליון חרוץ אלוות שאל פני האדסה אקל אונס רק אדמס פלע'
 ולבתי חסאט, על דלן זה קוה תבתי ונה קיסוי היגרה, אדמניט מוסר אקל לילא: (יונה ד').
 (ל' ונתבאל מל' רוחו התעטהי והתעוררה אפסוק' שיחו אפני ד', עיסוי היגרה, חסדת היותו
 קיסוי היגרה ועודי חו"ג) ואמר קרואת מל' קטח אעמי, כי את אקרא אד' קבר לו ועדני, ומע'
 יסוד מקטן סאול, שמש קולי יד) וקטאורי מל', את אונס השכרת קיסולוה יורה, ה) ואנ אסרת
 נקישתי מנד דונק אק (הראות כי עזדני חו, תקוט כי) אופסוק' אהקוט מל' יו) אפסונ מני'
 את אונס אפסונ מני עזדני פל', קל זמתי אלו משלן הי רשיש אטפני, כי עזד רוחי אקרבו לחזות
 קעדי, חנון ד', תרוש וסויקה, את אונס וסויקה תרוש, כלל' מלאת גמ שיה סוק' אחרל אלהניט עלט
 רמיי) אקצבו הרוש יודות, אקל אמי יודות אקצבו אמוד ההרוש, האול קריותה קעדי אעזל,
 האול הענה לו כפרות אהוות מן קעדי, אקל ונתבוקא איהרי, ונתל שחתי, קהלות עתה כי יא יכולט
 אלאט גמ עסקי שחתי, חו ד' אלהי, הלא אזי ראות ונכחתי כי חיי האדם ונפלז הוא אוקיט'
 ע' אונס מות אדם מן ההנהגה - ח) (ועדן כי) קהתעטף עלו נפלי, קבר לו קרדות שחתי, את'
 ד' זכרת מל' ראות ונכחתי, כי יורה אלו תפלות, שם אל הויל קדשק'! ט) סלסרות הפול שונא, את'
 שישו, עזקדרי אלוטו הפלסרות הפול שונא, את' הוסי האבול אשר עליה ד' לו, הלא יעזבו הקאעדי
 נוסדס, (מלסין חסד הוא) לא ועקדו עזד את אלהי עבר האול. - י) ואנ קקל חובה אנהחה,
 צמתי אשר אקרוב לו ויהי רק קל חובה, ואמר (צדקת משנה קאסרו, כי אד' הילועדה, ע' ד' הנע'
 יסוד מנחת סוקי. -

מתקו חיי אונס השלם אדמי יודק סוקוס, כאמור (מל' ד' א) לעסן חלק קדק' סוקוס, וקאמר קתלטי
 פיסון הנה, צונו החכמ אהקלוק, אדמיה אונן אהטוט אק אדמנה, כי את ושחלס האדס קחטה
 כמאלי, הלא אזי נקון יחאט ד' ודעה אלוהים נפלא, אז כחכמו האול אשר קאסדז אונה חכמה,
 ע' יחדה ושחלסן, אעזוק אמונה ואדמות וילך, ואונסרוז כי רחמיה והאמונה, לטוט הנע' זו אלו
 אכנאפי אקל לך (קיסוק ד') כי ד' יומן חכמה מל' יאז' אמן התנגדות חכמה לילא ד',

וכמו שראוי (אולי רח) ואמר לאדם הן יראת ה' היא חכמה ואמר מזה הורה ל' כי החכמה ותח-
 יראת ה' והיורה תחילה ואמר מזה - ואולי כ"ל הוא אדם לבין השמים יחרימה כראוי, או יבד
 ויקח יראת ה' ואמר מזה, אלא התלמידים שאלו קשאו עזי כל צדיק, לא השיגו עוב צמחמת חיים
 ע"ב זקן וינהגו הנה בהלכות היחודה והפוסק? אנה ניקו החכמ של אדם ענה שעה:
 אסון חלק גדול מירום ואחרות צדוקים תלמוד, ל' אם עזי לא הוניה בעצמך אונה בקן יטן
 אור אסר חלק קה, אק אק אחר השוקים והצדוקים, וא"ל און און קדוכס ארס או? ואלו יא
 צדוקים שמיים אלהם כעשה השמים ואל השנים שמיים אלהם כעשה הצדוקים ושדוד אסר או
 מה שחיים? אנה כי שרות ושכ"ל ח"י ותוסום ותורה ה"י ה' שעה אהם השארה נשחיים
 והשנים שאלו יבחו וקודים נסחו שעה, וכמו שה"ל: אם אסרת אלהים אתם וכל עמון לבני
 ל' שעה אהם הצארה נשחיים, אכן תהאם ששנים, כאדם תמותם שונה נשחיים. וכ"ל יקח
 דבוק, קדוקים, אשר ואל השיעור ששם ואמר, מה גדלו ששנים ה' מאד עסקו שחלומות יבד
 מה צדק ורס או רס פרה יא? אולי קשר לא ידע ואל אשר קפוח רשעים ואל. אסון השנים
 עדי עדי קליון חר"י, אלא צדוק כעבר יפח מ"י. ואל פרו כעבר וחלף גרסו כאד סנה

קדוקים קד" (ש"י) ג' ספרים נפתחו קד" א' לא צדוקים גמרות וא' לא רשעים גמרות וא' לא קולט
 צדוקים גמרות נפתחו ונחתום אלתם לחיים, רשעים גמרות נפתחו ונחתום אלתם למתה, קולטם חלומות
 וצדוקים קד" ועד ואל הכבודים, זכו נפתחו לחיים לא זכו נפתחו למתה"י אל ג' חסידים חלומות
 עמך נפתחה לחיים און, אסר, כח עזרו אל ל' אלה קדמתם שפלי התלמוד, ועין קנה ק"י אקדמתם קד
 הרמ"ן, אשר שאל; ואלו כנה צדוקים מתים אלתם, וכה רשעים מארצות שורה קאורה, וחכמם שאל
 אשר י צדוקים ואל ו"י רעה כ"י ע"י תפירה ה"י, קדמה"ל ש"י קד"י וקד"ל ע"י. - ואלו נפשו חסיד
 הנה וזכרו השנה ש"י, האומר, קד" ל' האו עולם עזרות אפלו כח ערון, שנאמר הוצי יחד אהם
 הפסין אל ל' ששורה"י וירחום, ששן היודם נדון קד" (דהא ק"ל כ"ל דאדם נדון קל יא), וק
 עזרות אפלו כל קל אדם כח ערון, והאלהים הוצי יחד אהם, הוא הפסין אל ל' ששורה"י
 שארם קספר הצדוקים, זה ספר תולדות אדם, אכל פאגומן קל אפסו תקל.

ואם אור כי כונת השנה שהאדם נדון קד"י, שש"י אק יפרנסו הקדושתא (ש"י) אדם שחיה
 או קרי קד"י ואל נדון אשחר, אחר יוה"ל נדון אהא"י ח"ל ל' דוג של אדם און אלא חסיד
 אור, שכונת השנה סוהת אל הצדוקים ואל הרשעים הגמורים, דא"ל עמך יבדוק קאדם שאלו חסיד
 קד"י ואל"י שהוא ין ההולמת, דא"ל ין הרשעים הוא, ומ קלה דא"ל נאמר אה"ל עמך יא חסיד
 ע"ב, אלא לא תקו אנה"ל חבאה ואמר, אה יא הדון חנה"י ותקע אור, אה יא חסיד חסיד
 אלא פשוט, ששן האדם נדון קד"י, חק נזכר קד"י, שנאמר הוצי יחד אהם הפסין אל ל' ששורה"י
 ש"י קשנה ק"ן וקנה סולקט ג' קשנה"י -

המאמר הזה סוקר על הישגיה, והשלמה סוקרת על הבחירות אשר לך נעים ציבורית, ישראל, השלמה
 מאמר א"ד, אשר קיבץ נכס ל חיי ורוח ל קשר אלו, שהפוז וזכר לקח וזכר אל ל משורה, וזכה
 השכלה המטה אמר ואמץ לו את תכלית וזם הזכרון, אשר נאמר קמורה והו' לכן אנחנו י"ד התשובה
 ל"א, שאז עזרנו אפילו ל קאי עזר אהפון אל משורה, ולשפוט אל יצקם מה הוא, לו קאינה ס"ב
 היה היום, וקא רמי כרוא פדאי קשם רמי וחנן והינן דעתם, כיו"ג ספרים נפתחו קרה, לו,
 של קאי עזר נחלקים א"ג כמות, א) צדקים גיורים והו' נקראים חיים א"ל קמות, א"ל שרם
 סופים קמפוט השלושה, והו' חנן נרועם ענה, אלא שספר, שכן נפלו כמק שאורח הספר
 הזכרון, כמו שנאמר וכתב הספר צרם לוראו ל' וחוקיו שמו, שהפוז ספר השציר גדלו אלו
 ומקומוטו ול הרהימו קדוה. ב) השציר גיורים, והו' נקראים חיים א"ל החיפה, ג) קולטם
 נחלה למו ויו התפודה, אשוק. ששערה הדפוס ולהיגיו יצ"ה אל יצ"ה אהפנימו לנחמו, ויצ"ה
 צבו נכתבו לחיים, לו נחמו, והו' ע"ד ואל צפית שחמיר יצ"ה לו שפ"ו ואל נחמת - י
 ומה ק"ג (ש י"ח) קאו ג' כותשים על "כהני יחן" העשר קמטה: "מאי בקני ירון? הטא
 קמפיו כהני אמרנא", ונסאה שחממו קקל כך כמד הקולטם והשונם אצמ, כממד ואל תהי'
 עדי ל' כצאן אשר אמר אהז רועה. דה יהודה אמר שמואל כחילוט אל קוט דוד". אלמ סרוט
 חזנית, ר"ה. ונסאה שדקר כמד צדוקים גיורים, לו אמר כמלוט קוט חרון (ג' ע"ד ר"ה)
 נחפ"ה לו שהו מקום מסוכן השציר עין, וצדק כמד השציר גיורים העבתים והנחתיים
 לחלם אמרה. -

זה ספר מלכות אדם נצ"ח סאה, זה ספר מלכות אדם אשר חנה לו שמואל יחוננה מלכות אנ"ה
 הש, זה ספר וחסין ומלכות דקרו הימים, אשר קמפיו וקאו ל הנפסא ק"מ אלפוס אהזכירם
 לחיים ואמוט. - זו אז נשקד קו כהיום הזה, לו העו ל' נזכר קו למדנה וקו לשד אומ רע.
 קדזה הנה הוטפם אדם מן הקהילה, כיו רוח הודם העולה הו"א אמרה ול משיו קספר נכתבים
 כממד, ומה הדקקית ק"ד אלפיקם חיים כ"כ היו"ה. החיים ההלום והחיים הצחיים, אלא השלטים קתק
 וצמו כמד הקהילה הונדט אנה לורל. -

קיסטין (ינדין 3:). שווא קלוינופסכא מאכא את רמי ממו וצדנא דחיי לכיו דכמק (קלוי
 ע"ה) וצ"ב סעה רעש המ"ו, אלו רשק עמדק עמדק ערומין או באקוניהן עמדק, ימיר לה
 קו מטה לה מטה שנקדה ערומה וצ"ה קמה אקוס, צדקים שנקרין באקוניהן אל אחט כה
 וכיה -

המאמר הזה לו אמר דרש, כי האוטו לו הוצאה קפי המכה קלואופ"רז עמוט חמית, והקמה
 מא' וזה מ הכמה הנכתב קמט תהלים, וא"ל כי אשר קמפיו וצדק קמפ"ה המ"ו והקוניה, כ"ו
 אהליה ע"ה

הר"ף קצ"ו. ורק ר"ל דרשו (כמקובל ק"מ) ויבדלו מצד כדשם המלך אשר ל' חתום ד' וסמי עתה כ' וכו'
 שם הקצ"ו ויבדלו מצד כדשם המלך ויבדלו מצד כדשם המלך ויבדלו מצד כדשם המלך ויבדלו מצד כדשם המלך
 ע"ד עבודתם את ערמותם או לקושיות, האם יב' א' אשר תעלה זאת להקית רפואות נחת, הוי"ק
 עמי אהיה כפי כן מקושיות? והם אלהם את ועמי ערמות, העונן אחס אל הר, ויבדלו מצד כדשם המלך
 קוצו והשקיע אל. חי רצון קפתחו את קדוהיהם?

ויהי דבר גדול הו"ו או ר"ל, כי ש דברים רבים טכונים קסדרות התוארה אשר יחייבו להחסי
 קהשגיה המלקוים ע"ד שדוד הטקס, ואן כי הדירות הטכונים העלמים, אנוי טהדות אלא ספויט המלך
 התמיד, אלא מצד ערמות הפה כמסוס ונעלמות מצוט קשר ודע, ואן קעל הפס סכוד קנסע. - הוי"ק
 הו"ו אחזן נ דבירות הטכונים ההלויים קל וק תמיד, ואן אדע יחולד אשר יקקן אל הקלמות יעמנוע

אל פואי צורו והנצורה קלאה. - צלות החוקר אשר ל' המלך או יצור עולו, קל המלך או הסוד
 נוסתו פיהו קהלו ואמר: (אוקו אה) מי בלג אסל תעלה ודקן אתנע קלות, והטעם אל המלך אל
 סדק לו אדע קו, יעמנוע שואה, (שואה ויהצמח מצו צמח, והשאלטר חק אן מי הוליד אלי אליה
 טפוט קרות קצרות, כל טפה וטפה או דפוס מוחז, ואן שט טפוט נטכוט מצפוט אמד, אל טפוט

אח המצודה ויל תעלה פכו. הדקה קלות קרות העקים, כל קול וקול או שקול מוחז, ואן שט קלות
 נקצמות שיקול מוחז, אלא יחריבו את העולם. (ק"ו סק). ויהי אסמו ר"ל (הכונט אג"י) סכונק קעמנו
 מל אשר הו ואלן מתקן שנקלה כחמות המתים אפיק קעדה קערה, ואמח (קכ"ו דמנעיה) אמח אמח
 קמות גשמות אמת סכונקן אל הקשמות? אשר ל' ווחן ספנ סולדקן קעמנה שמונר עשה קעמנו ווחן
 וכמע העונן מלך אל פנ אלא, מוא גמס? ית' קי שילול אמנו חקר חקר וקרות דולק שמוק אל חק
 נקמנה. ווחן כל זה אמתונן אל קמות גשמות, האלו שוב יחזה ספולט תפוח דעמ אהקן אל יעק עני

וע"ה, השקלה כמנה, אלא יב' ההדק קעמה אל קל אדע אלו וועפלו מאלנה סקרות גשמות
 אמן ומקד, ולזה רמזו ר"ל בהודעות המלכה קינוולופטרוז, שהינו מכל סכונק, ול' אשר לו
 מצודה, ונכסיה אשר לו הוכלו קמטר קפאל העמודי, האו הפה קנז אמתונן אל קמות
 מל פואי צולת, ויל קע" חזו אמה. - ען אשר נעו עמוט סלדל, יבד כמטר אל
 כדקומת כדנעל מל, ופחה קימו צדוק וק' נעש להנן פרו ויבדלו מצד כדשם המלך

אל קז יעברו צדוק, כמטר ילא פרו וכאזו קנזו וחוק' קהשעה נחמה (הינכר כמנה) סלס
 אל יס' אסאל, אמ עמונים קל אדע האקושם קעדותיהם העקמ לקוש. מכלול, או יעמדו קי המלך
 ערמות קלו ומקד ומצוט (עמן מורה פיד אוחטן וקעמנה המנה סק). וכו' אהינו (לקל תעלה תעלה)
 סוסאו אמור כל קמותו שנקמו ין השמות נכש' וקופז ין השמות וכל קמותו שנקמו ין המלך
 ין המלך, אפיק עשה אדע מנה ועשה רצון אמו לקשיות הו"ו הוא כקמותו אל סלס

אלהם אתם נהגתם זלזולן לכבד, או עשה תורה לא עשה רצון אלו שקשמים הכו הוא כקדוה של מטה שנאמר
אלן כאדם תמותן -

היוצא דבר ר"ל קדש, הלא כן דרכם האגדה לומר ענינים ידועים אכוונות הידע והמליצה
קסמונים מוקדקים (סומקואס). החכמה קלאה נודעה אצלם קסומן חטום, וכאמר (ה"ל ע"כ)
מה היה אומר אולן שכל מהי אדם וחיה ל' מאד אשר חטום היו (וקל"ט קדוה"ט). סנהדרין ע"ד:
נאמר צה שם ל' יהודה) כד לא הוה קבר ל' דודא אינען אמרין לו אלף ההוא אלעזר פתח
במשי. מן ימיו ל"ה קר יצחק קדו קמה ל' צדורא ל"ה אפר חטום היו? מ"ה רב! מ"ה והכתיב א"ל?
מ"ה מתירול היו כארזי ארנע" ומה יש להחזוק מדוד א"ל אשר קסומין מתירול היו כע"כ חפ"ד
או מתירול היו כארזי ארנע"?

ע"כ מצינו (ה"ל ע"כ) תנאים שונים בדעות שונות על ענין חטאן של ארבע" : ל' יהודה ק"ה אולעזר אשר
עקביו היו שנאמר עקביו ר"ל אשכולות מירולא ל"ה, אמרן הוושכולות הקואו מירולא לעזר, דב"י
מ"ה דעכו אומר חטום היה כ"ל אצלן נא"ל כפ"ד ל' יאסי אשר חטום היו הה"ל ויתפסו מ"ה.
תאנה.

כקר אמרנו כי החכמה קלאה מסומנת אצל ר"ל קסומן חטום, ואולם מצינו כי התורה מסומנת
אצל קסומן מן, וכאמר (יוקני יס"ד ש"א) מה יין שלטת עלי האב א"ל ד"ה שלטת את האב
פקודי ל' שנים משתו אב כ"ל אי מה יין רע אר"ל ורע אגוז א"ל ד"ה כן? מ"ה ארוח שמעך סוקות
מה ש"ן ע"ה לח"ל ויפה אגוז כ"ל ד"ה, כי אולי חן רע אר"ל. - אר"ל קנה דקר גדע, כי א"ת
אניס התורה קעצמה ופה היא מאד, אלא אז תבין ק"ל יראת שמים, אר"ל כי נפלא ל"ן המשמח
א"ן של אר"ל, אלא אר"ל אחרונה כנחל יאוק, כי יתן קב"ל א"ל, אר"ל י"ן כי יחאדק, ונפלא
או ס"ה המוח, ופושע"ם ק"ל יראת שמים וכ"ל ק"ה. - נפ"ל. אר"ל אר"ל רע אר"ל, יא"ל
רע אגוז האוסרת א"ל כ"ה דקרוש קעלעל המאל (המשגל וגו' ויפה, אלא נפלא ל"ן הוסרה.
אר"ל אגוז א"ל שמוי קאמ"ל. - וק"ה ותקאר אמר ל"ל (סנהדרין ע"ד) ר"ל ר"ל סמך ושלח וקרען
שלח, כ"ה משחו א"ל צ"ה משמח, והי"ל דואר כ"ל חסדו אר"ל פקח"ן. ל"ל שהי"ן אר"ל
ק"ל ש"ן או סוק, ורוח"ל סוקה על הש"ן כדכתיב ארוח שמעך. וכאמר (וא"ל ע"ד) א"ל התורה
י"ל ש"ה ש"ה צ"ה נעשה או ס"ה חיים והי"ן דואר כ"ל שאל"ן א"ל סמ"ה דק"ה ז"ל א"ל א"ל ס"ה
דמ"ה כ"ל. נפ"ל ש"ה"ל א"ל או יראת שמים תתהפ"ן או תר"ל א"ל א"ל פ"ל, ונפ"ה יא"ל א"ל,
וכאמר קולק"ל, ח"ל תל"ל י"ל, תל"ל י"ל א"ל נח"ל הקדמו"ל. א"ל ותקאר אמר ל"ל, מ"ה ש"ן
א"ל ר"ל וק"ל. ל"ה י"ן המשומר קעק"ל משמח ופ"ל, ל"ל מ"ה צ"ה וק"ה ק"ל ל' ש"ל מונות ר"ל
ש"ה א"ל ש"ל נח"ל הקדמו"ל, והק"ל. - ו"ל א"ל כ"ל הגרואל העכ"ל נ"ל צ"ה וכו' א"ל צ"ה וכו' ק"ל
ע"ל הנפ"ל א"ל י"ל ע"ל וכו' ל"ל א"ל נ"ל ע"ל.

7

והנה שבאו ר"א לחקור קחטמו על אדם הראשון. האם זה אדם, כי לא ירדו אטפול קחטמו חטאת על הכתוב
 הקצוות, וציר בפיו על הקצה, וכן ירדו אצלנו צווים כי אדם זה קל בדר וציר, אשר פלוגים למען קלם
 אדם הקצוות, אחרי כי למען הצדקות המה. ואם ר"א ואמר, כי חטאתם על קח אדם אחד אחשב ומצד
 על מורה בן השמים, באמר, אשר קיב החכמה אלמו שקל המורה, וצדק אצלם להתקיים קצת הנסוטים
 אכזה, וכלאם אלמו יתנה מורה אגמי צעירות מחמתו - וצדק חנוס הוא, - אלא האדם הוא אכזה הוא,
 נא, כי אם דתי הנסוטים אז תקום אלו תהיה קלו התקלות הרי סוג הקולות וקרקים, כמו שראו קצתם
 הדברים, אשר ראם בכלם מצות שלולת הטה, וזו קיטוס ושרתו עד שיכפה ארוכס הרי באקס, וכל
 אצור האלוים אז יצדע ואלו קקלם, והדברים אשר יבאו, - וכן אז לא דגל הנסוטים אצור
 וחיה, רכזי על מורה ר"ד קצת האלקים יתו האדם, באמר ואתם הדברים קר' אצבעם חנוס למען
 היום: - אולם האלוים הנאורים, התקדמות קלם, חסודו חסודו הצדק, האלו התקנות חנו, אשר לא רכתי
 חלק אצלם הפח, ואם האלו רמחן שהתקדמות אצדעם האלו מורה וקלו מצות, הם נעמדו ומורה, אלא י
 ארבע מקושם טידיים, קקוים י מצות קר' אצדעם קר', כדקני הרוקים (ה טכנים) -
 ואזה רמז ר"א, כי יש אלה ההולכות אחר החכמה ויש אלה תקופה ומורה, וקר' אצדעם.
 אלא התקנות ילדים אגמי רמה יבאו אצלם חזק, כי יהיו אשר תתח כפת קלו ולבדוקים -
 הולדה מה, כי ההולכים אחר החכמה חנוס מאמרים חכמה בן השמים, חטאו וחטאו קחטמו על מצדק
 והנה קוסם אלאם בן הדעת הרמז על ימיה, ואם חננים רמז נקראו קלם נכל חיה, אשר נכח קר' קדו
 על האדם האמתי הריא קלם אלהים. אלא יש אלה וכאלה השגות חכמה בן השמים, ומה צדק
 אצלנו הקצוות, אשר אצלם על הרי סוג, אלהם ואלה ואלה! אלא נדמו ואלה אחר לרמז אמן
 אלא מורה המצדק, ואף פלוג ימורה אלו כהיה, ומהו פתקולת חכמה כפי לחם הדעפארט
 אצלם כוונות צרות קולותם שנים. על אלה וכאלה אצלם י יהודה קן ר' אלהים, וקלם חנוס חנוס
 ואלה: י צדקים הוא שואר ענינו סדרי דג חטאות מורוטים אמן, אמן האטפולת הקיטאו מורוטים אצלם.
 והנה קרעפסן הדעפס, הואוד הואספסוק לרע גודר אצדעם האלוים קרעם ר' צדקות, והם נוד חנוס
 אשר צדו צדדו המצדד והכחולו הקיטאו חכמה אשר היו מקולות אכזבי הפקולות אלא חנוס חנוס חנוס
 והצדקים עד וקר' אשר קלו יבוי ושה רעה, ופי האקורה מסוג, וכן קרעם חכמה ר' אלא חנוס חנוס
 אלא חנוס חנוס אלא כן שצדו נאל כפרין ונושא מלאו חנוס, כי חזרו המורה לקרע, האלו חנוס חנוס
 על החנוס, אלא כן פריו, למען פריו קדש האלוים אלמח אלהים וחנוס, והוא אלא חנוס חנוס חנוס
 על הדך, ונשתקל הדעתו, וקלו הואסן קו, באמרם (אנוס חנוס חנוס) אלה אלו חנוס חנוס חנוס

... ומה ומה לא ידעתי אלא אהבתי עולם האלו שרק אמה ועמו אהבתי, כמו של הדור, וי
חבר שהיו עמית? —

ואולם יש כמה מאפיינים המורה על השנים, קהילותיו תנו קמורה שקדו, אבל אנו מאמינים באמונה
אנה קהילת המטה וכל הוועדות הנקראות, העשרות וכו' אלונו אמונו וכו'. ואף כי קימה אלה
אשר יצאו הכופרים המקלוקים, אשר קראו לעצמם מתקנים (רעפאטיסטר) וכבוד קוד רסה, קשט
קבל הפנה הזוטא. והם שני וקלקו את כל סדרי תפלות הקדושים, הווקואוס אז שפי אנבהג
ואחרים הנקראים, והם גידו לחקו על הסדרים אלו ל צר הוועדות, ולא נלמו מתעקויותיהם
לקום מפני שוקה, ולהדר עתק ועוס השורון. ויו אשר תטא ויחה על הספר כל אלו נכסו
קצת מלוי דבר. — הוועדות הטובות, אן אהבם ובהם חותק והקל ברור פילוסופי, ע"כ לאנו
כי טלו קמ ספק אף קלי המרה, ואף כי אלה הן הנצרות, אשר יתעורו כקוד חכמי הטקס
זה דרכי כסל אנו אהלו עוס הספק התלמי-למים, ואחרים קבועים ירעו סלה, אלו אשר לטען
ולאו מאחורי פריגו אטי-און, החותמים קודר להפיל חומת הדת ולשואו נצח. ויש בני אדם
המפרים מתק יאול ועני רשות, כי נחשו מאיך הזין מקורו רוח, ומהזה קלה וטאלה גקר, אשר
צדקו שאל מלי אלו, פסוד האלוה שפניא ופוכטוגאל. אלו הדולק קדרי המורה הכתובה
והמטרה, לא יסור מל הדבר אשר לזה אלו וטאל, האלו הזול כזה יקול קנפלו הרגל
שקדי קאמורה חזקה אלו שקרו הדת והיו לו כמקראו רישוניה, אשר לו יקול ענד אהבם אלו
או טבל. — על החנוניות קדפורי הוועדות, הן אהבם (שלו רמי וטו טאלו, "טאלו היו כו
הה" ונתפרו עלי המורה" ונתאר ע"כ אמרם) וקני שור השונים) הוועדה חננה פקיה סוין אלו
המטות דבר גדול קא והצדק לין הו, והקנים סודו אלו התעורר שטאר והו' התעורר קינון.
נכחו של וי שפניא קדמת וטל על הדעת והמטות חקירה ולו זל על החנויות והשאר
קינון יקום המטות וגי החנויות, האלו הוואו אלו טוח וטוח, כי שקר קרנות כאדם, וקנה
חננה קנפול חנה המורה (ב' לטען) מה שנתקלה או זנו חכמ: "אמר הפקלה יראה שרשטו
א כחם כי הרינוה הראשונה קודם שיהי כשאר קדח שטען של או ולו מחשבה ולו יקדול קן הטל
למן הדד, וכאשר המרה ההוא או מרו זה השוטה התקדול השוחד קאדם כו' זמן זה אלו כדבר
יו שאמר כי אלו על הפעמים מה והפלא קדול להפיק שום קריות אטוב והנלם כבב קלמים כו' טל
חננה אדעתו כן יקוצו כחונת ללו, כי הדעת הזוטא אן אפס יסודה, כי טלס אסמוקס אדעת
דעת קו, והפנות חכמ קדמן כאלהים, קו מורה על השנים, וקלו וראו אלוהם, הכרעה קדונית
קדונית אלו טעם אהבם הפופול, והיה אלו לא אמן קו, ע"כ שטא אלו קלו הר סוג, וטאל
של החנויות, אוחי אלוהם. —

ציור אחרו ישאלו נשלה ונשיג"ט שם קהר חורב קאונ' ד' ע"ד היום הזה, זה רחוק קאונ' עקון, הנה
 הזין האזיב, אשר הוליד רבבות וצורות ואין תכלית, כי נמקון אדור ראשון; נשק נראה כי הוליד כו' כן
 רבבות פלגות האלה הושחזות. הפלגות האלה שונות היו אלה מן רמותה, כדנפיש ודלות רחוק ואין חני
 כרבות הצופים, כן הקדוהו קימתקת בת"ר הצולה מן הפגז' י' האלה אשר אחזה קודת אקדשה
 ולא הרחיקה אלה האלה אף צעד אחד מן הפגז', אלא בשאר העמות. הנופל מן האוהן, ולא אשר המה
 והתאזכה כקוות עשן, כצית אשר עש נפולמה נפאסט ואן נכר אלה מן יאדה. אם אינך לקדש
 דלכית וצא ישאלו אפלגותיו, כפי אשר יספנו מן דקרו הוסיפ וספרו קוואט שיחא; אל דאט רחל, כ
 כל הפלגות אשר הרחיקו אלה האלה, אלה הקודש אוקהט אמ כי זקנה, הנה המלך יוסף
 ותח"שואה, האלה הנה פשוט לקחו ליום שליש שונע, צרות חלופות מרבה, ע"ד אשר לו קצין,
 אוצרו חוף אמתה ישאל, רובם כלם נאסדו בין הגוים, ולא נודד יקוים או"ה, למן המרחיקים
 קדש הנשעה, ההולכים בדרכי המורה, הדקקים באהים חיים, האנשים לקח פני דמינו ורק עלי
 האלה הנה חיים עמנו לין היות, ועלעפ נאמר ואתם קל ועקב לא ליתם. והלא הדקס הזה אלה
 יהיה, אמצות מדק השל, והכיר בין עמך ועמך, בין קרה ארחוק, בין הולך מנו ומן מקד
 דרכיו, אדעת דרכו אשר ילק קה החיים והפיות. מחלו לקח מפיכיו קרוט, הכופות קל
 עיניו נא אמרו! הוש אכל חלק ע"ד קושרו, הורקס אכב, האם ל צרותם תאכיל
 כי צד אונן האזרחי אתם? הוואיל צאלאובכ אמרוכב מחר אדור אקרו, כי מני וסערת
 וצאו, האלה קול יקושו קשע ועקב, האלה הלם ילמו קלם ישאלו, קי האין או יאמנו כי מתח
 הם, האין דאט יאחי, כי הרחוקים אלה, האו כי רעה ע"ד פניכם! - מן עמך אל הפלגות
 אשר הו, קישיאל, ול הרשעה ליה לעשן לתה, ואן צרן אנשונע, למא הווערה אנו היתה
 והקרוותם שרוד כפטי, והזהיר אתם העם ולהניאם מכלת קדק הזה ע"ד. -

בעין זה מצאנו חזון קשעה (קדוה פה"ג) האומר אל קן צעיר יאנו חזיק, ואל אתם ישר עין
 מדובס מדובס שמתקין אומ" - יודע כי השמות והשדות, אשר חמ פוחסים אפולט האלה קדמת מן
 ההקשה כקוואט השאה קה המחקר וע' כוזרי (א' אשנ) וקוואט תלומד קארעלט (שם ס' ד'), כי למע
 כן מ"ד השמות העצם קובא שנאמר עליו ששמה חלואה קידותו סוק אוד, שפנה און יאחי אה
 מץ, ודמוהס. אלא ל פעולותו נשמה מ"ד האגודה קו השמות העצם, קדו לנפ השחוק אה
 אזה ע"ה שפלי המורה, סלי שיה' אהנפ' מונה יאה, מאחה אה לפענה אה, כן תקנה אה
 עשה ל ידנותו קדק אגודת קו השמות העצם. - אזווי ע"ד נסוד אלהים נ"ה קדש אל, כן
 שום אהקרה השמות קעלכו כקובא, קשעה שהוה עולה דמן אפ"ו, כן לטוב הדלות אה
 עמו שני ניה עצמות, כי קדוה למד כזה ועוד צוה קחום, ונראה ש"ד רחוק

א דין שכן בן אמת אומני אורפין דין נראה, "לו ששע" שכן בן אמת ע"כ אלהי התורה, כל זאת
 צינן אהוה ג"כ אמת שודע מ"כ האמת, ולא קאלו זמנה נפיה חללעט, ואם לאו הרי זה דין
 מלוכה. - ומה כפי חוק הכוזב אמת ל. המדוע ק"ג סוגים. א) מציאות כפי מורה מצטרף ע"כ
 (א) ספואות כיו קרן שהוא כ"ו שאת מקרים ד' התבאנת הרגולות לקרן קרן קוד' ספי קוד' ר
 האטן וקוד' ההיגיה. - ג) מוללות, שמורים אחד, אהוה שאת א, חו שאזי סת, אור שאזי
 חסך, אא עז צד האמת אמת נכא תחל הוקרים אור, שאול. בחוק שהוא אחד, חו, אור וזאת
 ופעו קהלה הזאת, מקוארת שלעמי אפען. שכנגד ידות השלטות, שפענה דהרי דוקא קאי האמת
 העצם והוא אמר האטן יגו עו רח יוק, אטן הסורה השתעט העצם ע"כ מקרה החסין
 וכנגד האמת, להפכוון קרן אהא אט ד' כפי קוד' האטן והשו"ע, והוא אמר ע"כ טוב ועד שכן
 חו"י אמר וקרבן סקנות (ג"ה הושעה קמולה). כאלו סעס שכח' דמורה. וכנגד השואא יוק
 להפכוון אלו מ"ה השתומט, והוא ככל האזי מדין מדין, הרי זה נפלו ליד שכונות
 לחט"ה (קדווארעין). כי כן הוא הוראת הפסל קאר"ן שקא לחזק דקסיל, ומה שמע
 כי היו פאקט כאלה אשר סעס קל אלה, אלא כפי תשו ערמ, ואם אמת צפית חזק, ולפי
 אהא אהר"ה חזק. -

הוללו נזה, כי קיז ביה מ"ה החטאות קפרי ע"כ הדעת, הקותרים אלה מחיים, ואז נתקרב
 קדשת אהר גמ נעלו אשית שיאם כי חכמים הנה קמנה, ההואכים קחשק יתאמרו, כי
 נאזרים הנה, אשית טוב אכד וטר אמתק, הפכוסים שמתחו א"ל אש ע"כ הולידו, העדיירים
 מתפעלו כי יש מותם אמן, והלאו כקר נודע, כי ר"ל אשר ע"כ סופתם אמרה ואחכמה, האז
 נחלו א"ל חתם אסוין נישא פרו, ואח האזר אקצט מחולק, ול זה רעזו ר"ל קסולות התורה,
 מתפלת הוא בארזי האקטן, אלא אש וזלה אשית שמש כאלו אנצח נאקדן, ויקלו שיש נסד
 יתים ויפני קאו חכמה, כופר הולק וכופר הא, נ"מ נאדאל אהר"ה חזק. -

דרכי הנבואה והמדע

ועתה נסתם החזון, נעלם כל שער דרכי הנבואה, ואין אמתו יודע עד מה קלובות הקולות
יאוכה היו מסודרות סדרי החנוך קרת אהבת החזונית, ואיכה נפול החזון אנהואו אמת
פראוית קראונוט ימי דאומיהם. ללא, אשר היו חכמים אמותים ומקלות הנאמנים, ואשר לא על
מהם כל דבר, מצאנו אמו אגדות המדקרות בתדות, אלו כוללם רעיונות עמוקים אל פנת
שדוהם ככבוד והדר. והם אמרו (שמו"ל ע"ג):

"ואמר אנכי אלהי אקוק הה" פת יאמין אל דבר. והו פת? נער ט' אה ד' יתע
הכהן בר עמיה, קעדה פעלה הקנה אל משה, טוכון היה משה אנהואו. אשר הקנה אל משה
אני אלו קול גדול אני מקדתי, קול ניוך קוטר הוא אנהואו, מה עשה נלה אלו
אל אלו, אשר משה הנני, מה אלו מקל? איכה הקנה אנו אקוק, אלו אלו אנו אנו
קוות יאוק כדו אלו תעבא ע"כ.

ידוע כי כל פעולה הנעשה אמצע כל עת, יש אהקה אג פני: א) אונס, ב) שטן, ג) סוכר
הגוד הוא שיעה הודב פעולה קתורה ומכון קה אנוה תלוט (וואקיהלוך ספון, צינור
השטן הוא שיעה פעולה קתורה, אלו אנו מכון אשם תלוט, והנהו מתעסק קתול (צו
האנו הוא, אמן או כל קתורה קפעולתו, אלו מוכח הוא מצד אנוה וכריתו. והנה היה ב

פעולה הדומת והצומח, כאשרת אל כל עשק ועשק אנוז אלו מואך ומכו ואמר אג
וצהו הנוצד קאונס אינסטינקט. והנה אל ג פעולות האמורות, מצאנו אהן ג שטן
ע"כ השלט ללא. והם אמרו (כריתו צ"ג ע"ג) פתע זה שנגג וכד" (סדר ל"ה)
קבת קאז אוקה הדפו, פתאום זה אונס וכד" (סדר ל"ה) פתע זה שנגג וכד" (סדר ל"ה)

(ופע"ל קצ"ל יצאו אשתם ע"ה הדקור) תעא אונך פתאום זה מצוד
ראה רעה ונסתם ופתאים עקרו ונעלו. נכמה קרא פתאום
מצוד אשט אונס, מצוד ואונס כדאמין אשט נפי שנגג דסת פתי
ט'. הנו ראוי קדע"ל ללא כי השם פתי עזר ין פתה ומה קא פתע או פתאום

דבר קאי כנה, וכן מצאת קשתקת הערוך אל שמה פרחן שבת: פתאום
פתים שזמין קאי כנה. כו פתאום קין פתן "אלם אדע"ל ללא אפתיים אה הענק
קיו ופתאום עקרו ונעלו, ואלו ע"כ אגתי תלמוד השלה צדן. -
זהנה כשפתו קלדיקו הנבואה, נמצא קה ג מדקרות אלו, הווי אנוס

המדקרה המתחמנה הוא האנוס, ל"א שאלו לשיפד האלקי קהבתו מלו
מה המו אלה, בדרך שהתעב"א אלו ואמ"ל, (ש"ס) ע"הו ואלה מה אלו

נצטן וקחיה לל, ונפיש כזה אין בארצו אנדל ארט פי ד' עקל מאז רצטן האלקי קצטן הנבואה
 שאלו עליו. כאמר וירד יצקה מצרונה אנוס אל פי הדבר. וכן קיה שמיר ואמר ד'
 פתאום אל ישה צאו שאתכס הי' האונס, לא כון שקא הדבר "צאו שאתכס!" מיר
 יצאו שאתי קאל כחם, אעפיש ע"ה הדבור. הידנה הכ' הויל השעק, לא שאלו עליו
 הנבואה קהכח אכל פדולתה תלויה קרצטן, כו שצאע קוונה אשר קח מאפי. ד' אלכ
 תשישה, כדי שאז תתול עליו הנבואה, אכל חתה עליו קהכח קיצי הדנה, ומצטן הנזה
 הוה (יתקאל יד' ת) והנפיש כי יפתה ודבר דבר אני ד' פתית אכל הנפיש ההוה
 ופרש' פתחת לו פתח אזנה שירצה ויבאן "לא בא אטמא פותחין לו. ויצאת שר' לשל'
 ה"ל (ש) והנפיש כי יפעה לן למן פתוי ולצטן נבואה כיו שאמר אוננה. הידנה העלוונה
 קראת קיצי ההשאה מיר, לא שאלו קרצטן אחול עליו הנבואה ופד האלקי קל זמן
 מירצה כדכקט מרעה, שמיר, עמדו ואשמה נה יצוה אכ' ד' ! והוא הידנה העלוונה
 שנקבחה.

נעה קאומות גשה, אז מצאע ל הכח, כי אולי היתה קהכח, הוא הי' אנוס אל פי הדבור
 אלכ מצרונה, לא היה יכול אסר אמר שח נע קיד תשלח, לא היתה השאומות קגדר
 מצוד, כי לא קראשיל נני עלונו אז השוג אצטן הנפישאם כחד השיג קשה הי' סונ,
 כי גם הוא אלה קנבואות קדכקט ז' אתר ז', כאשר קארע הדכס קאמרני, קסכט
 תפיו' אכל היתה קגדר שוג, דהיינו שהנבואה חתה עליו קהכח, והשאומות היתה
 תלויה ברצונו.

מחול קאל הידרש נכחו אג' כדכקט האה קשיל אחרות, אכל היצוד קראו קלס קול
 קרנא. אכל האנוס קלס קול נפוק שהוא קוסר אצל נבואה. ואל השיג קלס קל-אק
 לא שמכח אקוית מצד הכבוד והקן. - ומאחר שסיק הידרש שידכקט שיה היתה קגדר
 השיג; עכ' מסיים שפיר הה"ד פתח יאמין אל דבר, היורה אל השיג קשיל התלמוד
 קדכקט. - אז טל' אירע קול-אק דהיינו קסכט הייל האצט דקוק חומר, שאז יצוד
 כי השל והמצד אשר אכחם קלכח נמתק אל האון וכן אחר שפכד עני, לא הוא ומדה
 פתאומית השקפת קסקנה אכל הדבר הדעי והחנה והל שיה אצלה קצטן יתש טלה
 יסחב מאז טל' הדכקט חומר (זיין אונט עמיד, כוזרי כ"ו למנ).

אלוונט הנפיש קודע התחברה קאון, דבר זה קקלה לו ספי חכמי התלמוד (נפחיל:)
 נפשו שביעתי קדש: נע דאק לו אל ראע נזכרה ויקט טון הדולס ועד קופו, ומאידן אצט
 היתה לך? ואל החור הדכקט אכס, הפשכעה אומותה קראו קלס מאק השכח:

וכיון שהא לאויר העולם בא מאק וסטרו אל פיו וישבתו ל התורה לה " ללמוד הזה הסכימו
 ל הפילוסופים, וכבר האטק קנה הפילוסוף רפ"ן באחד ממצאיו קאטן אשכנז, אשר
 אנדר, הוא כח- מזכר המעוררו אנבר אהר אשר יצד קראשונה, וכבר ניה א' יחכמי
 ון, קהעדיכו שאלה אחת הנדסיות לפי קטן כבר שיה וכבר שקד, אחרי לסדר אכינו אלוה
 ואלוה פרכיות רבות באופן קא מאד, ושאלו הקל הקל תמולה ויהן בא אל הכקד
 ואחרי שהשכל התעק להשיג אל השאלות הקלות, שאלו התחב מסצמו להשיג אהת אל
 השאלות הקצולות, עד שהשכל להשיג אל השאלה הנדסיות הקצולה מסצמו, ואל פי הנסיון
 הזה הוכיח החכם כי החטק אוני אלא כח- מזכר לקד, ואני לסוד תל אפר:
 ושכ" יתבא אמר אל: הקל להפר מסונעין חומי הקא אט-א פנתמן או י לא
 להפר וללמוד חכה, הלא תשזרהו הנבל אנבר ראשונות מסולת, אל הקא להשיג
 דרכי הלמודים, הלא ענד יוסוף סומאה אל סומא מסצ המומר היוסוף או למנה ידוק
 אוני.

קחור הנצרות, אשר היה אדון הנמנאים, הנה קושוכן מאק קהמאסף חושי עד נמד שכל
 מהו כאשר קרקו ימין להוסף אל עמין נאמר (קדקד כ"ג) : אנדר שיה אל ד' אמר, ומה
 אלהי פרוחאט אה אל העדה, אשר יצא אפרהם ואשר יבא אפניהם ואשר יקראו ומה יקראו
 תה" נא' ואמר ד' נא' קח אק אה יהושע אה אשר נח קו נא' והעברת אמת לפני אלהי
 נא' ולפי אלעזר הכהן ישמור נא' אנדר ד' אל שיה צו אה ק' נא' ופיהו, אמר א סק
 עד שחנה מצויע אל קני צו אה קני אל כ' ואמר (סקודוט) חולק ע"י אמר לו
 שזיר אל כה שנאמר קו-אד', אמר הקקה שזיר צה יהא כפה אל שפיעת אה חמת כ'
 (ק' ע"ה י) ונחט מהודק לא ל הודק זקניי שקומת הדור אמרו פני שיה כפה חכה פני
 קבל אקנה, און אה ואמתה קושה און אה לזומה לושה.

כתוב הנפש, נעלמים ונמטות הנה נשן ל תי. ומלפס אפדיות ייחאני לזכור כדוק עמו נשן
 הכחלות היוצאות מן הכח אל הפועל. "אהוי! נשיה שנתת קי טהורה הוה!" אמר
 הנפש אשר חוצקה ששני מרום, הוצולה מחדרי שני שנות טהורה הוה וזכה, כח נשן אפסל ל
 כח נשן אפסל אפסל אפסל ונצרות, נחא אשוט הטוב האמית החחל מסצ מסצו למלית חמית
 אשר ל תליתיה, הוא הטוב, באמר הודו אד' כ' טוב! אל שיה אמר "החמתה תל
 ותפסל קט שנות אמוה חיים למה קן- אדמ אשר מן הטובה, מן הצט ההיח
 תאותו הגופניות, והאדמ ינד אה נכס אמתי לקד קדמות נקצאני מאת
 מל, מסל פק נאונ, שדות כחמט ללוה, שזירית למה אלוה. וכספי אמר

שנות אשר פקד ד' את הילדים להסגיר בגישה רוח חיים הלזו ונהיו אצמ, הן היה אריקו
 אצמו ונהי היו קצובים. החשקים מחלבים, וכלי הנשקקים לקום, הפנינים צנינים, והשנים נים
 קלונים, הכהנים אהבים, והצהוקים זקוקים ותדענות קני הילדים לצה ולדומן". הנפל, הוא
 קני שנים, אשר אז ישטה ל עיניו בגוף, אך אינה מצבבת מחוקים שנים, ואז יתפלא על
 זה ל מוקד, איכה נחלקו הנפשות אפי מספר אחי קני אצמ הנמצאות על הארץ?! -
 את קצו כרמני נאיר, כי הנפל אחת היא, והיא אחירה קטובה אור חיים אל הנקרא
 קצום אהבים, לשם המזור והפסקוד אורו אל צבא השנים: וכפוליהם והמזור אצל ואצרום
 זאה, והוא אחד הילדים החפתי או נתיקו - וישל בגור ארוץ אורח. - וקזה יתבאר
 אמר ד': "כל ישאל ערכים זה קזה" וכמו שתקני אנבה" בתבולה: אתה אחד ולמן
 אמד, וני כחך ונאל קני אחד קורץ" אינים הנפשות הנפדוה אפי הפוד האופים, אפי אמר
 כל יתקרו גוסי העפר והדיו? את כמות הנפש קדויהם, כל זאמ ראיז איזה כמות
 קל נפש, אשר אז השלטו עליהם הגושים ונעממו מודות זכות ונקוות חפיו יפלע, והיה
 קני האהבים אשר נפגוש. כל אצמ מדות סוקות קיסור וד" הטקודות אצון קטקד (אוינסטינג)
 סיסט) וכז תלי קדוצים ואיכות הכבבת הנפל בגוף. (ניק דעם כדדקונציע ניג)
 חכמים והנפתי קסוד געה קראטי. קלא הדבר הזה נפדו קני אצמ קכמות נפשותיהם
 התלוים קהשה, קטל, קכח הזוכר ויח כמות הנפל, הנפדוים את מחמו קאיכותם הקדו
 עצום, והנפתי כוולט עקם אפי משפחות מולחדות, כי זה מסוק קסקט הדכבת הקרבים
 בשנה ארוך קמשפחות שילי היותם, וכאשר הוזה אשא אלה יקדוק קאתיה" וכאשר
 המורה מחזרת על אכסניא אה" וכדשתם על הכתוב: אז ונשו וק' אשר ד' שעה ועד
 העלם, עק אפי קדקד. -

כמו ששן אצמ קארי אשר יעה טוב לא נטא, ככה זמן אצמ קארי אשר אז ניצא קו אינה
 דקר טוב, כאמר (מ"ד יד) "זן ניצא קו דקר טוב". קלא זה התיקוני חז"ל לקר אכואה אוקלסי
 שחל "קדוק חכב הדעות!" "לש שחן פילפוטתהם שום זה אזה כק אן דעתם שום זא"י
 לפו הוזה אוקלסא, היו באה אצמ אפי בתכילת השלמות, ואפי יאסוף ל דעתיהם הטוקט
 יחד, כמאות יחזה ספי מרה אפינו, הכלול קהדרו, הסאד אצמ דעל, ספי הידות טסמנט
 הפוסד, אצמ שני יחלה אצמ טוב על הארץ, הן כדל נאמר איסק ולידעל מה פלל אל!
 כתבא קזה חיו (וקד" סוף פ"ד) קעזיר כמק קה אל נפילוט כל וקועק שקצום נפל וכמק קה נפל
 אפי דכמק (שמו"א) והיו ל נפל עיצו ייק וסקק אפי אפי שער שה' עקד אלוהות הוזה כמ
 (שמו"א) חזקה אל יסקק שה' עקד אלוהה אצמ. כמק קו נפל אפי.

היוצא מחירי ירה, ראו היו בחירי הוצרכו, עד שקאו אחר ל הדורות ששקרו, ונאו שטר למ.
 כי היו שאים בתלויט השאומט, אשר ע"ב נקראו עמודי העולם ורגלי הסרכבה. וע"ב נקראו
 קשט אקוט, כאמר (קרבות סוף) זון קורין אקוט אלו אג, "ל כי הם היו צוקר ונסוד ל המאדט
 כי כן השט אב מורה על דקר הטל קקראו אט ל הוסודוט, כמו קען יאק, וכמו (שבת כ"ב)
 אקלדון דלכו דמ. - זאל השקטיות שקטי ירה, זוף כי הויה לם שאומט קל מדה, קט נסל
 קל אחד, אונזה פחיתוט, אשר לו נסל קאמיו, וא"כ ל אחד אקדו אז היה מולד והיוט
 זא, כאקרהם וצחק וסדק, אלו לם קיחד נסלרבו קל מדותיהם הטובות והטולט כאחד מן
 האקוט. ותלויט זה אספי וקקצט וסדק אקולן לפע מומ; וזמר האספי ואגיזה לכס וגו'
 כאמר אז נסל אגודט אגודט והויל ל אחד נקדו אקדו, מק ומספו קימעה אחט, איז תהא
 מוכסרות יחד והקוט למ אקוטפט, וסן כי ל אחד נכס נסל קו אונזה פחיתוט, זה פיע כפוז
 נזה לוי חסס וגו' ע"ב טומ אכס היאמדות והטוב זוש אט זמנו, (קמאר הנה שסדת קודטת סמט)
 אקוני אמור הרב הגדול אמ"ל ז"ל). וזכר נמכר אטרה.

אמש, זון אדס שוט קינח, אחר סכס הינדט כול, אוד ארחוט המוסר אדמו, אט אז הנה קט
 נפס רחקה (פזיכאזאג) אדט ל טקד הנפשות ורחוט ל קטר, כי קאית, זון אק נפס ל קטר.
 אטז על הצט, שזון קו מדה טובה הניוצה קטקד נפשו, קאמר ל נפס אונזה יאזר הזלון זון סוף הנה
 כפוזט אגילה. - זאט חוקר הנפשות הנה, יאסוף. חפפע ל הינדט הטוקט הטקודוט קל אגיל
 קני הינדט, ויחדר על אזה ספר- מדה אחרת קני האדס, הלו השפס הנה יק יהי על חפצות
 ופעניט אז וערכוהו. אלו קצו קטה יז ל אונז מדטת פלז כאזה, וזו נפס קנה אט, אשר ל
 אלהים מדקר מתן גרונז, זולת אודון הנפואז, אשר זכר אקרון אזר פניט, לו פזנץ כול ל
 הפזנצות בתלויט השאומט, וזטת דעה רחקה כולל ל הינדט ול ידט הטוקט, זון חט
 אקדו זכר והודיד זוז פקטחה, זה ספר מרת האדס, ספר כולל אל הינדט והינדט, אשר ל
 הנה כהו מוש קרוא ד אדס על הצט, זאט המורה אשר למ פיה אפני קל יאגיל!
 מוש הפוז אור המרה מהר פאזן, וזט חכמ הנה קערו אקני ישרל מוז עד הלו הנה,
 מה קבו קטיו קל הדורות, אהדוס אורו קיפס, והוצנאו קטלה, לכפוט אונל צאסוט על פני.
 אלו נפיתה נז זין קקרת, אחוט קסדמקית ומדור קסכיוט אקוט האוחסית על המנה קל
 הדורות; כול נפוק נחזה, כי אז היה דור אחד אשר עזב אט המרה פה אחד, והטו ל
 אשר קמו פזיבי הינדוט אהכיל חזון, עזר אז נפס ישרל לו אעזב ארחוט על וזכר
 כאז, כי ל החוקקוט על המרה, אז היה אחד קהט, אשר חלק על המנה לזה, ק אשר
 למודה, לו נזה נליועה זו אונה נזה. וישרל החוקקוט על המרה קרה מחוקקט
 ואל אשר קרם האחד החוקקוט היע - על זה זמנו יופל נפס, כי זון אדס

אם נמצא קו שטקצו דקר יוק, אשר חברותהו מדת הטובה להסכים שטקצו אדקר זה הכתוב
 קמורה, וכן השט וכן השלושי, וכן ל הקו קכתה קיט ישאל, עד שיפי כואם תצא הסכום
 כואל אכל דקרי המורה, ולא תצא מאלה ככפיה כואל קאנעה דור מן הדורות קל דקסי המור
 פה אחד, וצאת היא השקודה אשר השקוד ד' אט ק' אשר לא נדעו אט ל דקסי המורה
 הצאת, אצבד אלהים הוא המורה על האמות, אז תשמח עד נצח! - (עין שקודה ע' נצח)
 אם אנו המורה מנעט קקן צויל וכל החצה אוטו יקא וטול; ואז' הוא יתקן ל אדם קקן
 אמר, מה אנו ארז ומורה, שופל או שטר, אשר מרה אנו מרה יפיהו, הוא השלחן דדוק, צכה
 הצבית, ולנו אק אנו פה אמאל, יתי ספר ונמזה, תקרא קו ונמזה מה יאמר ד', אקל אקל
 היה דעת מדון הנביות, אשר התחנן אל ד' ואמר: "לא תהיה עזבט ד' כצאן אשר אין להם חסד
 אם אנו ספר המורה הצה, כולו הוא ל הידעט הטלמות, אקל מה מאד טחו עזו קני אדם
 זכאי קסנורית מואט ויהקן כל הכמה קו, כאמר אט מ יורה דעה נקו ואק' כי של דקרי המורה
 הצאת, כפח החומט הוא קו מורה הקקה, מרה שקע' וכט. נאזו ל רודפ קדום, יכחוי, ש
 משה' אצבד ססולו שר ונמח ככין קדוק אשר חמו, אקל רחקו מן הפטרה אעד היום אק
 שבו לא קאו אקלות.

אשר הצט כלו, לא יקום ולא יכון באצד. שתי אלה, א) קיפרי מרה כואל ק) קרודה נצחן
 אצדמו, אקל החצה או נכה או נשית ולא יורה או סוסים ול מענוט אעדני, רק יכמה או ספר
 המורה וקרא קו ל ימי חיו, כנאר יפי מה, וכנאר אוהושד והגט קו ונימ ואלה. הפעל
 הנה מרה על השלחן הדק נהדעק הנשק והנעלה קכמות הנפל. -

המרה הקדושה, הוא ספר הידוט השלם, אורז ל סגולה, הכולל בקרא אונ' ל הידוט הטוקט
 שלל הנפשות, נצחיה היא אצדמו, וכואל היא אק' ונכש יחד. אלהים יצר קה סגים אכפא,
 מנעט אק' למבא אכפ. מצוה הידעיות הכמקוט קמורה יפוט הנה אק' אקל ממאט האכפניול,
 וממאט המורה יפית אכפ, והוא יצן השלי אהשקוד שלים הנכדאום יוצן ולחט שגית, אק
 כל חנו על אק' ונכש המורה קמארם הנכד, "אז שמורה כמקה ע"ג אק אקנה" וכן
 נאמט שחזר ע"ג אחד מן המתקרות שקדורז. -

השלים הנצחין אשר נמח אמת הדט, היה מצד" חמור הוצורות, ע"ג מן ההכח שהיה כולל
 ל השלמות, כי אלא ה' שלם בתפילת השלמות, אז היה שולר שמתין המורה על ידו,
 ואז היה ע"ג נצחין, ואז כזר מתקנו הצער (אדעט הריק"ק נאלכה כאותיה) והאזין קנצחיות המורה
 אק מתקנו הפין והאזין קנצחיות מרה' אק' אז אנקואום אקודמות אכנו ואקלוי אמתים.
 אק נמד מט מצד"ה, ואל שכל' עלה הכמה קמתק האטן, ונשה קן מנה נשלות.

קמות? ("לא אב"א איה מט) וא כהנה זמן ולא נפ אמה" לא אחרי שראוי שאז כהנה צינע
 ולא נפ אמה, משואז לא מט מחמת אפיסת הכח והצדד הכללי המשחית וסקה את הכל, רק
 נשתק קרצון" ו, ולא יבדע איה את קורתו עד היום הזה".

חזני הנאמן קהשתלקו לפני מותו, שאזו שאז אמת" ו, אפקוד איה אל הצדד, אשר יבא אפני
 ואשר יבא אפניו, לא שפני הזה, וה' לוא קנפין ל סקד הנפשות שקל ישרא ומהו יבא אפני
 מ' ערפא שקל כנגד למ, ואשר יוציא מ' ואז יה' מוצר והנפיק את הצדד, ווא תה' עדה
 ו' כצמ אשר זמן להי חדה, לא כי זמן קיבולת חדה הנאמן אנה עדה, זמ או יאסוק קנפין
 עינה כחקה על סקד (מטע ומחוק דעת כחוו).

יבדע דין זה מקומט הוטק קממות. ופקוד" ו' מ' יאדני חזני כו' איה זמ חדה זמלוסין
 הצדד או איה חזני אומר קרין חכמ הדדוס, לפי זמן פרטפותהן זמן לא" כן זמן דעת
 און לא" כו' משה שקל ין הקד" קשה מותה ואמר אפני רכס" מ' ויבדע אפני חזני
 ל חנה ואמר זמן קל קנף דניה לא", כמחמ מסתלק ימא. חקקה סין, זמ קשה אפני
 סדרים מנפין, ענה סדרים חזני שרפא סוקל אכאו" אפי דעת, זמן? משה שקדא זמן
 ופקוד" איהי חדוטה אל קר ו' מ' זל.

אפי דכמ נפלא אדדוס, כי שני הדדוס יאוד שני הפרטפוס, כאמר לפי זמן פרטפוס
 אפיוט שהדדוס חשתענה קאד מנגד אכד, איה שיחור היום וקל אומר, עד שמה סדר
 מנגד אכד, ונסיג זו קאמר, זו פרטפוט היו או אדדה", וזו און דוקא, זמא ל
 חקקה י האקוט נפתו קדדחתרה אפיוט אפני חחמ (זיגפואלי), ונה נפיו קשת
 קאמט פניו אל יחוק דניה אוקרה. — והנה מרדה" און הנקואות, אשר הנה זמ קשת
 הפאנוט והנה זמ נפח חקה אסקל אל חח" גישרא אפי דעת הטודה הפעלמ קו, א"ו
 הנה קאמט פניו וורה הוד, ונה ה' קרין חזר פניו אפי דעת. כמחמ (קשת)
 חזני חזני פניו ודדו פניו ימא. אפני" וי כשה כו' חזני פניו ימא חדוטה עד
 חסיד סקול ל כס ול חמה כו' אחרי שהוא נודע וסיג פשוט יבדע מ' אל הל חסיד
 זמן יהיה אפיוט חסיד ונצרה אמה החקוק, אנה חזני החכה הדיט את סין, און סת ימא
 פו אנה זמן סמט קי האדס, או וכחוס לא יתקצץ, או שחמט לא יתדוול, כי זמ תפני צדד
 קפניו לאן סמט קל מדי" אקיש עד גדוטה. —

און הנקואות נמר זמן קממו: "וא כהנה זמן לא נפ אמה" תהלה זנה, אשר או איה
 חמט ל החוספדע והיקוונע קמט חזני אדדו! אקל דמקה חמא אונדו קינה, כי קו חסיד
 אדדו, כי קרין חזר פניו משה ל הפוסק, מ כמחו חכמ, ופי חזני כמחמ

הוארה-סניו סלה, והוא פני גשה כפני חיה הקלה שלמה ל החיות.

ואולם הוונתים החטאות האלה קפשות, או ידעו מנוח סלה, יתקצבו יתהוואו, ילמטו
תבצלו, ודתיס יספודו, אדתיס ירקודו וואו ידעו מנוח סלה, מרגע ארגע, ילמטו, כקצ
דצית יקאו, פושטוס צורה ווקלסוס צורה, ותבה עינפ מכנס וחקס ינופ מתוקה
דקל קרט רפה, ונבלס תאקל מזפה, עד אשר יקודו בחיורה קלא. ובאירוס (קט)
אל"י ת"י סינפ רפ, סוין אדורה הדוקן סוין אטמט חנפ ירקין סוין אקסוט הדוח
דניוט (דניוט דמרה) סוין אלה"י אסברה. ובאירוס (יאקוט קהאל תיקוד"י) ודזו פנל ילמט
קשה אשר הולכה אשר נתי עמדי אף הקנה"י שניה פנל וטרדו מן דדן כו.
אלה היה השמות אוא דקר, ואחריות למה כזולט תגה. הוונתה קניע תהו ונומן

כפיו קניק, האול קר אקורוס ופגלו חזרוס, והשונה יין אקקל חלפא, ואולם הנתי
כפיו קניק קחצ יסיו ידענו, אמן אדמ פט וחצ תאונתו קידו, האול יעדני פגלו, א
מיה או עד אשר יבא מאפן והיה או אדמ, והענין קבוס עיני אחריות כעש יסוק, ואכ
הלמס קמרה"י און ק"י אלא דמון, כאיור (תהומ ק"י) אלא תלה חמות ק"י רחקה
פצותק סוד (ידדד קדגוד רפאט אנהרנן אוקדודרוס, אטעצולין וויל עדלודקס
ציק דין גרמט) (פרנק"ן פ) וד' קינור פם שכת: תלה החטאה הדצויה בקרמט
כן אמן למה נפלו ל"ה (דיא קדגוד) ויפה אמר הרב אמן יתווא ו"ו אלא חסדה רמות ק"י
כי החמט אלא ושתה ורפאל קאחריות נסקד מחסדמ ייה שאנו כן קמחוט החובה, כי חזק
פצותק סוד ונתן אלה ק"י ופליט ע"י. אולם לא די שישקד האדמ מחסדה האופניט, אלא גם
ק"י היה אמר שקדו ואלן הוסיף הרה"י אויפוט המונרה היה שישקד ק"י (אוקדודרוס)
חזנן קרמט קמט, אלא רחבה פצותק סוד, ויש להשתלשל בחוקים הרקוס עד ק"י חפליט
ע"י. ובאירוס (יאקוט פ) דא"י כהחכס ליה ת"י ווי יודד פלר דקר קשה שהנו יודד אפס
מיה, חכמט אדמ תאור פנו קשה שהוא נפאל וויק, ודזו פנל ישנא קשה שהוא יודד אפס
ואלו שיק, ד"ל תנא ותק ונתג ענין שאן מוירין קבאר זמאן אפלו דקר פדעה, אמר
הדן יודד מה ענין ותע, גוי אחד כאה אפס ל יהוד' קר אלעזר חיתעה אפלו נפירין
אמר הדבא גרמט מן תל"י סאין אט קיה, און מוויק קרקומט פנו, און מרקי חזרין פנו,
מט תער פנו, שפד קלה ל"י קר אלעזר כו בחדו מן תלתיק אט קי כו ואל מה אפס
נפירין אלא אחריות פנו דמנהרא או דכמק חכמט אדמ תאור פנו כו.
ואולם גם הוויק אהאוס, קקוט פדלן אן אפס החמה והיסוד; האז אדתיס יתהוואו
כשה חדא, כו קר קשה של אנוס' שהיג ק"י ל דקר קחמט, ו"ו פנל פנל

כשה חדא, כו קר קשה של אנוס' שהיג ק"י ל דקר קחמט, ו"ו פנל פנל

אדשוק, וכאשר (יארקט ש"ס) זכרון שהגיד אפרטל אמור אל הברניץ, אשר אפניו, רקק העלמות!
 וואס נישט קשה הינו טרומן? וואו השיקו נתכרכבו פניו אל משה! כל כון שהגיד אפרטל
 פרה, אשר הקרה אשה אומה אפידה כל זו הינו טרומן וקמו אפ"ס: - ופלא גז אל זה
 - אשר הקראט, מי הינו טרומן ווי יודע פשר דער? ! וכיט הווינו מ"ז: קטובאז סתק קא
 תדרש וקטובאז סתק קא תתקור, קשה שהורשט התקוון ואמך אק דסק קנסטווא! "י"ן
 שהאז אומץ מ"זנו שנתכרכבו פניו אל משה, קשה שאז יודע דין דפול קומדה וקמו אפ"ס,
 מ"ז הווינו אנו קנה מ"ז, כי משה אל ה' הודק אהגוט קומדה וואס ווארה, עדי-שאז יסאז
 זיני אל דער קהאוכט המודה, כאמר ופננת אקני, שהיו דת' מתודדן קפן, אמי-שאז
 אבז דער אל תמקם וקשיג א מיד, אלא קשה סינפאז סתק אל תתקור ואל קטור, ואז
 תהי' חכס אדעט פשר דער, ותעבה אקרני ההוד, כאמר חכט אמי תאיר פני. ונראה
 שדער זה דפול קאר היטק קודש תמוגא (סוף תפ"א) ענין זכה לה אקני חסוד? א"ז
 מן הימדה שפאר והי' קדשור כדודי ופיתק קתרת הצור נין הקרה כ' ינו זאן עמי
 זכה אקרני ההוד, וכה"ל (מתקוק ג') קרעט ינו או ופס חקוון עזון: "כוננת האז קשה
 הפא וקטובאז, שהאז משה אמר, הראא נוא אט כדודן! "וקשה אלו תפוקט ד', כי לא ידע
 הודק וח"י וא"ז האז נתכרכבו פניו אל משה ופון פנה אקרני ההוד? ופול סתק עמי
 ד' קתרת הצור וזמר או וראט אט אמורו מ"ז ה' אקשה שהוליה התקוון לא אט אק
 עזר אפיתוט, אפוק זכה אקרני ההוד.

הואל שדודי אלה, אשר אדק הנהואט קהסתלקו קל מוא ד' אפקוד אל ה' הודק, אל
 אשר רוח קו אצור קדשן, ודער זה פקוט היטק (יארקט ריז תפ"ד) ה' האז אמר שמי
 אפ"ס יא קו לח אל ה' קדש, שפאז מיט אכאוז' אפי דדמו. אל הקרה משה! וכ' דעם!
 פניו מראה אונק כל השופטים כל אהיה מראה אומ יפושד עמיד תחתו וזמר אדעמאל ופ"ס
 אל הקרה ל אומן שהראות אק דעה אחת ורוח אחת יא קפן, אלא פנה שקרא אדעמאל
 קסוק רוח אחת יא קו והוא שוקל ל החחאז זהו אמת, שפאר גיבא חמר מ"ז ונחה אל
 רוח ד' מ"ז אל.

רעה רוחן יפול קאר היטק קדשורי היטק השופט הזה, כי קלס אדק הנהואט שמי
 אשר וזמר ד' חזה תחתו, אלא חנע ד' קדשה ורוח אחת השוקל ל החחאז, אלא
 נתקופה קלמו קל הדודות והמנהיגים אשר עמד תחתו סינפאז, התקניע ופניו
 יא אד סינפאז אק הפלוח, אשר עמיד זאן ונחה אלון רוח ד' השוקל ל החחאז!

ל' שבה קרוחה על כל העצמות וקרונן לים קלים ד', ומג יכול ל' התעורר הקוף, לא תבדעה
 חזר הנכסות ודקוד אלמהות הרבה, ויהי כל נפל הנפחא קצט אלהות חזרה ודקוד אה
 ד' אחד נשמו אחד.

לזה קחה חשוקה ד' אל משה; נעמי יהודין, ולא ל' הודין, ורק ואלו אודער הכסן
 יחזק, ל' נחל לא תהי' אלוהות כולל קברנ' קהל דור לדון יחודי, אלא ל' הפנינ' ולעבו
 תלכו יחדיו אל ישראל, כי חוקה אל יהושע ושאלו עצה יפו אלדער, ונשערה תלכו האסה
 הפירוה אושרא. ונצונו הנה וזואן, נראה כי היה למק קלילה אנוה תפיד שני דקרים
 אדור, ונצנו כנה קרען הצוגות גזין ויסו קן יודער חול צרודה ואסו קן יוחסן אלו
 יקראו, שהי' אחד מהם נשאו והשט אקד'. ואשר לו כן היה אצל משה, כאשר (מחומס
 וסוף ההעלות) 'אל הקה' אלה קשה שאמר לו, או אמל חנ' אקדי אשאל 'אל הקה' חנ'
 נתי אק דעמ' וכח אפרנ' חנ' קני ולא היינת מקל שחרות, אלא כני לעב' ק' כח נדעמ'
 ונשחד אנה קיזומה גדולה ונדעמו אנה מקל שחרות, אלא הלו יודע שפלו חונן נשאלן
 לוח אלו שאק שחנר נאצלה ין הדוח אשר חזק נשנת יזערה ונשמו חנ' אלו וזעב' משה
 או חסר לוח קנז אק כו'

אזון התעורר אקדו נשחד קיזומה גדולה, אשר חנע ד' קדצה אחת השוקלה ל' החלוקה
 לק חכמה אלו כהו תאור פנו, לעדקני קדלו הנה הוא כן תיהו, פני משה כפי
 חנה הקלת שומה קיזומה תפיד, אלא פני יהושע כפי אנה, כיח חדה הישערה קאנו
 חושבט קל חול. - משה אקדו היה שפרנ' חנ' ישראל קאמן ל' שפנד אחד זולת, אלא
 יהושע הנה לו אדמוד ופנ' אלדער ושאלו או קיזומה תפיד. הצקני לקדור אשר ראו אלו
 משה ואלו עתיד ענד, אמרו חנו. אלוונה קרה לו יהושע, ואו אלוונה לויה לו הדור
 צע דע ונצשו, דור דור ונפלא, ראו הוא שפחה שבעה חלו, אלא שאלן הדור נשאו
 אק. - גי יתן אלוה' אג' הצקני הלוה יודו נשחלם קונו יהושע, כאמן שהתעורר
 בק כמות לא אומר (לקר' ימ). לזה נשמר אומר קודל ר' : "עד שאתה יצונו אל קנ'
 צנה אל קני חלי" ל' אל מולרית הנה אפרנ' כמותק.

ל' שופטו העונות שומט משה, עד יחנן שקראן שקראו והקמוני, ל' הוא קדדן
 כדק חנרם לעוט החינה. פני משה כפי חנה להי' או אור ערבו כי קין סע
 החירה לו שקדני, עד שקראת חמדה לו שמו, כאמור זכו חמדה משה עקדי
 התעורר נשחלם זולת, הונו כפי אנה, אלו הנה ימו אור ערבו כר רי'

וסני משה, שהיו בפני חירש. כי קין אר פנו ולא ה' אן שונוי סר'טבוס, הלא שני דמור
 וזה נכח קאמר שרצה קאספקוריא הפאורה, שה' חכמת מאורה פנו קמלוט האונוט, ואן
 בן שצט' הפנויות, שהיו בפני אקנה, אז בן כאו קאספקוריא שאועה מאורה, וקנה יתמ'ט
 אמרם (רש"י ר"ג פ"א) ל' הפנויות המתקאו קרה אמר ד' ונלה מזה הפחד' ל' כי זה מורה
 אז דקר. ע"כ... שצט' קו שני, אלא כה נפול גי אז דקר הפלטה והתציה קמבט' נה' (צט'
 עכ"ל הפנויות ע"כ זה), וכן אמרו (יטוול' נ"י) משה תקרא זה שמעור כי זה מלה סוף,
 נמשח קנולק' אפי שהתקאו קנה הפחד, וכן נאמר אז מלע וזה שמו אמר תקראו, וכן התנה
 אמר אז תשמעו וצדק נאמר מזה צדק שמעור מזה ונזה הם סמוכים, וכן קנה תקראו זה
 נישאלו קאמן זה כל (וול' ס"ח) ע"כ שמעור כי אז ל' אז שנית ונמשח קאן נזקק אז ל' שמו
 חכמי הפדורא ונשיגי הדז נמשח אמרה ונאמורא, כי רק חת נאמר אמר ל' דמור אמר,
 אלא חכמו קחיק הולק אלא חנה מאורא מונון. - ל' החכמות קבלו נדמו למורה
 הפנויות אנש' קומ' וקאורה, אלא יש מהת אמר פנהת ככל חנה כמלה הדולק, וכמלה
 זכמן הפנויות וכמלה צדקנו קמחרט פנויות, ואל אמר פנהת ככל אמר, ל' שמו
 הפעולות שמהפסד ולפין, אלא הפסד הנכדד אמר נצחו ח' אז המטה נאל האל נה' מ
 אמר אצדתי נכדדו קמבט' וקבואה שנה, אלא שחרן נמשח היות, סנה פל' מ
 קצמו סנה האל אז חכמי הפדורא מונון, כי ל' כה וכה, אמר דמור ח' אז אמר
 מלע כה שמעור אז חקוקהו ודמיהת, אלא אז ה' המור זכמו אן, נמשח אמר
 צדק אז ה' קומ' ל' פנויות, אלא שנית פקד' אורח, וזה נמשח המור אמר
 פקד' הפדורא אזי כמה אז שנית חת אמר העת, אלא אז ל' ליקוח מלע צדק אמר
 אמר דמור קו הפקל ל' הפדורא, נאמר כי תמשח פנויות האקנה, נמשח אמר האקנה
 כמור החמה, ואזר החמה כמור שקד' פנויות, כי אקנה אמר לממשל אמר
 אדמוסי קסן, שרמ' עשרות לממשל כמעה, קלפה קמורה, והקל' צן סנה ל' מ
 מולד' החיות וקריעה שצדקו שצדק (כמור' ה' אג') ואז נזקק חזל קצמן הפקד' אמר
 הפתורה הנה חנה נזקק אקוין (קראמ' מ"ט) וקראו נזקק אז חנו חמוסו למקנה אמר
 אמר אמר נמשח קמחרט פנויות, הפקד' נמשח מן/ לממשל מן/ חנה קאן כן
 לממשל אס"ח, קב"ץ, וכד' הדד' ממשח המוקק האזל חל' (יחזק' מורה ח' ונמשח

תקוה וגו'. (שם י"ג) אכן כה אשר ד' אשתי (אשר תענה קצור וקנין וקנין) (אשר יצט) אחר
 יכולו וכו'. (שם י"ד א'). כה היותו אף לזה קוף, אחרי שהשיל את הלשון אקדוש של ואמר
 כי לו קצור של הכתב, כרת קטל לזה חק לזה קוף אחד, או קטן של בוחט, "לא שהי' קדש
 צדוקים מציטו. י. י.

אך ונתן קמת הו' אישכאלו אלא שובל נאמן, והי' הדמיקו שחמו אט. יהוה קל פרה, וזוהא קל
 דע, אשר עמדו שופטים הכדוים אהדוים אט יהוה קשחותם וסקרעהם, כנגד הקנין ד' אעפ"י
 כדעת נאמנים, אשר הוכיחו את השופטים הוואה, הלאו מעתה הזה קל הענק, ודמיון זה סגנון
 (הוסד ה' א') שגור זאת הכהנים נא'. זכר הכהנים אט יהוה אט האק, עמו י' מעבדי הו'
 הכהנים המורוים קמ דין אדן אף קטל לחלו, הי' נצטוו השופט אט האק הלאו ומה לפני
 כי אכן השופט, מבני שהאו אתו שופטי העם, ע"כ סניתי אלוכא. כי שח היותם אצל
 ושה פרושה אל תחור מנסה הי' מקום השופט ופקה הלאו, והפח אשר הלחן אקדש
 עד תחור, ע"כ אט קצבתן ומעבתן בחלה קומאום, "לא שגם י"ל הדעה אל ל קוף
 יהוה. (שם י"ה) ומחלה שטוים הדמיקו, היע"ט כי השתדד הפח למחוק עד פדמיק
 אל מקומו עסק עמוק, וקדא למקום הפח, שחטה שטוים סניתי אט אקדש אט הפח
 אכרה קדשק רבאום. ומה מוסר אכא? ומה שכלו אג נחזו נאלמ, הוה קדשו
 אהטק מוסר אכא? ע"כ סניתי חק אעפ"י השופטים.

(ג) אט יצדתי אכרוי אישכאלו או עתה סניתי, חזי אשר יצדתי הטיק אט עדין אקדש, או
 נצדא סניתי כו' כן ישכאל, כי היעקוודד אכילווי יחוד, כי עתה הדניתי אט קדש
 קטמא וכו'. ומה יצדתי כי הצעה אכרוי קדווי קטמא כו' כן ישכאל. (ד) אט עמו
 סאלעצים נא' כי חזי צוניתי קקדקז נא' סאלוהבס אוז נתעז אטק או' סניתי סניתי
 פדמיק חזי צוניתי קקדקז, אשר או יצדתי עזד אט ד'. (ה) ומה אטק שכלו עמק
 אטק ישכאל וצדווי נחלה אל סניתי ע"כ חכמא אכרי חמור פט וצדווי כו' נעמא, סניתי
 אשכרה. ואלוהו ופכרוי וכפלו נא' ומה חק נפלו קדווי ישכאל וקדש קדווי. נא' אט
 נחפ' עמק. (ו) אכרוי אשכרה תבו' נא' (ז) הו' אטו נחפ' אף חק אט סניתי
 נחפ' קטלי לאלו, כי אכרוי אשכרה תבו' קדש קקדקז, קב' או ניחא שרי יצדתי
 קדש אטק, ע"כ אעפ"י אשכרה כו' עקדו אסרס שגד ומה אשכרה. (ח) אט
 סניתי נא' כן אקדש הי' אקדש אטק חקן ד' קדווי אטק חקן אטק אטק
 י' או סניתי אקדש סניתי.

(ג) אמר כח אפרים עו' ההנהל דין של ורקק הוה, הוה דיקון שעתה עשה לין, אלא סקיה סקיה
סלם ודיו, אלא הוקד מוקד יא הכי קיטן לא מות, ואז"ל אה הוות כל אפרים, אה' אה' אה' אה'
בחדק, אה' חיוטא כי רבה יז חיוטא ואפרים. (יג) ווהו אפרים עו' שערו וורא עמי אפרים
נאט מלו, ונהנה ראה עמי מוה, "לא כי נהנה ראה יא אפרים נאט מחורא ונאט חרוסרן
אמר קק אן, ונהנין אמר וחסר ווק אפרים אה אמר וק' לקחיו או לרפסו ווהו קומוט
או נעל ארבוט לא יגיה עו'. (יד) בי אפי כלח אלו ע"ל זא הוות כלח אפרים קומוט
מזד, אה' ככסור אה' הנהנה קומוט כחור, ונהנה דין קן שח לנסור קחור. נהנה קד' צ'ו
ק'טע אפרים ווק עו' נאט מלו. —

פחמוטא, אפר פקו"ד אה' ישראל, הוה מחס' ד' אדמו, אפי' אפרו תודים קומוט, כ' לרפוס
נאטוה הוה לרפוס אה' החוטאות אה' יאקו קומוט. הפחמוטא חוסי-נה, לא הנה האקומוט
אפר קומוט אה' רפוס. הן רפוס. הפחמוטא חוסי, אפר זכו ישראל אפרו צ'ו לקח קומוט אפרים
אן ה' אה' ידוק, כי פסו אפרים אה' זה מוול קומוט, אן לא חזון נה' קומוט הוה.
אפר הפחמוטא אה' ק', תכארט ווקן עז הוול פנה, אה' הוה, אה' חו' אה' נהנה, אה' אה'
כחן הנה, כנהה הקיסר וכהק החס'א. אה' ק' אה' חו', אה' קקו נאטו אפוס, וורד
אפי' אכיועיו קומוט חס'ן אה' תח' הוהנה, "מנהה האל' עז חו' קקו, אה' אפרים
אה' תע, אה' חק אפר, חו' נאטו אה' אפרים אפרים אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו'
אפר ד' אה' אפי' קקד אפר ק' דעו ק' (תחמוטא חוסי)

בזוא קלו נקרו מקד' אה' מנה, אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו'
כאן אפר הנה' ע' נ' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו'
קנה רנה קל קומוט נאטו חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו'
הנהנה וכו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו'

פחמוטא חוסי נקרו אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו'
כחן כנהה מקד' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו'
קקד חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו'
אפר חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו'
אפר חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו'
אפר חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו' אה' חו'

לשון

אני יאמר לך על פני העסקת השו"ת קב"ל, ויתר על זה שצ"ל ויבנה להו"ת אד"ר רמ"ק
אבות אשר קראו אלהים את שם הש"ת, הוא תהי' לו נגה, כאור והוא קדומו חמיון שנו' ד'
כי העסקת השו"ת הו"ב"ת שנית לו. -

לא יסווי היקד הטהור מני עד, מוכיח חמתן יסו, אע"פ ד' זיהו נ"ב קמ"ל, קצ"ו ח'
קחיו וקנ"פ התה ס"ה. יסוד הולק ויסוד קא וההו"ב"ת אע"פ קופות. ל הכוונות אמת
וכדו"ת ע"כ, על פי ד' וצ"ו וס"ו פי ד' וק"א, יחט כן יס"ו ל יסו צ"ב"א תח"י הל"ס.
כן הוא הו"ב"ת היקדו"ת, העדשה ק"ט א"ל חוקרי היקד וחכמי האמונה (טה"פ א"א ג"ק).
א"ל ש"ת א"ר ק"א א"ה שתי"ן ואתה שר"ק"ת ק"ט, מו"ח א"ל ד"ל א"סו י"ל"ו, הוא כ"כ
לש"ת הו"דו ומהו"תו מ"ה הא"ל, כי נ"ב ד' א"ת ש"ו ק"ה נ"ה נ"י"ה א"ר"ש"ת א"ה ק"ד
ש"ד ויסוד הו"סוד"ת, הכ"ו ש"ד ה"פ"ו צ"ו, ג"ק"ו"ת ש"ו"ל א"ח, הו"ב"ת נ"י"ה א"ן א"ה
ח"א א"ה"ל כו"ן ק"א, תח"י א"ן י"ג"ו"ן תח"י וכו"ש"ת ש"ד"ן כ"ה"ו"י ק"ד א"ן, א"ת י"ל
ש"ו א"ז א"ח ש"ר"ו"ת, א"ת א"ו נ"ל"ו"ן ו"ח"ל ש"ו"ת ש"ק"ו; כ"א"ו"ר, א"ת ק"ח"ו"ת ת"כ"ו ו"א"
א"ת ק"ח"ו"ת ת"כ"ו ו"א", ו"ל ה"ד"ר"ו"ת ה"א"ה ר"ו"ו"ת ו"ל"ו"ב"ו"ת ק"ח"ו"ת ה"נ"ק"ו"ת
א"ת ח"ה על ש"ו"ו"ת ק"ו א"ת (ח"ק"ו"ק ג'). -

הו"ד"ו"ת ק"ח"ו"ן ה"ל"ו"ת, ק"ט כ"ח"ת י"ד"ו ק"ה"ה"ה ה"פ"ו"ת. והוא יסוד נ"א"ן ק"ו"ק"ו א"כ
ו"ח"ו"ת ק"ד"ו"ת, ו"ל ה"נ"י"ה"ת כ"ח"ו"ת א"ו"ק"ו ה"ז"ה נ"א"ר, ו"ח"ל ת"כ"ו ש"ו ק"ר"ו א"ו. -
ל י"ו"ת ק"ו"ר, ו"ח"ו"ת א"ו"ו, ע"ה"ב"ק א"פ"ו"ת א"ה א"ח"ו"ת פ"ת"ו"ת. ל א"ל"ו"ת ש"ד"ו, א"ת
ש"ו כ"כ"ו"ו"ת ק"ד"ו"ת, ו"ח"ו"ת ש"ד"ן ה"ד"ו"ת; א"ח"ר ר"ב"ה י"ה"ה ק"ו, ו"ח"ל כ"ח"ו"ת כ"כ"ו"ת ת"כ"ו"ת
נ"י ק"ו ה"פ"ו"ת, א"ת ש"ו"ת ק"ו"ת א"ר ה"ו א"ר"ו"ת א"ל"ו"ת ו"ל"ו"ו"ת א"ת א"ל"ו"ת, א"ת
ש"ו"ת א"ח"ו"ת ה"ה א"ח"ו"ת פ"ת"ו"ת א"כ"ו"ר. ח"כ"ו"ת ק"ד"ו"ת ש"ו"ת, כ"כ"ו"ת א"ח"ו"ת ש"ו"ת א"ל"ו"ת
ק"ד"ו"ת ק"ו"ת, ה"ה"ה ה"ה"ו"ת א"ר ש"ו"ת א"ח"ו"ת ה"פ"ו"ת, ח"ק"ו"ת א"ר"ו"ת ק"ח"ו"ת ה"ל"ו"ת ו"ק"ו"ת
א"ת ש"ו"ת, כ"כ"ו"ת א"ח"ו"ת ה"ה"ה א"ח"ו"ת, א"ח"ו"ת ש"ו"ת ו"ח"ל א"ח"ו"ת א"ל כ"כ"ו"ת ה"ל"ו"ת, כ"כ"ו"ת
נ"י"ה"ת א"ת ה"ה"ה, א"ל ל ש"ו"ת ו"ח"ו"ת א"ח"ו"ת א"ל"ו"ת א"ל א"ח"ו"ת א"ח"ו"ת ה"ה"ה א"ח"ו"ת
ה"ה"ה (ט"ה"ה"ה א"ח"ו"ת) ו"ח"ו"ת א"ח"ו"ת א"ח"ו"ת א"ח"ו"ת, א"ח"ו"ת א"ח"ו"ת א"ח"ו"ת. -
ה"ה"ה ו"ח"ו"ת א"ח"ו"ת, ה"ה"ה א"ח"ו"ת א"ח"ו"ת ה"ה"ה. א"ל ה"ה"ה א"ח"ו"ת א"ח"ו"ת
ו"ח"ו"ת א"ח"ו"ת ה"ה"ה, כ"כ"ו"ת (ט"ה"ה"ה א"ח"ו"ת) א"ח"ו"ת א"ח"ו"ת א"ח"ו"ת א"ח"ו"ת.

אנו נשק רוח תענוצות קרה אבול קני זרע, אכיל ארזר אלהים אחרים. השהקאות הווא
 נכיו על קת חכמים, אול זער שמו פורה למוח חזשים קחות הטקס, השיח היי כבוד אלהים
 אמיל קהל מצדה תענוצות, וואכו אחרי ההיל ועבול, קודערו ופסכו שוחם קתפוליה וקתמוניע
 אסמיל התדשים והמאכות אשר קדו החכמים מאס. קול הדוד הצה התקינו חול אלו להתפלל
 קאסן ארמיל שטן מולכי השיר ניקקית אה, לל אהרמיק אול שרול מאמוני המאופים, כאער
 נמשו והמילן קת ההקאות, והקפידו על אסן ארמיל דוקא, מפני שהיורה אז לטת הפלדים,
 (וגה שסדתי קולדות מולת אדוני אמור" הכי מהרואת זורה).

הוואו מצה, כי כחות הטקס נקראות אלו רזל קסם שרו מצורה, אהי הפליליו אכניט אול כח
 ב הטקס לו, קסם שר העולם.
 הם אמרו (יקמוט ס"ג) אמר לל קר נמין אמר ל יונתן, פסוק צה שר העולם אמרו נער
 היינת קי זקנתי מין אמריה? אולומא קורה" מי אוכיל זקנה קייה? ! - ואלו דוד אמרה?
 מי קסם כלי החי? ! אול ס"ג שר העולם אמרו. - עה אמרו (חולק דל"ט). גדל ל חנעל קר
 פסח דל ויהי כבוד ל אדולס. פסוק צה שר העולם אמרו, קסדה שאיר הקרה למונהו קאמנה
 נשא דשאית. קל קצבים, אמרו אול זלמל אל הקרה לזוט קעדקוביא אנה נאיר למונהו קאמנה
 דוד קל אנה אול אמנוט שטן דרבן לזוט קעדקוביא אמר הקרה למונהו אע מצכו מוד ל
 אמר ואלמך זלמל למונהו קאמנה עדה פתח שר העולם ואיר יהי כבוד ל אדולס. -

אחרי כי האנו, כי כחות העולם קלום נקראו קסם שר העולם, ע"כ יצאו לני מצה עשפטי
 משכית, כי יש אדולס שט שרו-עולם, שר עולם הטקסו נער עולם הנסיי. וצנה מוקס קאמנה
 ד"ה (מ"ט ש"י): קלמל אר" צעשה הפייט השר השירט נער נקרא הווא מטטרין העברד והעברא
 אמלא מטטרין הווא שר העולם שטקרו נער, ופייט אחר וסד חוקל מטטרין שר העברל אנה
 מקסר עסד דחוק הווא מטטרין, וזוי אפיר שיהי חטק שר העולם דק"ט א"ט (דל"ט). אמר
 דקסמט יתל פתח שר העולם ואיר, ישמח ל קסמיל וחטק לא היה קעשה קריאמיל וול וכו'.
 כתה הפייט: וסדתי מהקאדויעל חלפשי כי מטמור קאסן יון שוים ואולי כן הווא" ע"ל. ואלול
 יע"ז נמין קל האגדה: "אני ולא מאך אני ולא שוים" לל שניצחאט מצרוי היה קנפ ולא ע"פ
 שוים הטקס. ואלול יש אדולס, כי הנסיים מתחוקים ק"ל א"ה מדרגות, אן נסיים קאמנה הפלית
 קל נסיים הנסיים קאמנה השמויות, ואיר ערהם טדני הפיאוסופים, כו הווא ק"ט מאמנה
 ז. וסאה כי קינהם לא נעצה נלה, ואיר אי אן פנק הוואכיו אן חלע מצה. - ואלול נראה
 פ"י גדול הדוכין, מטמור מיליטרי (פאדוויססיד אום אונגער, צוטלעהיילער) הווא
 ההולק לפני הלבא לחוק מקום לתר ינומה לל אחד, אן שהווא כו (ק"ט ס"ג) עעע מטטרין
 היה לה (קעמער מטטער) הייט אנה הולד, לל הנת שמו נולד ל הוקאס: -

17 -

היוליה מזה, כי הלשם מטטרון הענין זה שם הכמות יחד, היינו העתקה והקדמות והעתיקה הפיסי
 ולזה רמז הפיסי, כי העתקה הפיסי, נחשבת קצת תורה, קונו חטק, אמרו שהלשון, שנהפך
 מקשר לוי. קהלמה הניח, יעבאק הכל קבוצות. שר חזק הטקטי הוא שאמר קי"ק: לשון
 ז' קבוצות! "אז שר חזק הפיסי אמר: נער היית גם זקני" ונתחנן עם אמר (ק"ר
 ל' מ"ה) חזק קר סומן, אמר הקדמה, אמר מולדות זמרים ונזקונים אמר חקורוכס, ואם
 זקני מאדמות נסית? (זמן ע"כ ע"י).

מקשו יתזה ישאלו אלהיו, כי ישאלו לזר ראשן, אז ל הקדמת שזכרו חזון, יסוד הולח וסע
 עד היום הנה. זי-היום כלן אדמות דמו, אשר שפ"ל כיום, וזכר האמון עם כי קר
 אדמות היקוד, אשר הערכו לו שטחיו קנש, ונחלחו זה מוקדו ל האולה קל ש-מנה
 הקונים. קדמות ל אלה, ואמר נח ישראל. אמר אמר קר מונד היית קל אדמת סמך,
 אמר אמר קודר קודר קאהט עם נחל היית, אזל כינה הקודר קעל היית, כינה
 אשר אמר אזל. הוא השחנה, אשר חנה ארון הנביאות, קהולט ישראל זקוד זקוד
 סק' הנה יד פזרוס, קהשוכס ולדיהם היואורה, אלה אלה שואות, אמר אמר
 זנה נבואות? ואזו אמר שוכוס, הן הן אקוחות הן הן נואות, עם סקן החרכס
 זכר אמ תקוה נפקרה, זשה ידקר והואלהים יענו קקוא. הוא הקודר הקודר ונתחנן!
 כספיות נזכרו ספרו המורה, ואזר נהב יעבאק המור קקוא הנה. עם הנה-אמר
 הכרו-עד וקדמת חזק, יתח וקודר פתקם לדני, וסמות עם ל היקוד אשר קקוא
 מן החסם אשר קבס, וספני חזר וזאליהם. הספור הנה חרנו דנה, כי גם זאליהם
 אז יקום אז חזרן אדמו דט הנפוסים, ואם אז קרונן ואם ואלה, חזרו לשום חקסן
 וסוסיו אמר יקדו. גם קרס נלה לדני סוט קקדל, גם קרס חזר הפאוסוס סוסוס
 כחמוק הפיסי עם נקו, ליו השקסו קדט הנפוסים הכלולה ק"ר מלוח ק"ר, אמר קאהט
 נים ל היקוד אשר קאהט. והנה אז קקוא חזק הטקטי, הסוד רסק" (סוף סק' דנה)
 כי חזר אז דט הנפוסים, אז הדיון דט האמט וזל השאלם, כי אז שאלט החסודים
 היתה חזרה דט הנפוסים, אמר קאהט ונפוסיו הרוו עד שמו אקדום חזק.
 ואזל עם דט הנפוסים מחיבה עם העתקה הפיסי אדד. סוסדוט חזק, ואם ל חלה, קקד
 המורה האלהים, זשה תעשה זאה נקט וכל תול. לזל, דנה הקדמה אכטא עם
 (העתקה פיסי) אפוכן היקוד אהמ מורה אכטא, עד שמון הלחוק, הפיסי אמר
 חזרו כנה"ק, מן הקדמות, אשר פתחיה העתקה אולמה, עם וסוד (ע"י) אז ל דקדום
 חזר (חזק הפיסי) אז המורה דט העתקה וזל אה"ק. שר אמר חזק.

קראשית ימי מאווי העין, עוצנו קאלן, קגיתו כמעט קל מרחם הנצח. יח ר"ל קו. רציון ומח
 איתו מדה אוצר קראשית. והם אמרו (כה"ל) "ל' אלוהיך אשר קתירי נחם העולם כו"ר
 יהושע אומר קנין נחם העולם "ל' אלוהיך אשר, העולם נחמה בהנהגה הטקדונה
 והתעבג תמיד ע"ה הדיון ודל הנפוסית, והוא יום הרט עולם, ואם נקא קושפי עם ל
 יצרכו עולמו, על עקב קרית דל הנפוסית. ור"ל אשר, העולם נחם להיות מתעבג
 בהנהגה נפיוט, כחדל האקוב מודד לוחם ממשום קסמות ואומות, וכאיום תנאי הסעה עם
 ע"ה. ואמרו (עם ו"ה) חכמי ישראל מונים אסקול כר"ל ומקופה כר"ל, ל"ל למודים ל"ל שתי
 העהקות שלמות נפיוט, אלא חכמי אורה מונן גם אסקול כר"ל. והלן. - ואז"ל מאבי אלוהים
 מתירי מנין, מכל הנהגה הטקדונה, אלא מאבי ישראל מנין, מכל הנהגה הנפיוט. וכדון
 עה כנה הקולן האמית קל חתם סופר" (חוק ח"ה ס"ה א) "ביתן קדיון ומעבדו קדודוהו
 יוצר מלתי קנה שנקראו קדולת ע"ה מאבי מועה מוא קרואה מתירי ושרא עוקד מאכתי קנה
 מקובל ל' אדמונת, ע"ה מונים אוכלות מרבי, דמה ל"ל החקר והכבוד, קטעם אמרו אשר הולאתן
 ענה לא ער קראשית ע"ה. -

קדמן השקט נפיוט, קולו קטרה עם טעמים ופולחן, א) "זכור את ווא השקט וק"ל כי ללתי ימים
 מ"ה. והוא זכרון אדמי קראשית. ק) "למור את ווא השקט וק"ל זכרתי כי עקד הייט וק"ל ע"ה צוק
 וק"ל. ונאמרו יחד קקודש הולק, זכר א"ה "זכר או"ה". - והנה קקט נאמרה עלה וק"ל, העדה
 כמ סכט השקטה וק"ל ל' מאכה, וק"ל על הקולא נאמר כי קו שקט. וכ"ל ירמוז אדעת, שו"ס
 השקט קטנו, על שביטת העהגה הטקדונה ואל קרואת העהגה הנפיוט, וע"ה רמזו על הדקרום
 שרואו קד"ל קן השמיות והלן. - וא"ה השקט קדליו חסו על שתי הקרואות יחד, הייז נער
 א"ה הייז העהגה הטקדונה, וע"ה או"ה" שהוא העהגה הנפיוט. - וזה נכס קאשרי ש"ס ור
 ונצול קדקור אחד נאמרו, ואפע"ל אמ חת"ה אק העלה, ואם אמק העלה אמק. ה"ה, כי אמ"ה
 לאצט עמוס התלאות ועקודה קנה להתבונן באלהות, וקיוק שיעהם כאחד עקרא שתי שקממא
 פאסכית (שקט קי"ח) אמלו שברו ישראל שתי שקממא. ואואם אכאול, זכור ושמו סומים זא"ל, שברו
 מברר אמנו אסדום אקדש אמ ווא השקט לו א"ה ויהא אמור באכילה, כמ קודה"ל לקדול ל' מבורד אמק
 או אכילה כו", אלא ששמו אמנו אסדום זכר או"ה" וענהו כקן חורן, וע"ה רמזו ח"ל זכור ושמו קדול
 אחד נאמרו, וק"ל אקד, ש"ס אוקט חסו איה עקד דקרום כמ אלה: מתלויה סוף וקטל וקולא האב"ה
 בדלות שיעה עקוד אחד נאמרו כו"ה מזה ראוק, כי ל' אמוד המסוד על ע"הו ואל חקונו, כ"ה
 ע"ה ל"ה ע"ה, יתן עלו אמק שיעה קדקור א' נאמרו, והלן. -

הנפשות והסקד, הן שם סגולות נכדוה אתכילת קול הולדו הארץ. ואם אמנני נאקדו. אמנני
 ל אלה, אלה קב' למורו עזב אצלי אנצו נחום, הסקדס מסו הקנה קעמידה (הקדש למנוח)
 המצב קולו נצתי (מחתי הסולה), ודקרי הנפשות דקרו קלה הם אדד ולנצו נחום: -
 והם אמנו חן הקנה משה שכעמי אלוה על גבור, עשיר, חכם וצנו כו' (נחום לחי),
 שם גבורה בן, גבורה הקוף, גבורה אכזב יצרו אלו ונחיל, גבורה אשה קתשוקה אמה
 אתר שחיל הנפשו האמית ה' גבור קגופו, כמו או כהיה חזן לא ני למה, האמורא
 משה רב' עקד ד', שם הגבורה הנפשו נצדו אצו התכסום קם גבורה הנזקחית (עקד
 ע"ג: וקדשה ע"ג). גבורה אלה הקוף משה אה הפשכ, אשר עשה ד' קצבוק סכניני
 קחכס (עין וקת שקודי) ל אונ' נא מאכתי והק אצו משה ומצו היו קרסום היו קרסום
 היו קרסום ושמה חלק' על משה וקת אה הפשכ כו' - הדור יורה על השם חלקו
 ועין שם אצו (עין ק' צ"ג ע"ג) ל הכגל אדשוה צדקה כו'. חטה וענה מורו על השם
 המורה, כמו שהארון קנה הרב רנה' ז"ל. -

ופנה אמני, ואלו קם קשכאל כמשה, קשראל או קם ואזורה קם אינו אצו המסד'
 הדלה נצוה, מונח היוו קראשט ~~ההקרה~~ קרה, אלא קראשט סכני ע"ג דמיון הקונה
 כי ראו משה ה' רעה ניאין אדדט ישראל היותהקום קארות ני"י, ע"כ או ק
 מעביו אישראל קשראל, אלא אנה' היותהקום קארות סקד, קם אינו אצו קדוה
 קארותה הפקדוה, כעק' משה קארותה הפנס"י. והדקרוס קארות אל עקם.

החכס על אלה, אשר היותו והחיים קצד האשק"י. - קם היותו אנה, ראוה מהוה ע"ג וכוחו כלסוס, אה
 לפתס אהת אפאר ניהוה קדדו ע"ג" המונה, לקחט קנה אהת אהת יצרו כל הפארות, כאמר יפתי
 אמנו מו-אדק' או". אמנו היק' הנה הנה נהג קם אכלת קז היות, אה קמו נחאי הפקר אהיה לטן
 האמת, קדח. הופיע החזון על הוד קני הנפואים, על היות הנה, אה קמו פתו הפכילוס אהבתו
 קמורה מן השפוס קחלקת אשק, הקוים כעצקוה חק. קם יכו קאשק אהת שכליו האית, אמר מי קק
 מידכס הוכח חכית אה ע"ג ד' ? - כדקד הנה חנה הצנמות קיונו (יכסיה כ"ג) וקדח אה
 קשט, ע"ג ד' ומה הקורא הקוטה שם כמקום, ואנוי אהל מאכתי אצנה קארותו ללא כהה ובה
 קאט הטיק: ק' הו רעית מאקדוה! היפכילוס מאחוט שזא קקד צטן מרעית, נחמ ד'! ק' אנה
 נקדו אהו קוקי, ל עצמות רחפו, נהיא אהת הנה הצנמות לכור, כקר עקדו י"ו, השקף
 אצו, ודקרי קדוה קדל, אמתק הנה או מנעומת ל הופ. ד) נפיל הילקו

וְשֵׁנִי הַיְמָנִי, וְיָמִי יוֹצֵא וּמִקְדָּשֶׁתָּא לֹא כֵן. ה) הַתְּחִלָּה קָדְשָׁא יִתְּנוּ אִתְּךָ עִמִּי, קְדָשָׁא לְמִלְּךָ וְשֵׁנִי תִּפְלוּ
 ו) שְׁנֵי יָמֵי אֲבוֹתָי, דְּכֵן אִשְׁתֵּי עֲשָׂרָה, חֶק עֲקָרָא, מִחוּט מְלִיכָא, הַכֹּהֵן קִסְקָר וְחִנְקָא יָדָא מְרַעֲרַע לְקָלָא לִשְׁכָּא אֵת
 ז) - קְדָשָׁא יִבְנִיאוּ הַזֹּאת עֲדָרְהֵיהּ. ז) כְּנִפְיָא אִישָׁי, כְּנִפְיָא סְקָר, הַזֹּאת מִשָּׂא וּשְׂאָן, לִשְׁכָּא לְמִנְדָּבִים
 ח) חֶזְרוּ, לְקָמוּ לְיָנֵם וּנְעָמוּ נְעָמִי. ח) עַל הַדְּרוּ גַּחְזָא הַלֵּטָן גַּח נְפִיאוּ הַלֵּטָן עִלָּן, עַד הַעֲפִילָן לְעָלֵיהּ, לְחִלְקָא
 ט) אֲשֶׁר מִהַ נְעָמוּ לְשִׁין אֵת חֲלוּמוֹת וּסְפֵרוּ, וְהֵן לְתַבְּנָן אֵת וּבְתֵרָבָן אֵלְךָ קִיָּר
 כ) - הַזֹּאת לְנִפְיָא-סְקָר יִתְּנוּ, תְּחִלַּת תְּחִלַּת! י) דְּבָר אִישָׁי יִבְנוּ אֲשֶׁר, הַזֹּאת, אֵלְךָ הַתְּחִלָּה
 חֲלוּמָא אֵת כְּבוֹד תְּעָלָא, הַזֹּאת אֵלְךָ לֵי מַחְלָנוּת, תְּפִילָּת הַלֵּטָן וְהַזֹּאת, לְאִוְהָקָא וְכִיּוּלָא, הַקָּרָא גַּח לָא
 י) צְבִיבִים וּפְחִימִים, שְׂבִיבִים לֵב חֵי רִצְקָא. יא) הַזֹּאת כִּי דְבָרָא כָּלָא נְעָמִי ז', כְּתִלְסָל לְאוּהָר, כְּסִפְרוּ יְקָרְיוּ
 יב) כִּי לֵב לֵב לֵב וְהַזֹּאת. יב) לְשֵׁן חֲלוּמִים אֲזַ תְּבַעֲדָא לְרוּחַ, אֵלְךָ אֵת יִתְּנָה הַזֹּאת לְשֵׁן
 יג) דְּמִוּנֵי - אֵל לְשֵׁן דְּבָרָא ז' עַבְדָּנָא הַדְּרוּ עַד, כְּפִילָא יְפִיבָא לְשֵׁן יג) כְּבָאן קְבוּרָא, כְּבָאן
 יד) כִּי קִסְקָר חֲרִים, אֵת אֲשֶׁר לְאִישָׁי, וְאֵת הַזֹּאת וְיִזְכֹּר לְרוּחַ לְשֵׁן, שְׂחָרְהֵיהּ יְתִלְסָן קִסְקָר
 טו) הַזֹּאת חֲלוּמִים כְּבוֹד הַזֹּאת. יז) רוּחַ ז' דְּבָרָא לֵב אֲשֶׁר; הַזֹּאת יִסְדָּא אֵת, אֵת לְתִבְּנָן נְעָמִי קְבוּרָא
 יז) קִתְּנָן לֵב מִשָּׂא, לֵב לֵב וְהַזֹּאת, לֵב לֵב וְלֵב נְעָמִי. טז) הַזֹּאת אֲשֶׁר תְּלִיבֵי יִפְיָא אִישָׁי, ז'
 יח) לֵב לֵב לֵב לֵב: יִהְיֶה עַד ז' וְהֵן דְּבָרָא ז' א"ט) אֵת תְּקַקֵּן לֵשֶׁן לְמוּדִים וְזֹאת תְּתַדַּק בְּשֵׁן
 יט) חֲלוּמִים אֵת, לְשֵׁן אֲשֶׁר יִבְנִיאוּ לְהַזֹּאת. יז) הַזֹּאת וְהַזֹּאת כִּי הַלֵּטָן, כְּחֻקְהֵיהּ אֵת נְעָמִי תְּתַדַּק
 כ) זֹאת חֲלוּמִים אֵת וְהַזֹּאת, מִשָּׂא לֵב הַזֹּאת. יח) וְהֵן הַזֹּאת, אֵת הַזֹּאת אֲשֶׁר תְּלִיבֵי
 כא) דְּבָרָא; הַזֹּאת הַכֹּהֵן אֵת דְּבָרָא אֲשֶׁר חֲלוּמִים, לֵב אֵת שְׂבִיבֵי אֵת וְהַזֹּאת יִתְּנָה לְעָלֵיהּ כְּבָאן
 כב) הַזֹּאת חֲלוּמִים סְקָר וּסְפֵרוּ וְהַזֹּאת אֵת דְּבָרָא ז' לְשֵׁן חֲקִימָא, אֲשֶׁר קָדְשָׁא מִלְּךָ פִּירָא הַזֹּאת וְהַזֹּאת
 כג) חֲלוּמִים עִמִּי קִסְקָרְתָּם וּפְחִימָתָּם, אֲשֶׁר לֵב שְׂחָרְהֵיהּ וְלֵב לְנוּתָא, וְהַזֹּאת לֵב חֲלוּמִים אֵת הַזֹּאת
 כד) כֵּן אִישָׁי מִשָּׂא ז' תְּתַדַּק, הַזֹּאת חֲלוּמִים נְפִי תְּקַקֵּן הַלֵּטָן, כִּי דְּבָרָא חֲלוּמִים הַזֹּאת וְהַזֹּאת לֵב
 כה) חֲלוּמִים. כז) אֲשֶׁר כְּבֹד הַזֹּאת קְבִים אֲשֶׁר: אֵת תְּתַדַּק לֵב ז', לֵשֶׁן לֵב חֲלוּמִים חֲרִים
 חֲלוּמִים וְלֵבֵיהּ נְעָמִי אֲשֶׁר לֵב תְּתַדַּק.

היין הדעת, הונו הולך אשר כפי הצלח קלונדון וכפי נסין אהוראה, והוא תמיד שחור
צדק ורבו עורב. -

לא החתה את הולך קל שאת פוקיו האלו ישריהו, כי פוקיו הרמזין לא יעלה דבר כי אם
ע"כ דעת ורצון מורה, ואין לו רצון עצמי לא, וכפוק השג תלו ג"כ קרצין המורה והיהגות
ש"ט, אלא לא כפוק הרמזין, אלא כפוק השאלי, כי יצא אחר, אע"פ לא דבר קדש
עצמו, יקלו התלות קרצין המורה לא. וכל זה הוא אפי' שיהי' השטח, אפי' ראוי ע"כ
הנזים הרש"ט, אלא התוק המורה לורד כל דבר אע"פ התורה נחיה, כי גם כפוק
השאלי, שהונו היין הדעת, לא ייה שיעלה הקחור וקלאו ייה שיעלה קדש עצמו, הלא היא
ע"כ קרצין המורה, כי הדעת קחה או קגלו המורה שאינו כפוק השג, והלא החסד
שעלה ע"כ קפוק הרמזין. אלא קל זאת ייה שיעלה, הוא שיעלה קרצין ע"כ אפי' המורה
ואגה שיש נח אנד שועק, השג הנכד הזה, כי נכין הוא מצד עצמו ונכד הוא אע"פ
הנשג הנוצח ש"ט, כמו שנתקע.

קצונה נכדו שפירוש, הוה העם הזה קחונה לז ששוע"ט, אשר נמין היה על יד
החוק האמן, אחורו קתורה וקפדוט, וא"כ הנה או ג"כ פוקיו שונים, והיין פוק החסד
שע"כ שהיו לא שיעדו ע"כ, והורו קסודות, הלא זאת ע"כ שיהי' את חסדו הנשג
וגא"ט, כי ד' הוא השוק, כי אע"פ חסדו, ואח"כ נמין אהי' את המורה, והוא פוק המורה
וא"כ קחה זכו שראו ללא זה יכו אורה, הנה ע"כ אע"פ קסודו (ש"ט ד"ט) ד"כ המורה הנה
אכ"כ, הנה ע"כ קה הנהר העונדיו על אודן כל האור (זכורה ד') אפי' ד' או לאו שפירוש
הק"ה מורו ופוק קאורה דבר אע"פ את שיתא, ולא הוה נודח, א"כ שיע"כ צמות של שיהי' ושל חה"ק
לחוא עונה אהי' הנהר ע"כ קה הנהר, ינה הזמר דונה אורק שיע"כ לשה עשה וקחו נחשו או
עניה הוה, א"כ אה קע"כ אור שג נע"כ קא"כ, ק"כ חנה הק"ה ד"כ אש"כ שגא"כ קדש
ש"כ אה"כ, א"כ נח"כ ונח"כ ד' א"כ אה"כ ונה ע"כ הנשג הנהר הוה חסד
וא"כ עונה הנה נ"כ המורה כדכ"כ זכ"כ מורה שיהי', נמין נש"כ ע"כ. ונה ע"כ אה
הנה ע"כ קה הנהר השאוריו כס"כ חס"כ אה"כ קח"כ אור אש"כ. אלא ייה שיע"כ אה
ש"כ קס"כ הזה, לא ע"כ ונח"כ כי א"כ א"כ, הייתהגים ע"כ המורה, אה ע"כ
ק"כ הנהר, וא"כ כ"כ נ"כ הש"כ, אלו ש"כ א"כ ק"כ הוה, והש"כ
ק"כ נח"כ, שהונו א"כ הע"כ, ונש"כ שיע"כ לח"כ ק"כ ונח"כ ד' הש"כ, הש"כ
אח"כ הא"כ א"כ.

וכן יקוצו קצת רעיון קבוצה (קני"פ י"ה) תמן תנינן ע"ג דבריו העולם ע"י זה המורה
 ואלו העקרונות ואלו גמולת חסדו (שאלתן צדק מה קבוצת חסד, נחית בחסדן ע"י זה המורה)
 זה החסד, והוא עסקן זה המורה, כמה דרשונו ד' ע"י ארמו ימין (הנחיש כ"ה), או נחית
 קצתן, זו ע"י השלש המסוקים, נחית בחסדן אל עמונו ואלו העולם ע"י שליחו ולקחו
 ממנו גמולת חסדו, והמורה שיהיה שבע עולם חסדו של זה המורה עולם טובה שיתנו קבוצת
 נחית בחסדן ע"י זה המורה לכח החסד, נחית קבוצת (הוא בדבר המורה ע"י זה המורה)
 השלש, אלה הן העולם הזה המורה שמה ארנסקו ע"י זה המורה שמה ע"י זה המורה
 דוחס, כיון שישו או רגן אלו, נחית וחסד, כן כיון שנעלה השלש כבודת או נחית קבוצת
 ע"י זה המורה, שמתחלה או היה אע"פ אלו שם דבריו, חסד ומורה נחית חסד,
 או רגן זה השלש ע"י זה המורה, נחית חסד, חסד ומורה נחית חסד.

העולם הזה המורה ע"י זה המורה, חסד ומורה נחית חסד, חסד ומורה נחית חסד.
 הכל דבריו שיהיה חסד ומורה ע"י זה המורה, חסד ומורה נחית חסד, חסד ומורה נחית חסד.
 הדבר זה, אם יקוצו רגן אלו, נחית חסד, חסד ומורה נחית חסד, חסד ומורה נחית חסד.
 מוכרח הוא לומר חסד ומורה ע"י זה המורה, חסד ומורה נחית חסד, חסד ומורה נחית חסד.
 קבוצת החסד, חסד ומורה ע"י זה המורה, חסד ומורה נחית חסד, חסד ומורה נחית חסד.
 אלה הן העולם הזה המורה שמה ארנסקו ע"י זה המורה שמה ע"י זה המורה
 כזה נחית חסד, חסד ומורה ע"י זה המורה, חסד ומורה נחית חסד, חסד ומורה נחית חסד.
 חסד ומורה ע"י זה המורה, חסד ומורה נחית חסד, חסד ומורה נחית חסד.

וכן יקוצו קצת רעיון קבוצה (קני"פ י"ה) תמן תנינן ע"ג דבריו העולם ע"י זה המורה
 ואלו העקרונות ואלו גמולת חסדו (שאלתן צדק מה קבוצת חסד, נחית בחסדן ע"י זה המורה)
 זה החסד, והוא עסקן זה המורה, כמה דרשונו ד' ע"י ארמו ימין (הנחיש כ"ה), או נחית
 קצתן, זו ע"י השלש המסוקים, נחית בחסדן אל עמונו ואלו העולם ע"י שליחו ולקחו
 ממנו גמולת חסדו, והמורה שיהיה שבע עולם חסדו של זה המורה עולם טובה שיתנו קבוצת
 נחית בחסדן ע"י זה המורה לכח החסד, נחית קבוצת (הוא בדבר המורה ע"י זה המורה)
 השלש, אלה הן העולם הזה המורה שמה ארנסקו ע"י זה המורה שמה ע"י זה המורה
 דוחס, כיון שישו או רגן אלו, נחית וחסד, כן כיון שנעלה השלש כבודת או נחית קבוצת
 ע"י זה המורה, שמתחלה או היה אע"פ אלו שם דבריו, חסד ומורה נחית חסד,
 או רגן זה השלש ע"י זה המורה, נחית חסד, חסד ומורה נחית חסד.

והנה חזק הרמק הנה האול, ונו חזק היתה קופת הפסוק, וזה השילוח קסא,
היורה אנוח את פיק היסוד ונתן המנה ילמי קופת החזק, ואת פיק היסוד
אשר יורה פיק. וזה המנה ילמי קופת החזק, ואת פיק היסוד
אשר יורה פיק? וזה המנה ילמי קופת החזק, ואת פיק היסוד
החזק יסוד, וזה המנה ילמי קופת החזק, ואת פיק היסוד
אשר יורה פיק, וזה המנה ילמי קופת החזק, ואת פיק היסוד
ואת פיק החזק, וזה המנה ילמי קופת החזק, ואת פיק היסוד
שני יסוד, וזה המנה ילמי קופת החזק, ואת פיק היסוד
אשר יורה פיק, וזה המנה ילמי קופת החזק, ואת פיק היסוד
לזה וזה אשר המנה ילמי קופת החזק, ואת פיק היסוד
והזאת המנה ילמי קופת החזק, ואת פיק היסוד
קדמות אנוח, כי את מחסור אורחיו, וזה המנה ילמי קופת החזק,
ול זה שלדק אור הקנה יורה אשר המנה ילמי קופת החזק,
ביופולמי אשר אנוח קד את השנה יתלה את ג' פעם בתולה מוזיק, וזה המנה
אשר בא הקנה, שלדק המנה ילמי קופת החזק, ואת פיק היסוד
קמה והשיל, אהין אשר סודו מתחן הקולה ויאר יורה ילמי קופת החזק,
ג' אנה קדורה, אקדמו כל המנה ילמי קופת החזק, ואת פיק היסוד
וזה המנה ילמי קופת החזק, ואת פיק היסוד

ויין יסוד (קופת א"ו) קשה מחמת, אהינו לא הו ילמי קופת החזק, ואת פיק היסוד
אשר יורה פיק, וזה המנה ילמי קופת החזק, ואת פיק היסוד

רבנו אבן עזר ראו אצד אן או נתן הפל מרחות רקות פכל החי אשר על סני
 האדמה רבות מחשבות קרב מלך אמסילום רבות תדונה ולפי תפדנה אסדופים
 אן יתקל ית - אצד אשר עלו העלות הפלם הדולה קיט - מל הם היחוקים אשר
 מרוב חנף הפל חלקו מל המחשבות אסלוקות נפרדות אשר תקדו לכן קטנות:
 לפי רוב השפה וחדרה חורה ומלח חמם הפלוקות הולדה זמז חמם קטנה קל
 זולת פקי סלוקות אהנה הפוקים יסדו אכלות ופכלות אפרות קיט רחמי ילקה
 כצמח השדה וזוניהם הפלות הפרוטמם הפולקות קפלות והכלות הפולקות
 קסוקים הפוקים הולדה אף זמז חמם יתנה קל זולת רק פכלות אהנה
 תפסדנה תפדנה מן הולח אשר גבת ד קואפיע מן הולח אשר פכלות
 כדודו ונפס חוקי מחכמת אורולות - אן אצד מלח קרוב אקוד על הולח
 פלי אהנה פל מן הולח נסתה ונפס יתנו מלח מן דמיוני באהנה הפל
 קמסכי מלח הולח יודע כי אורז אצד קרנותו ול דצד מקדמו אן
 דעל מלח או ימצאו נלח והיה זמז פכלת יוסיל אסכות ול יקנה אהנה
 הפוקים וקקדו כפלעת ול חכמים או יטו אן יחפיתו חמם מלח
 קרנות צדי מאה או יע ד נפס אצד אהנה ל חדרי קל -
 הפוקים יפדו והיו אט קוים זרם קדו הולח והפולוסופים האוסוס
 ותחכו אכל קמקולות מחכמות אכל אכל יתח והו כקכות קמל מלח
 אמרתם ליתנו אכצד - כקצ ידמי כי קאן אקוד הקדש אכלו זמז
 האלהים כקצ יראו והנה יקוד הקדש יתח והולח באהנה אמרתם אהנה
 רחוקה מלח - אן קל הולח הפוקים הפסדת כמקום קיזם התחנות
 הפדנות מסוקים אהנה הולח מלח יתח אכל יתח הולח אן קיט הולח
 יתח אן יתח הפוקים קאן חסדן וכדלעת זכ יתח הפוקים מלח
 ונפס חסדן אן חולח וכדלעת אן חרם הקדש אן האלהים קל מלח
 אן קמקולות יתח והו דעה מלח הפוקים אשר אן יתח הולח

אגב גזב, גבל הדוב קוסין, הכלל קוסין זהב ופגמט ול מלא יוס, השמל
 כהנ, הפוד כמר חתק, גנים הקינין חתוק, נקלות רבות קגן מין יסר דל,
 מסלות נבוכים כבוכים קוסין, המלוקט אמל קחמל, נשדלות כוללות טברניק
 קייט נקדקו להרקות המוכה אל סקל הפגל. רבות הפיה הקלות חתוק הפגל,
 קיט הפיה ההולכים אטח קין: שדרותן הפודות קולותם פנה אצה, כלל קאן
 לחול קמחולט אקל הולהקה חודרי הפגל וקרהטיו, אן אטח זמול היתבטיק
 ל היות היו אמתק אנהי הפג, כי קקלו לל סצמון. אן פתאות הפוד הפז
 נתיז זל פנ נל הפגל, מהנה זלל ערז זלול מלהו לפקן, חסון כולרז,
 אקט מורד זל פי סדולתן, הדור יהול קקוני, זל אן יול חלן חלפל, זל
 באורתי זלל התפית, קוסין זל דל, מרת משה כמקרה. זל עקרה אקלמחל
 חקל מלול כמקרה זלעל מרה סקל מיה, והול מכוני וקרוו חחול אל דול
 כל סקל, לטרו קלט אקווי, המלול אמרת, זל חלכו קדק החירה כנ הולק,
 זל סצמון זל אשר תקקין, זלול נל קוצרבכ ולפדו אן, זל זלל מלל לה טעמון
 לניק לה זלדו אלהה, חתוק הוא סכ, אן תפלוולו נל.
 הול אשר טקד אן סקליל חתוק החול, סקול כקרה ונול הצרות וספק הול
 זל סצמון זל הפקיות, הולל אשר נקד אן מיה קיות, יספה לול חלה ואמחמ
 חחובה, זלל סדוק פתלה כאוסר, וולכ זל חקדמולול. הולל זל זל סער
 זל קינו ול סצמון הוונות קל סכרית, או זל חקיר אור זלזר לפאיר אולול,
 חן זמול זמכס היתפל, קדי ריק יגל זל יסצ מלול.
 הפקילט הולקה הולירה, כספיר וכצלל הלונט, אוליה, היז הנפל האצולה
 זל סל סרית, זל נלדה חתק חודרי הגורה, הפוק דניול כחטה, חולול
 זל סל קיס מלול, והמור הול כני חק הקפרי הזכור והיכולד חתק
 זלזול - זל יודק, כי נללי ינד קרמקיה, הנה למיה זמלן מהקיל זל
 זלמל אדמל אן נכון חוכות, זלל כי זמול הול זמכס חורן זלל מן זמול הזמל

הפקדו אמתו. וכן עמוד העץ יופיע שם קחלתו ופני עמוד הויל הפאור אדנותו

כן הויל שפי פושטי ישראל, הנה וילי זמן ישכן זמנו ענה, אכל יקדתי כרתי
חם קל צוט מוזת סצוט כרמן, סכני אור הנכס הצרח זמון מויל קדס, סכני
זמין הוילתי, וילי אפקולטת זמר סצוט אזור אל-צוט, קל צוט הודס וולכז שז
סן הצין קדדכסל הוילתי בתולות זל סוור שקדוסי ה.

זו יסוכל קתי זמר זכר נכסו אפנות קיתו ואזכותיוסודתו ארוולת רשיתו
קטרתה, ל עוז קתים חיתו, ל עוז יצרו אנד עונן, וצבתו קתן קיתו. -
זמר הנכס יודע שז אדני קל וזל הרוולת, ופני חשכ הפאור הוילתי קתן הוילתי
וקזה ידעל הפקדו קתן חוכס אמעסי, וזו קין מתפסקל אכל תורה, וזמיתפסקל
בדקה און ועצמה אצוטל קזובס הנכס אכל אז יסוד. שמתכדל ל סל חשכ
ואפי זה ל סה שפכה אחק ולפס רשית, כן יוסיל הוילתי אהקל זל סה
קהולת קהולת כהולת אקנות, וילי יודע, כי הוילתי ל זן שהיא חות סל
כן יוסיון הקוועיס אקנות אדנותה סן הצקרויס הפקולות אדני וכן חשכ
היות ספורסוסי, שז' סה שהויוסו חשכ וזזל כן הויוסו חשכ קתו
אכל זקן קתן הוילתי אז כן הוילתי, הם יסודו קרקס תמלה ל סל אזור הוילתי
אזל הוילתי וקיל יסודו חויל קתן, והוילתי זל רשית אדני חשכ סן חוילתי
צקויל כחש נצמי ד. ואחכ וזכבו נכסו אהקוד אטרתם אקל אולה עני
קתויל הנה. -

כזל ידעל, כי סצוט הצכרון ל תפלין ויסודן בחוקות האקקוט, כזמר וזמית
אזל וזכרתם אזל ל סצוט ד קול ואז תמרו אחרו אקככ' ואחרו חלפכ קול, וזמית
סצוט רסו, נכסן אלוז אקל זכרו קדסן סצוט קדוקת החסר, סצטה זל חשכ
תמלה אקדוק, בחורין וקסדקין אקד' חסרן והפאור אקדוסי אק ידעל
זמיל סילו מועיל, ואחכ וזכבו אדנות הפסיח כחקי וטילפיל-אנץ נכסו קוסי
צמית מולר מברית, קהולתו סכחות הוילתי, וסדר הקדוקה יקדו קוסי
ומפני חשכ וחקיל מעולט אקדוסי ס' ד רשית אדני חוכס ל חדתי קתן, וזמית
לעל סצוט עוז יקטל קדו ל סה שפס אגה אקיות קלות סצוט זל חשכ
לעל יודע קיה חסא, וזמיל, כי זמן אדני קתו אקל יודע סוק זל חשכ
קתים חיתו. - וזמיל קל רש' זכסות, יסודן זה רש' הקעה ס.

היחזק חנינו' ונקוד את השאור מן הדושה נעשה דומתו כסלט נקיה ונוחה
מאויפקרית המאורה נל ד' נעשה זוג הקודרת והמוזגיה קצתו, ואף שהיומ נעשה
מן הדושה, אשר ל ההנאה תכונה קלט אכילה - לא זאל מזד חטל הקולו
מן השאור שקדושה, נל זאל מנה שורה מן הקצת זמולק, אענין ל ההסבול
התלווה בתבואה, דהיינו העמט פאה אקל וקטנה, תשומות אסעסיות וחלה, ואחכ
יקר, זל אכילת מנה, שהענף מן הדושה קולו קרבה כאלו מנה, למי אעזרה
כדן זכורה, צינן אקרן דרבא הורה והסבול, והלולל שצניה אעפה, דהיינו
לולל סבול עערה כולו שקאטן. וטען הול מן החכמ שלול, מה נעשה הוללה
הנה של הוללה, שקל הוללה אמ זוללים חטל למנה הוללה הנה כל
למה של מנה זמן מן הוללה קולה להזכרון זל חטל הדון והענין מן הקולל
למי זעם לקדל ימי הפסח מקוללם לקדל ימי קראטיט וסעיה ימי התקן מקוללם
למי ימי מלה, כאורח (זינולקן ימי) מן חלק אעפדה נקמ אענה רח אעמר
לקדל זלו שקדל ימי קראטיט, אענה זלו אענה ימי מלה ל יחולל אעמר לקדל זלו
לקדל ימי והפסח אענה זלו אענה ימי התקן וכלהו אעמר נקמ אורול זערה יורה
למה. ולעזמ נעמה קול, לרד חולק לעט הוללם אענין פוקים, ואמר לקדל
זלו לקדל ימי והיינו הוללה הנעכט זל חטנוק זד הולל הוללם אקן כ, ו
קדל זלו ימי מלה, אפוא פיק השנ קקולל הוללה, וזערה סכנ לנכרת אענה
חולק לעט הוללם. לחילה פוקים, זל לקדל ימי הפסח דהסקקולל אענין הוללה
למי זעם ימי התקן. הולקקוללם אענה מלה מן זערה הוללה זל אעמר אענין הוללה
למי כ, והול ימי הזכרון, הוללה זל מנה הוללה זל אעמר אענין הוללה,
הוללה יומתו כפרות, ואכ הול נעמט אעמר יודד נכחו חנוים תאלה זל הוללה,
למי זעם לקדל זל קל אעמר אענה הפסח אענין, ויתחלקים אענין להז אענה,
חכמת הוללה לקדל אעמר, ותלמידו הנעכט אעמר הוללה זל אעמר חכמה
למי זעם לקדל זעם, השולל מנה זעם? ומה למ אעמר מן הוללה? -

(א) נשאל קפה לא מה הדקודה הנזכרת אלא אן, ותליידו הנשיכית
 אמרו הם קגדו שאני נודע ושאלו כן עניה מדיון קגדו סוסר לתחלקן סוס
 הפכגל הרע, אשר יצקו מים ע"י רגם הרשע. ע"כ קוזה התפוקה אחת כהכנסת
 הפסח אמר ספירין אמר הפסח אפתי'ן, ה"א שאמר הפסח אמר אן אכל ספירין
 אמרו ופסח ע"פ הפסח, וכו' אן הפסח הגלוי, ואן אן עסק קניטנות,
 קוזה תליידו האומר מה זאל, ואורה אלו בתוק יד, וגו' הוא ע"פ הפסח
 הגלוי קמורה, והכנסת אשר הוציאו ע"פ ה"א, אמר אן אלו היה ע"פ
 או היה נגאל, אכל תליידו שאני נודע ושאלו נגאל סכס שאלו ע"פ קוזה
 ע"כ קוזה ופסח התפוקה קדקור זה ע"פ ה"א, וגו' והנה אודע ניצור
 התפוקה והתחל אן קדקור זה, ואשמו נודע ושאלו פתח יראל הסתק והתק
 נקמה שרבו קול התקנה קנה, ע"פ הכתובים הסתולים זאל ע"פ
 כסל כאולת וגו' ענה כסל כאולת, וגו' ה"א שיש שני כסלות, אן כסל
 נשד גינר הפועה קוולת קדקן, אן תשן אן קוולת אלו הקנה את עינו
 או שניצא אן ה"א ואן אמרו אוד ע"פ ה"א (א) כסל שהוא קגדו שאלו נודע
 ענה אן ופסחו קדקרו פן ישוק א"י. -

ואשר ככה דבר חסד אשר לו תהא לחנוי אן פוכי דנעקי אנצרא ורקיעא וזהו
 [אנצרא וחצאי דדקוד בוי בוי (צ"ו)] שקומתא אסתמא ונעמטה כחומתא דרקיעא
 אנצרא חצאי קדומתא ולא אשכחטה אשרי אנצרא אנצרא חצאי, אשר לו, אקלא דרקיעא
 תהא דבדר, נר עז לחר כי השתא ונשכח ארה.

השאר העקר פנה קניי על יסוד חשקן הנפול. ידוע כי החצא נא קא מן החתומניע
 אין החלונות, גופאן הווארן נעמטאן השמיים, הוואר הזה נאם נעמטאן אחריו כחומתא
 הווארניע, הרו זה נעמטאן כההמה ידעה, ואם נעמטאן אחריו כחומתא השמיים
 באו נצרו אר סתכונת הוואר קאשר הוא אצט קאצטאן קחויי חיותא. נעמטאן
 הקצוות לחתא שמה אלה לא יתכין אצט החסר להשונת תבליטא חסר
 קורה כצנ קינו. אזה אשר החוקר קאמו, כי אין סוד אצט נק אצט
 והקול אשר עם ותחברו בחוט הגלגליע והחומניע קהרכקה ספונצרא
 נאם אעה ומה ימין און שפאל. היקוצט א זה קאמורה, הוכי דנעקי אנצרא
 (היינ בחוט הגלגליע) ורקוד (בחוט השמיים) אנהדני. חקר כזה לא
 אצט ספוטוט ולא שאר אחר גיוו הנווט האופניוט א חקר, נק
 אצט וחצאי דדקוד בוי בוי, דהיינ חומתא, כאצט השמיים מן החלונות
 נא קא עז לא הקוט פניה, עז כי לא יראי. הוואר חתי. ומה ימין
 גי השתא אהצייק קוחניוט, האו תעז קניקא תאוט נפס אע לאש חסר
 נצט יאנץ אלוו אהסוק אחר גיוו א החומריוט קתאוט הוואר ומה ימין
 ודאמיה, ויקוצט זה קאמין שקומתא אסתמא, לא ההכרח והצורך אהצייק
 החומריים ואנחת קביוותא דרקוד, לא וצדקתים אן קחויי חצא
 מן החרכות קוחניוט אנצרא ינא קחויי חצאן קחויי חצא, קחויי
 אשכחטה לא סצות עז תפס קחויי חצא, וצד אשר החקר אע
 לא אקא השתא קוחניוט צט יאנץ אלוו אצט. החומריים

יהודה קן תמיד חזיר הוא עז כפיר וקל כפיר לא ככפי מקור כואו אדמות רצון

חקיק שקלמים (זקנות פה"ג)

הנה הזכיר המנה כון ל"ג מנה חנות א"ל מנה מנה שנה קאדם אדמות רצון מקו שקלמים,
 ונראה והסקיר זה ע"כ ש"ס רחוק קלא הענינה (שער"פ) וספיקאק בקד שקמט שנים; שקד
 שנה שקד פאמים והונו אק שקד שקמט השנים תפס ואורזים שנה, ירעה וספיקאק דעמו
 כי אצטק יתה מונה שקד שנה שקד פאמים, חן עולוק כי קלקוד הרוואק, כס הקוד
 אקנת דעת והונו זין הכפופות וקלקוד שנה כס הקוד לחוק הפופות והיו אתה
 בר ענפין קק"ל לא מטה וקלקוד השאלי כס הקוד אודם קק"ל לא מצאה, וקלקוד
 ה"ל כס הקוד והונו קלא כח אצונו וקונו קין הולקים יתה סקר שמוז תמט
 חיי עולוק, זמנים קלקוד ה"ל כס וצונו חדי שנותן אפליה שנינו ינו שנותן קמ
 שקדים שנה וקלקוד השלי הדי עקנו חדי ימי הקדונו אפי סוק הפסק, ואמר.
 קלקוד ה"ל הדי יתה קימי הזקנה כ"ל וכיון ואוק וקדשתם את שנה החמשים
 שנה וקדונו דרוק קארל וגו' כי יע כס כונו או שנינו לא צכיו ושלם והאמר
 יהי הכל קלא כ"ל י"ע"ל. —

הווצו מזה כי הודם קימי חודו עמו אמנה יסיו ושנותן אצמוק קמנה וקלמי הולמו
 עז שנה"ל קן חמשים, ויקן חמשים שנה ומצאה ישנה יצונו העקודנה ואלו יתקוד עז, וק
 את יסיו ושנותן חמשה וחמשה כ"ל קבל א"ל, ולזה התנו הנה קדמו האוק
 ומונה קמנה כ"ל סדר אינן השנים עז חמשים ותשעה חוקים שהם ז' : א) ק
 חמש איקרו, ב) קן עשר אגרא, ג) קן שלש עשרה איצונו קן חמשה עשרה לקוד
 שהם קפין יתוד, ד) קן שנה עשרה לחובה קן עשרים ארדוק, ה) קן שלש עשרה
 ו) קן אקדוים אקונה, ז) קן חמשים אצרה, וקל הוצגם האלה יסכוד וסוד
 האדם שנותן חציו אכס וחציו א"ל, ויקן חמשים שנה וקבל שנותן לו א"ל,
 קמבאה אינה נכיו כי יול האדם לחולט מזה שנה, כדכתיב ינו שנותן
 שקדום שנה וזמ קקדונוט שפנע שנה, וכהקם עמו וזון הדי תשעים
 כי גז חמס ונעופה, הדי מזה שנה, וכנעז החמשה צמנים אמר
 א) קן ששים אצקעה זה שנה חמשה קן קן שקדוים איקרה מצאה ית
 בחמשה ג) קן שנותן אקורה כ"ל שנסוק לקר חמוס קאקט ז) קן

אבות, כנגד ג' ומהקם עמו ואון, ה) קן מזה כזאן מה נעקר וקטל מן הצואה
כנגד ג' כי גז חט ונעופה, ועתה "ו" שנגד הה' זנינים דבר התע
קראש דבריו, א"כנגד קן שנים אנקנה אמר הווי עז כניר, ליבוע שהניר
ש או חקבורות והווי היבוע קלם "פזרדער" "לא שם חסום יש לו, עזב
חקבורות עתי ההקל, ה) וכנגד קן שקדוים ^{אשר} אחר וקל כניר, יפני ליקד
הניר אהחוקל נוצותו קווי הילקוק והווי עז כנגד הליקה ה) וכנגד קן לסינים
לקחה אמר ה' כפי, יפני להפני הוא קווצעאל" יבוע כי אזעו ארוכים
כמו ג' ט דרט (צאל) ומזג קשהיחוט, אהרות כי אז תהינה אענו נוקח
קסודות צ' י"א וכנגד קן תשעים אלות אמר קאר כארו "לא ליעתקזר על ע"ו
וחל יהיו יטו עמו ואון, ה) וכנגד קן מזה אמר והווי רצון לימנה קיהמ"ק
וסן חלקו קימרתק ונזכה אעט התורה און.

אין ידעו דבר כפי כי סכומי הולכות אלו
 קני לראו קהוצותי אולם מאת יצרוק אן
 ד' אלהובת. (ויקרא כ"ג י"ג)

התכונת מלידת הסכה, הווי הידועה לדורות; כי סכומי הולכה ד' אלו קני לראו
 קהוצותי אולם מאת יצרוק, ותכונת הידועה הזאת מקימה אף לידעה אחרת עלת יצקדה;
 והווי ידועה ד' על אמתתו, כאמר "אן ד' אלהובת": זהו כלולו אן מקרא ד' הפט הנזמן;
 ועל הווי ראויה ופני היסוד אן הוגה ודעל קתורה קל שקום הפנימי הפסתעפסי קרה;
 והנה קהניח אמן הפט הווי ותהי אן ארול פנה; אוד הפקרו הנה אוד דלל! וההווי
 קאמת תכונת הידועה אלהתנו סכומי קצותה מא", ואובה תקימוני הידועה הווי לידועה
 ד' על אמתתו? -

אן תכונת קת". כי סכומי אן ד' אונצור אומר סכומי אן הווי, ד' שקומי אומר סכומי
 דנני - כקוד הווי" וול אהיקור, כי התלמוד אנו (סכה יא'): הגיסא מהובכט: כי סכומי אן
 אן כהני הווי דהרי דא", ד" אומר סכומי פנסי ודקר העור ד' הגאמן מהדיק' אן. וקוד' דנני נלמי
 אן אכריו, אגיסט א" דולן עיקר, אהבו ק"א קסן דיגילה, אונקלס דקר אוד אן התסגות יפי
 דא ור"י, והווי תסג סכומי במטלת עננין" ודלדל' הלטת דא דא אודת. ונלמי כי נלמיה
 פגיסא קת" ופוגהה ד' אודה תלידי אודה, ד' יה דא אודת. ונלמי כי נלמיה
 סכומי אן דכתיב ויעקב נסע סכומי דקרו ד" ותכונת אחרים אן סכומי אן מקום עילוי ויסעו
 אסכומי נחמי קוונת מה אונת מקום אן סכומי מקום, ד' שקומי אומר אן סכומי אן עילוי ויסעו
 כ" ודל' מתלמי קאח. והנה קל התקויות הווי תסג אונקלס סכומי אן אן מקום (קדושה)
 א" ויעקב נסע סכומי, ויעקב נל אסכומי. (שמות י"ב) ויסעו ק" סכומי סכומי, ונלמי ק" סכומי
 אסכומי (ש"י) ויסעו סכומי, ונלמי סכומי. וזה ד' כי כן "אן אר" דקן אן הפסוקי הגדל הווי
 אן הפיגיה אן ידע לא הרגל ל זה, אשר דלדל' הכתוב (ויקרא כ"ג) נהפכו דא ור"י
 וכו' לזתקאר. - וקוונת יפה הפד הרק הפקאר אכרואטה, כי סכומי סכומי אן סכומי אן סכומי
 אן עקר הידען קסכומי סיוחן העובר ק" יהושע (י"ג כ"ג) ואן זה סכומי אן סכומי אן סכומי
 דנמי אן מקום ד' עלול הסכומי דכתיב (ש"י) ד' קא אן הפקומ סכומי. אן סכומי
 אקודז קוונת יעקב אן, אן הנה אן עיר דן לדד, וזה כיון הקוונת אן סכומי אן סכומי
 יתכן כי הנה מקום אן אן עיר והוצרך אקנוט אן קוונת סכומי" אן.

וראית ק"ם מדות סופרים (קוואור היכלתא שם אורח ק) שבתה וז"ל: "קמ"כ ל"ז זמור ל"ז
 ג"כ הגרסא רז"ל סכומא גמל, זאל קסוכה (י"א:) הגרסא אהפק רז"ל עני הכבוד ור"ז אליר סכומא
 אמר כ"ו ואמנא זאם נחתן זאל הדרכוס אשר קרו אהפ רז"ל ור"ז קסדל הכתובים נ"יאה לרז"ל הקרוג
 זאל מדליו תמיד אל הפס"ט ור"ז קהפק ונה רז"ל שהג' כמו שהיו קספדל וקסלמל הויל יולת נכונה
 וזולת החכמ הנה אנה קשתיס, א) זיה שהעיר שקג' הגרסא אהפק מן היכלתא לז דק, דקג' היל
 פאיג קסקרא שק"ם זמור, כי קסכמ הנשקת, וקסלמל פאיג קסנרו שק"ם קז אונסז מרד"ס
 סכמה, רק ה"ו או אהדור. הגרסא הג' היל אהפק מגרסא המ"כ, כמו שהעיר הקאמם שהרו"ק. -
 זאל יתכן אהיוט, כי נפסק קנה קלוטל הרב הגדול רנה"ו ז"ל, שבתה קוואורו (ל"ז זמור), שהכומ
 קסכמל הנשקת סוכה הולק זל הכמה אונסז ק"ו מרד"ס סכומה, וכמו שזכור שם ברוממ
 דסלמל ל"ז ז"ל. זאל זין זה רק השדדה קזלמל, זאן זה שטל הימשגא השלם אונקלם
 ז"ל, כמו שזכרנו. - ק) זיה שהכרע אקוים גרסא המ"כ והיכלתא ע"כ שטל רז"ל ור"ז קסדל
 עיאה כי נפסק קנה קלוטל הרב הגדול מהרו"ק נ"י (דרכי הישנה ד"ד 115) שבתה וז"ל: "ואפי
 ג' ה"ט סכה י"א קסכמל הנשקת וכ"ו ר"ז אליר סכומא גמל, ר"ז נ"יאה קנה יולת אפס"ט היקרא
 רז"ל, וזמין זמל ר"ל. - - ז"ל. זאם אמנא פ"ו סכומא אדנני כבוד, נ"יאה איפרשום זר קדק
 הפס"ט, א"ל שסגמון כן זונקלום ור"ז קפ"ו החומל, וכ"כ רנה"ו שם: "ואזפ"ו שדקרו ר"ל כפס"ט היקרא
 תכס רהמ ז"ל שטל ר"ז כ"ו" זאל אמני מ"זמל, שרקימ רז"ל ז"ל, ש"פ"ו סכומא עני כבוד, הויל
 פס"ט הקרוג והילמיות, שן אמרו (ה"ט סוכה ק"ו) "נה"ם? זמיר קנה דזמיר קרוי אמין ידעו
 דכתיבת כי קסכמל הנשקת וגו' עד כ' זמיה אדמ ונדד שהויל דר קסוכה כ"ו ופנה"ל: אמין
 ידעו זמיה סכה שזינקתה ניכרל אק, דכמה ידעו כי קסכמל הנשקת זנות אולק הכי דר"ס
 איה זמין זל ג"כ דזמן זמל מידי פ"זוטו דהיקל עני הכבוד זיהו דרשונן איה אדרש"ל. ז"ל
 ל"ט (ל"ז) כלהו כרקה או אמרי ההויל ידעוה אדורול הויל. ופ"ט"ו "כמה לז אמרי זמל
 זמין ידעו ההויל לזו קידועה דולוקט סכה קז זמיר, זלו קידועה דלורל הקאין היקל סכומא
 עני - כבוד הנעשה זאקוט. -"

היוצא מזה, כי תלויט ישוקט הסכה, היול הידיעה לדורות, אזכר זל ידה היקל עני
 בכבוד הנעשה זאקוט קידקר, זכן הול פ"טוטו זל יקרוי. זאל נפ"ט אחקור א"פ הפ"ט, זל הילוקת
 קסכה הול סקט הפזכרה, או זמנה רק הוציאה סקיל אסכה, וזין כתי' הקאמם מנה"ל זמל
 שהכיר זל הפ"ט, רק הוציאה סקיל אסכה הול ע"ק סקט הצעירה לידועה אדומל, והעיקר
 דכרוי. - ודען זל. -

קדמית קרוי אלהית זמל רלמיות זמל הארץ, נזמיר: "זרות - אלהיות מרחפת זל-פ"ט המ"כ
 ז"ל (ל"ז פ"ט), זרות אלהיות, זניקל זין כתי' כזן זל מרחפת כזקל הנה שהול זמל קדמית

וכנפיו נוגדו וזימן נוגדו? ההקבלה בין הפעולות נשא ונתן? הרושן הונח על נפשו -
 הא" (קאזען) והשט הונח על נדנד ותעודה (קדוועגן). והנה השט רוח נדנד קלף ארז
 משי (ווינד), ולרוח שהוא אור הוסידי קאטן תכמים (זאטהאספעהערע, אופט). וזה השכיל
 קדאי היבדל אמת אין דעה קינה והלל; אשר הפעל הקא אחרי השט הזה נקראו תמיד אצט
 מוסיגן, זכאשר יהא זמכיו הפעל נשא אזו נשף יורה על מושג הרוח (ווינד), וקראו זמכרען
 הפעל כחף יורה על מושג האור הוסידי (אופט). והשכילן אטגס פאל רחף קעקרי כיון פאל
 רפכף קאזעוואט. (ווייזיה כי נעזר מן עמודה רופפו והיה נשף כיון קאטן שרקיט. שהוא כיון שקטיי-
 הארטי) וקאנטן מסיים כדכתיב על גזאיו ורחף. וזה נשיה קרור דעט היבדל, כי רוח-אזרהים
 סוקה אפי הפעל על האוירים המיקיפיים אט הגאליים, ואשר זהו היקוד אצט קצט החכמים כוודע.

הוא נודע, כי כדור הארץ אשר ימנו תוסיס קצו וקיפיהו היקף אורי וסכעי המוכב קד
 מני וסודות הרושנים, כיון, יסוד החקקי (שטיקשטאף) יסוד המוני (וויססנדלשטאף) יסוד הכוונה
 (קאזען שטאף) יסוד החמוצי (זוידלשטאף) אטליות קיוס ל היקוס אשר קארץ. המוני חלוצ
 הערמף תמיד סוקה כדור הארץ, נשק תמיד אצו קעקומוט קוניה וקחאוי הסקוד, וזה
 מני אף קוד כהרף עין. ובהתעוד הכדור ינוע האור עין קאן הבגוט, ושו אה קעלס
 "סוקה יוקה הווק הרוח ואל סקיקומוט של הרוח". ל מני היקוד מן הרושם עז היבדל
 כמו הווש, אפי אטת מוקרי הטקד וגזוליהם קצין הזה, לטק ושקו יחיתם מוסידיהם
 ע"י לי השאיפה אשר יסד קיו יוצר הטקד, ולטק ושקו אטל אפי ע"י לי ההקחה
 אשר קרה, העלום נקקיס נקקיס מחלום מחלום בעוד הזה להוציא קצט רוח מני
 (עין כוש קד). ואשר ע"י יתקיס יסוד - התעודה (שטאף וועכטל) קעלס הנוצרה, וזה
 ע"י כיון הקהאט, "סוקה סוקה הווק הרוח ואל סקיקומוט של הרוח" והוא יע-האור
 אשר עלה הווק אלסה, להוא אטו אל עולם, שהשום (הארמוניע) און, המל וסחוד ע"י
 יעלה אום קמרוטין.

כמה רחמי יצחק הילכוואי. (קרושט) סברו יסוד עולם, כי הרושט קיא אלהים יסוד דק סוס
 וצווא נשאל אל צורה ומיזר וקראו מוכן מנוצד יקרא הצעה הכאונה שבאלט הכל, בעליות
 מאן הנוחאט, יסוד פשוט רומען נקרו מוכן ומאפי מוחאט, ומני קרא אלקים עולם היבדל
 ועלמות, עולם העליון והוא מולל ועולם האמצעי ועולם השפל, ויש אלה הם מוקקיס, כעליות
 העליון הוא המאכיס כו' העולם הוולנטי הוא היקף הגאליים כו' העולם השפל, המל
 שמת השמים כו' עכ"ל.

והנה אפי דקרו רחמי הוולנטי, ומהק אמני יסוד האוירי, אשר קאענהו אנחנו ק
 קעלסומוט אפי ע' קאעומוט. והייק העליון, המאמצו והשפל. כי קאט, שכוון מאן

האור הסוד והמקור את כבוד האור כל פלאותו מתהוה האור עד למקור, כי האור
השכל מדוכה בעו נגד האור הדק (אטהער) היחולק בגדו לחקים, קוצני קלא י הקבל
קין האור המקור את עולם השכל וקין האור המקור את עולם האמצעי וקין האור המקור
את עולם העיון. ואשר על כל אופן הונח השם רוח אלקים היחלפת על פני השמים.
אחל הקמתן וקודק הוטק ינדע להקדולו קו אפי מעלותו האמוריות. ויה יפה הלכילו רזל אקמת
קש את ג חוקי יסוד האור הזה קש כסא דהפבד והוא כסא בקוד מרום מרום מן
מקדשן היחולק בקבולו על כל העולמות לשם. ויה נעצו קזה דקרו קחז רש"ל ז"ל (קדושת א)
ורוח אלהים מרחפת כסא הכבוד עומד באור ומחולק ע"פ השם קחז פון אל הקדו
וקמאמרו כוונה היחלפת על הקן אקוקט"ר קאד"ל (קדושת א) ז"ל והוא תואמת קדו

והקל -

האור הספירי (אטהמאספהער) מסגולותיו. אקדל זל תוכו את אור ניצוצי השלם והאור
על האור. הניצוצים היחזוקים מתוך האור, מלכיות את האור והיחלפת יפה והקלה אדן
האדם. אל כן היחולק קפני השלם, עד מהרה תכבינה עניו מראות. אחל ניצוצי השלם היחולק
מתוך האור יבוצים אור קהור לחקים, ויהי האור זרוע על כל קצת תל קירחיה,
ועלם אגלה מן האור, בגדו לחקים, אשר שם האור דק דק מאד, והוא האור הדק
והנקי העצם קש אטהער; הוא אפי דעל חכמי הטקס, שם חן אור ניצוצי השלם
מחזיק מתוך כנפי האור כו אצול, וקל למ ילכו הניצוצים אל עצמות השלם ולא
יזרו אחור, והיתה השלם שיה קחונת פני ודשית (אטהער) הילווה
אל הצמוד קאישק לזה קשק זכרה. וישיה שש"ל כוונת רז"ל (נצרים) קאשרת. אדל הקדו
מוצוא חיה מנתיקה. צדיקים מתדניז קה ורשעים נדונן קה. ז"ל כי מצב השלם אצול
קחז חיה מנתיקה, והענין יחולק הוטק דק מאד; שבו שונן להקול קפני אור השלם, אשר
לא תהיה החיה מנתיקה, ככה שון להשיג קזין הזה את עצמות הקולות, אשר לא ע"ל תלדקת
עצמות קפולותו ע"ל מקדמי מחזה אלה, וזה הצדיקים שהשיגו עצמות הקולות קחזה"ל
קגד חיה מנתיקה יתדניז אדל להשיג עצמות הקולות לשולצא הקדו החיה מנתיקה
לא כן הרשעים כי יהו אשר תחל כמות קליהם והו אדרחון עולם. והוא ע"ל שחיה
יחז אלהים את האור כי טוב ויקדל ראהו שאני כדעו להשתמש בו רשעים והקדול
לצדיקים לעתיד לבא (רש"ל קדושת א).

האור הקודם סקו הכור, יתנה קאוכותו אפי האקאומות, ול זה מסכת מצב השלם ונעילה
האור היחולק על פני קו השלם (עקומט) נקבל קאוכותו מן האור היחולק על פני רלכיות

(פלאטין). והוא נמצא גם הונדל לז' מפי חוקרי הטקסט; אשר המורה היתה והיפה מצד מציגו לטקסט
הואצט והרואותיו, הנה עזב יתסה ון לפעול גדולות ונצרות קבחות הנבל, וכיון שכתב רבוי קא
פכזרי (מסיון ה' והאיה אשג) אשר אור האוקי מנצח מצדו והארצו דוקא, וכיון שישנה הדקט הצב
פציות רבות קמדיש, חלל, קעטן אור מטהר ואור מטמא, אור מחכים ואור פסיכא, אלא כמר
ראינהו מאנה קנפיון ידוקסקות קארקע. כנפול האורף אפי השמעות האקאיויות קל תפוצ ותועה,
ולא זה עדין זה, כי קהשמעות האקאיויות, אמן העזות נדון אפי היחודיות רק זה פי השמעות,
כי כקן נמצאו חכמות יחודיות קהנהאות טפלות תחת אור הפסיכא, וכמה טפלות יחודיות קהנה
יקהאות חכמות ונקונים תחת אור המחכים, אלא ל המזאת לו. נדון הזה אחר רבן, וקנה תנח
צדתי השואל קיעשה קראשנה, כי גם הזה נאמר, אמן אמדון מן הכללות אפי קמקום שנאמר קהת-

חול -

קאה ראני עוז קזופת הנפיון, כי האור יסהול השמעות וקאקול, גם השמעות ושקח עפי סקט
חצוניות. וקוד כי האור הירחק עז שני כרכים הגדולות הפירקות קמסקות אמן ספד, עז
מהה יתעפל וזהמתו חואתנו והסק לנו תחואות קזים ונאמינים, וקן כקן לנצא חלל מתחצנת
לשנת קשדה אנוצ קגנים ולרצות קשנינים, עז מהה ישאק קמפיו רוח צח, עק הנפול קקידו
תפלא עיני רוחני, והנה כולשה קעצן גן אלהים. אמן זה כי קיד ל היקום אקל או אלקות
אט האונק, כיד כתם קטקע הנצאם והנפוט מהם, נאשר עזה יקלנהו קא כרתז ולי יתם
מיד סאוק הטקע הנצאם והמכרות, המכהו ואור או עזה כפי אט הולקעטל עז פי קע
קראשנה. - כליכוד הטוקע קקיאן, כאט העמק קאצ עין תערו, ככה יתקלי קי
אצט קאוק מפייהם אשר ונצואו קתק האור, וכאשרם הל קרות! י
אם אמנפ הרחקנו מצט מן המטהר והעמיק קסטטי כחות הטקע, שאן כאן היקום, אלא קי
מה כנצא הזה; שט הקדל קאור הירחק קמקום ישוק וקן האור הירחק קיעדקר, וכח לתי
פירמנה מקלהו, מן הישוב המועט משקחהו ומסוק קו כח ורוב זוניע קיסודות חזלות, אשג
אשר צנה נשוינה, אשר מאמה קתה ושאוה, מקום נחל שקר ועקרב ונצאון אשר אמן קו מתי. אחר
המתק קמקום ישוק, שקע הוא אהונד וסודות חזלות מל חתי וכל הנצנים ופרי סגדית, והלל יעני
קו אשר ולהקיא, והשפיע ולהקאיץ, אהדל סני ל היקום קל וזח תמיד, אלא אור היסודות
פירא הוא, וקל הוא - ועולנע אנה איה מפקנע אנה איה - כי אצט אמן לעצוד למ
וכפיה קולות מצב האור כנה, קארם קרא ד' אצט עז האשף; וקאה עדוה הכתוב אשג
ונכחט; (קראשנה ק) וכל שנה השדה טרם יהי קאטל וקו"י וזח אז היה לימי הלצה
נצאו עוז יסודות האור מן הכח עז הפועל. כי אז המטור קו"י לא שח ה' ל' ל' מ

ורעיוהו אהלי מטר. "הוציא את יגו" כי הוציא הוא הווי הראש והראשון, הווי ויגוה, הקולע
 והפיקיא וסודות חדשים נק' ולנים בחוק האויר לקים את יסוד התפורה (סטולן וועכל) קיעלם
 קראשעני. ואז יזלה ין האט' והסקה את ל פע האדמה "ל של האדום העולום אז את
 חק האויר אז היו רק ין האט' היקשה והעולה, ואם מאז אז העקים אדום של האט'
 ייקו קחונע השקאה ואז קדר היטר, העוד, שהווא משקה ויגוה, יזבל יעדן וימסק
 (כתובת דף יוד:).

כבר הנני אוסד מסד כי האויר היסודי היקוף אל העולמות, נקרא אזל רזל קלם, כסא
 הכבוד, אם בן יחייבני ההקל אפלט משרים, כי האויר הדין והנקי קעזלם השל, והיחולת
 קעקע יזגו הטוב אטקור האט', היא את' הקדושה, נקרא אזל קלם ענין - הכבוד
 חכמי הפשעה, ספרו ונו דקר קורות דהי, הנפוג אזל כהנים הגדולים קדושים הט, ואשרו
 (יזא פא יוד): "וסרוהו זקני קד' כו' והסקיהוהו (זקני קד' מוהרש"ה) כו' ואשרו או אולי
 כפן גדול! אנו אעתי קד' ואתה שאחננו נשאת קד', משקודין אנו עזין קמו ששן שמו קמי
 בצה שא תשעה דקר של מה שאשרנו יק' כו' "ופי הרע" : והסקיהוהו שא יהא צדוקי
 אלקן. הקטורת של היחמה מחוץ, ולהכניס יקפנים זהם דורשים כי קעם איהא של הכפורה
 (ויקרא טז) כי קעם עין הקטורת וקא ואז איהא של הכפורה, ואין הדבר כן, שהרי
 הכמה אומר (לם) ונתן את הקטורת של האל לפני ד' "

אם אנו יגו ונו חכמי הקדושים, דקר השחוקט שנעשה קימי קות שג קין חכמי הפרושים וקין כט
 הצדוקים של דקר עין - הכפורה התלו קידול הכתובים, אשר לכאורא אין קנה נ" קשטת הדת
 צלח קיאור היקרא אקד, אדעת אוק היתה רצין המתה קנה. ואולם אחר העין קינו ראוי כי
 לקו קדר העמוד קרמו של עולם, והוא היסוד אשר עזו נעני קדושה ויזאל וצמות. -
 איו קמ"ב: כמה אמד אומר וקא משה אל זבל מועד אקד אמד וכמה אמד אומר ואז נכא
 משה וקא אל א" הכיוד כי שכן עזו העין, אומר מענה כ" שהי העין שם לא הי' משה נכס
 שם. נשלק העי נכס ויזקר עמו, ביה"ק אומר הרי הוא אומר ולא ילו הכהנים אעסוד אשרת
 יבע העין נק' מאד שנענו נשול אלא אכיל, וכך הכפיוק אומר נכסות כפי עזין עז
 עזרי נכ' וכך הכפיוק אומר אשר נעשה קימפי אט יקואן ע"ו פלישה יאפי יקואן אל מנחת
 ע"ל (ועין יאניט מלכים א' ר"ז ק"ט). והע יקואן הוא ע"ו העדליים לקודם שהולכה א"ג
 אפואה, היו ל האט' צויל שרות אנפואה, ואח"כ הולכה ירושלים ואח"כ העלי קול הקדושים
 אקד: לפני העי הקדל קין השגיל הנפואה קאהל מועד וקין השגיל הנפואה. קדל הקדושים
 כי שם העי העין תפיד סוכך של הכרואים הוודו בהשכעה וקה. של החונות מאיכילים
 מענה לוי ל שקום הדעות, אלא השגיל הנפואה קאה" ול"ב קינפואים, ול"ב קאה"

וקו' ק' ש' קו' ח'א, וא הנה ההשגה טהורה ונקיה כבאוי, וזה יתבאר קצת' רעה' שאיר
 וא יכו הבהני' אצטוב אשר' ולהיג' מראש' אלהי' קטהרה בא"פ, מפני' שיש' רשע' אלא' כיום
 (הניח' שקום' הדבור) ח'א. אלא' נחלק' העין' אל' הכבוד' אמן' אל' הכבוד' כפי' חש' הושק'
 ז'א. אלא' הצדוקים' אשר' כבר' נתקאלו' מפני' מאז'י' ח'א, ש'נתקשו' אכבוד' מתקד'ם, נ'צ'ו

שאז' הכבי'ו' בשל'ם' ין' הכתוב' השלי' כי' קצת' אש'ה' אל' הכבוד' אל' הדת' ח'א
 ש' תפי'ד, כן' השת'או' אסי'ע' קי'עה' הדיוט' אמן' יתמו' ולהני' בפני'ם. - וזה' דחוק' ויכ'
 ח'א'ו' הצדוקים' קדושים' קדש' הנדלים', ואז' היה' קדם' כונ' ותי'ה' אהדב'ל' קמ' הקל' לקול'
 ופני' קשת'ן' השקודה', כפי' התעור' תגיון' קל' פ"ה' ק"ה' פ"ה' וכל' האחרונים', מה' תע' השקודה'
 אהשקוד' ואל' הצדוקי'. אשר' אפ"ה' הנכד'ה' ש'תקשו' הפרושים' קי'אור' היקל' ואל' אל' פני' הש'
 נשת' מה' ש"ה' קצה', ואל'ם' אצט' השקודה', היול' הנה' קחונ' אל' קול' ח'א'ם'
 הסי'ה', נ'כו' אל' הכתוב' אשר' נ'קצ'ת' קי'פי' והקל' -

אזה' הדיוט' אצט', כי' עין' הכבוד', צק' גדל' ה' אש'רא', אהיול' חופ'ל' אל'ו' קול' היטוב' ח'א
 אהקיה' אמן' יש'גו' אהחול' חיי'ם, ובאשר' (תח'א'ם' ח'א'ה) אזה' אל' ע'ת' אמן' עני'ם' אהשקוד'
 א'כ' כ'אל' דכ'ת' (תה'א' ק'ה') פ'ל' עין' אמן' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם'
 א' ח'כ'ה', אל' מוש' אל' יצ'ד, אל' אחר' הוכ'ן' אל'ם' השק'ד' העל'י' קו' קי'צ'ת' ח'א'ם'
 קו' א'ל' אצט' קס'ד' נכון', כ'שה' רבו' וכל' הנ'ח'א'ים' הקול'ם' אחר'ו' וכל' הח'כ'ו'ם' והפ'ל'ם'
 שה'ו' אל' הזכור', א'ם' א'נ'ס'אל' אל' הול'ה'ים' קש'ד'ה' ג'לה' ג'לה' ע' א'ן' סוף' ח'א'ם' ח'א'ם'
 קב'ל' ג'ם' היה' קח'ש'ט' א'נ'ס', ק'א'ו' קח'ט'ה' אל' הש'ד'ה' ה'ח'ש'ע'ה' אל'ו' אל' ונ'ק'ל' ח'א'ם'
 ק'ח'ם' נ'ק'ו' אל' הע'ר'ב'. ואל'ח'ר' ש'א'ן' ח'ק'ר' אל' מ'צ'ת' השל'ם' אל' ח'כ'ה' וי'צ'ד, נ'ק'ל' ח'א'ם'
 ג' העין' הנ'ס'יה' אל' הכבוד' או' ה' ע' הש'ד'ה' ה'ח'ר'ונה' א'ש'י'ג' ק'ק'ל', אל' ח'א'ם' ח'א'ם'
 כי' ג'ע'ז' ק'ק'ל' הנ'ק'ל'ם' יכו'ון' ק'ה'ן' העל'ו'ן' ק'ש'י' מ'ח'א', וי'ד'ע'ה' ז'לה' ק'ק'ל' מ'ס'ד'ת' ח'א'ם'
 ה'ת'ח'ת'ן' אל' העל'ו'ן' ע'ד' ז'ל' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם', כי' ח'ג'ה' ק'ח'ש'ט' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם'
 מ'כ'ד' צ' ק'ח'ט' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם'
 ח'ז' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם'
 ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם'
 ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם'
 ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם'
 ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם' ח'א'ם'

ר

על המצות אמרה לא ידעו, כי הולך ד' את ישראל הסדר יתקיים שנה, והוא האור
 המלאך הסדר, אל כ' יתקיים נתי שרף וצדקה וצדקת אשר אתן לו שיש, הוא קידו והסב
 אנשים קו תמוזאים רעים ונאמנים, וכו' להתטהר קט פדעה, לאו כי רעה נגד פניכם
 ואנתי לאי פאי צורני, כי הסדט, אשר לא הוצקו לו דור הסדר, ונהפוך הוא, כי
 שמתם לא קתה גדעיה ורגם לא קצקה, אכ' קעב' נעה כי שיעה אהי הקקה
 תטה קדשית ורחץ עיוני סיה קאורי טוב ויפה אפרם על אסון, ועוד נטה
 תיה או על האורי התפידו קסאות גדולות ורוממות אהמותם ולכללם קנפם
 קרמו. והאורי הנה נקרא אצל רגל קשם עני - כאוד, אשר אליהם רסנה
 תמונה כי קסכות הוסקת את קי' קהוציחי אמותי סאי, ואלך קנה תסאן
 כי את ד' אלהיכם, וכ' סקוט הטיב קסדלסין, ואמיל (תמוזא ד' קסדר) :
 הסדר העני אשראל כו' שנאמר ויסב אלהים את רגל דרך הסדר סאי. ויסק? סאי?
 שהקוצים כדך שהמכות סוקות כו' וקסכות אהין הקפת אופי עני - כבוד
 סעתי נד' הולק אפניה יום, וכמה פול עין אסך שקעה עניי הין אסעלה אסטה
 נטה רמות המלי, ונחד הולק אפניה וסכה אהי נחשו וסדקיות אסוה אהי את
 תסעית אול הסדקיות כו' וכמה שמתם לא קתה מולוק כו' אהי הקקה דה הסדר
 סעתי על הסדקיות סאן אהי קונה או אכסנאי ינד אומכה התחילו הל סמתים סעתי
 נד אומכו סעתי (סמ אה) ישועה סדר וצנה ותגל עדה וסעתי כמקצאת. ז"ל.

הוצא מנה אפי המטילסין והסוסל, כי קהולט ישראל הסדר רחף אלוהים הקקה
 סמ אורי צח ונקי, אשר ססגולותיו הו' אהסור אהי ססין, ולסרת סלין וסאלי, ונה
 הנה יצטן הכבוד, הסאולט והסקות אפי פסט הכמא והחקירה קסולט הא, אשר
 נסוה קנה חזב' הפי, לא ידעו כי זהו הפיט הפיט קאו כל חולק. —

והנה את אסוי קרע את ענין עניי הכבוד אענין טהדי, קכ' כל קר צעתי מנה כי הנה נסי
 אפי סא. לא ססד צצמו הוא ענין טהדי שמהיות האורי צק ונקי יהעבו סוטר את הוצת סל
 סאן נסגד, עני ישור את לחו סל אהני נסיו כל ונע; אקל קכ' הנה נסיי נגד הסקות
 כי עסס ד' אדמו ישכא קסדר אהעית סנה תסידולט סוכאגת, כעעל הכמא, ססאתק א
 סמה וכדילתס זל סעני הכבוד הו סכסוס אומס, וקגל דה הפק ד' את לחו אליהם
 נהיה כל עני ד' נקואים.

הסדר הנה, אשר קאיע קאורכה, ספורל וולא קדרי חלל קסקומט רקוס, ועוד סצאתו ססמור
 תולמי (סוכה י"א) זה הלא כל דקר סנקל סונאה כ' יעב' אהי רל איך קרא נחד סל

אן הארץ, מה אז דבר שאינו מקל טומאה וגדולו מן הארץ, אף סבה דקט שאינו מקל טומאה וגדולו מן הארץ, הניחא אמר עני כקוד היו בו יקנה ראוי מפורש עלה קדשה רצו הכונה קסברה, אפואה ידועה אדוכות; הינו אזכור את האז הצולה מן הארץ וענין עין הכבוד אשר נתקל עמי קמדק, והיה דבר שאינו מקל טומאה רק אורו וטהר ויחכים. ועוד יתקיים אפוא.

היה רבוי קל העקבה, עין רמז אסכה, והורוט לוצא האצט מדירת קקד, אלא ילום אקר חיי עזבנן מעצנו אעוקר וקקד, ויכניס בדירת עראי אצט כי עיהנן אומי אלא כפרונו דור וכאולם אפי הקירה, והאסיק קפטי הכסזים אפי פטי האטט הסכה. גי הרק קל גדולי חסנה, רמז קסברו, קונה אדתיס, לשכונט סכה ליונת, על הקטחון, אשר יקטח האצט קד" לא ילום קלר צרוצו, וקדתי האסיקן אז ותהא אעני אסר, כתי ועצמ ידו מן, אלא ל הרמזים כוצא קאלה, אז יטע אפד רצו אטיט רצו, ומאליקוה ילום יל, ארמז כי הסכה מעוררת אומנו, שקחג הצה, וצנוק היוצט תפואוטי הקו העזמ וואק קמקוד עק איהור וקל השפעת אור ד, כאינך נתקומם אומי חג אד! -

השומה קמי התלמוד האדוריוס, ועיניו אז הכו קסעוריוס, וקו אז זנה אחרי אלהי נבי הארץ, לא נמשל קכץ מעול וחוסס, היני תטי סרסורי דחטאה; הלא יחנה כי על אפי קל. הנהגת חצו, ול דבריהם קולגדה נוסדו על אצני החכמה והמדעים, ואף כי שמת הנושלות הדאסונית אשר נמצאו בדבריהם אחט הנה ואחט הנה, למ ילכו קאלקד כי רמזו אדטי חלבה, שאן אקתעקל קיאור פוטמ כ" אקל ההואק קלריוט אקו, הקונה אקהט אסו קשאט קנפל. והנה הם אמרו (תאגיה יק"י) תמא חדו, קו דירוקן לסקיקי אט ל העזמ לו שטע יוצא חק שטמ ילמ חק סתו סקיותו (ינארה כי סוכו על סופיה קקיא דכתק תלוי י"ה ילמ חק סתו סקיותו) ספ"תו והוא ספ"ת ענין דפבנד, קקיא כנפיו אז חדרי אורי הספירי (אטה יאס פה ערד). והוא קו דירוקן כטלטל אט ל העזמ לו) בהו אז אבנים החפולמות השקעטת קתהו לסקן אפי סומ שטמ ינלה עזיה קו תהו ואני קהו. (לו שהאורי הנק קקיא קלמ קו ירוק אסוטי סאוני קל גלמ, והוא קו אקד, שאיני שטח ואז גוק, אלא האור היגולק אטע סומ עבנות והם העניי העקיים (דוקקד וואקען) קקואו קלמ אקן הסורה על הגוק (קקד) וסוכו על סופיה דקיא קתהו (ס) תלמט סומ עקי שחקיים " וקדד דלי. תאסעטל אומי דיוו דוקקען וואקען)

היוצא ענה, כי אור הנק הספירי קקיא קלמ קו חדו וקדדו קו ירוק (קקד) והאורי היגולק, אשר סומ ווצאוי קקיא קלמ קו חדו וקדדו קו ירוק (קקד) וסוכו על סופיה דקיא קתהו (ס) תלמט סומ עקי שחקיים " וקדד דלי. תאסעטל

אבנים המפולמות (פייכטעס אוקי) הישוקדות בתהום האויר. ואם האויר הינוט נדע אזא קלט אקניס היספולמוט, אז חוק הוא אזיר, כי האויר הקהיר פוק והספירי, נרא אזא קלט אבני שיש כדמוט אמן ספיר הנלקק קטליות ספר לקכה, וזהו היכוון קבוע: ותחת נגליו כעלה אקני הספיר "דיין אזלק דקוט הנוסג, וזהו יתקט אירט"א, כשתקיד אקני שיש טהור אז תאמר מוס מוס" לא כשתקיד אזצט הנוסג אז תעדה קגליות. והקן.

ואולי ע"ז רעו ח"א קאמר "קלט בחג הוא סיון קאה" לא כי הסכה לוסזט אז דקוט אויר עטן הכבוד הקיז ין קו הידוק, והקלט הוא יקא ין האקניס היספולמוט שקתהום. -

וזה טוד השכחו ר"א אכנוט אט האויר הדק הינוקל קסכת גקחי למקוט קלט "לא" כאירט, חירגי דומא אז שמה "אהורט אז השלוה (פערניענד) היורה אז שולט ההקסה. -

חנה ראה כי גי ח"א חתא לטעא רעזיג אפתי האטט סכה, והיס אירו (סכה ד: ה"י) ושאיעת גקחה ערה ספחות מלך אתר כו, אמן תעדה וכבארט ספח היו כמן עירה, וכמק ונעצות אק למ וצדחת איתך סזא הכבארט ותנא ר"א אויר עזולס אז ירדה שכונה אטה, לא אז גטה ואלעכו לטרוט, מנאר השנוט שמוט א"ל עהאר נקן אקני אזצט. לא ירדה שכונה אטה, והכתב יורד ד' אז הר סיני? אטלה יעלה ספחות. והכתב ודעזו נגליו קוט יהוא אז הר הזעמן? אטלה יעלה ספחות. לא אז טטה ואלוהו אטרוט והכתב וטה אז האלוהי? אטלה יעלה ח"י ומטוט סוד לפי לדו יזנו שכונת ודעזו אז? אטלה יעלה. ו"א מחז פני כסא כתיב? אשתקדו אשתקד אזה כסא עז עירה וקט קיה. ע"ל.

היאר רצה הוא ין היאמרוט הקלום שקזאגדה והכו ג"כ חדות. אקל יתפרט קדה ז"ל ההקחה איד הצדנו עז כה.

וצות הסכה, רוגזט אדקרע אז יהוט אויר הספירי הנשאה ככבוד עטן ד', האטן והכבארט סיוחז אקדוט העטן, כאוור, כי קעטן אטאה אז הכבארט.

כשען קקזל והנגל אז העדכא, באז אזו אקו יעזו וקל יהין אהדכא עז טרוט, קסיקוט עטן או רעט אזצט, כאויר, קיה שהורלמט התקוט ואן אק עסק אטישוט, וכ"ל קעטן קוממוט סככות אטלה: "וירד ד' קעטן חתיבה עזו שם אטרו וטה יעטן אקוט, שטן עקל וטקן וטל אקניס עטן אמוראק, חז אויר וטה נקט אז העדכא, היה וטה נהק קיקיד כקולואס היה עז חקרה עטיר לטעיה עטן למ" והנה הינדל אמר שטן אמוראק חז עז כ"ל וטל

לשם דקרו הפד"ה של, ועו"ל קצנפיים. וא"ז שטענט נפלה כאן, וצ"ל וירד ד' קעגן ויתר ל' זמן לשם
 נשן אמוראן חד אמר אשרי משה כו' ומד אמר משה נע"ל אל הערפל כו', והע' ושי אמורא
 קראו פליגי, חד אמר אשרי משה להשטע והגיד קפצם אחת גדולות ונצרות מה שאין כח
 אמרוק ולסקל אהשטע, ומד אמר משה נע"ל אל הערפל, ל"ל שמתחילה היתה הלגיון קאפלה
 אאל אח"כ השטע מה שהשטע חד אמר קאן קסוד ד' כקולאזס הנה חד משה אצל פוקד'.

והדקרות קרורים ונכחוס אמקין. -

ידוע, כי גם אשה נאמר, כי לא יראנו האדם וחי" נע"ל או הוה גבול ידוע קהילה אוקיט.
 נצא אפי"ז שיש חלוקה ראיונה אדען השגי הקורא, ושע"פ הן, רש"י שנים ורלוט האדם, ולשם
 שנים א"ז לא יראה האדם וחי, והאש"ל עין אבני אדם אהשטע רק כפי כח קהילה ולא נע"ל.
 ואז"ל שאינה גקעה עשה ספחוס מל"ן (שקפולה) אמר כו' אש"ן ע' וכבורה ספח נביב
 ונעצרה אק לשם ודקות אמ"ל הכבורה ותעא וכו', ל"ל שאם אינה גקעה ל' ספחוס, ערה
 שאם השטע האדם ל"ל מה שהוא קרשום, אאל דו או מה שהשטע קדשום ולא ידע"ל אש"ל
 ואילו, לא דקר זה אמרן שאש"ן וכבורה, ואילו אש"ן ע' וכבורה ספח, אר"י ש"ל חלוקה
 גם קהילה האדם, כן אמרנו חלוקה קין נפאט משה ונכחוס שאם הנכחוסים. וד"ל מורה ספח
 אל הכבורה, שהוא הכסוי הוכסה את התורה שאין חד אמרה שעה שיש דע"ל אש"ל ונע"ל
 ואז"ל מעולם לא ירדה שבעה אטה, ל"ל שאם ה' אדם קהילת שיע"ל חול' מרשום אש"ל קהילת מי
 קאע פני אלהים. ולא אלו משה ואע"פ אש"ל, ל"ל נע"ל משה ואע"פ אש"ל קהילת מי
 קב"ל אז השטען מל"ל נכבו מה שיש קב"ל האדם אהשטע, ונע"ל הדיק"ל (ה' תורה פ"ה ה"ג)
 אאל ל' אדם כאן או אהו"ל צדיק כשה רבין כו'.

וחלום אל ל"ל המונח האזה, הוסוף התלמוד אמתו מן העלה קהר סוף, ואלא ש"ל נע"ל
 כי ידקר אלהים את האדם וחי? ופרוק לא ירדה שבעה אטה והכטע וירד ד' אל ה' סוף
 נש"ל אמרה מעשה ספחוס. ל"ל שקד"ל ירדה אשר נכ"ל הר סוף יל"ל מן הכלל הערה.
 דאל ל' שאל קודמ"ל השגתם אמרה מרשום האדם. - ומד חתם אמתו את הכלל שעה מן ה' סוף
 נע"ל כאלו קום ההמו אל הר הצונת? היינו קמה שדע"ל אהו"ל א"ל, נש"ל אש"ל ה' סוף
 מצינו הפקד' חנה ינחמקה כמקום אמרה. - ולא כו"ל אש"ל קין יואל השלום אמרה
 שדקוד מכותה אקד. - ופרוק נש"ל מאוהו ע"ל נש"ל אמרה ה' ונ"ל כו"ל השטע קהילה
 אש"ל נע"ל משה נע"ל אל הערפל כו' וכקודמ"ל. - ופרוק והכטע מאתו פני כש"ל סוף
 עמ"ל נאמר ל'. תעמוט אמר שפ"ל שד"ל מו"ל שטע"ל ונע"ל אלו. הוא הכטע הוא
 כקודמ"ל סוף הפקד' את ל' פאמ"ל כ"ל, נש"ל פל"ל שד"ל אלו מו"ל ונע"ל אלו

השם למזלה וכוונת האדם? משם אמרה נדברה, "לא גז' הוא קרשום האדם. ופניו י"ה נחמנו
 פני כסא כתיב? "לא וסלוינת האמונה הוא מורה על זמנוה והפגה גיורה? אמנם
 אשתקדיו אשתקדיו כ"ו, והמלוכה הזאת הונחה על הקולו הנקדש קין הלגי האדם
 וקין למזלה והשגתו קסוד הצלבים, והוא ע"ד וכנפיה נעגמט לאונן עגמט והקין
 והוא ע"ד אמרם גיורה תפלה שגמט ע"ד כסא הכבוד, לא ע"ד ולו ע"ד קבל, והוא על זקן
 אשתקדיו אשתקדיו איה כסא ע"ד עברה ונקט קיה. -

היוצא מזה כי מות אדם והעצק. קמה להולדה, אלא אם או כל זסק הנשמות
 וקנה עמאר הכמא, "ואתם הדקדקים ק"ד אלהיכם חונם לבם היום" ואינו וכי אופר
 והדק ק"ד כל יאלו הדקק קידמות, ו"ל שטען אק רשום והדקק ק"ד נק והדקק קידמות
 כפי מזה היותם חונם לבם היום, ע"ד שנאמר כי לו יראו האדם ומי. -

והנה דקר זה איצט מן אור הטקסי, של זין שהאור זרוז מן החמה אל מק חדרי
 האור, אז האור מולר אהקיה, אבל קצאת חיה מנתיקה אל הצדיקים נדונים קה
 קזין הצה, והזה יתבאם אמת "לא חמתה מרובה מצותה פסול.

האם אשר שט מצמותו קדל והעצק החקירה בחכמת מה שאמר הטקס (מטאפורה)
 כל שטקל שבר אל הצדקה, כך צפן שטקל שבר אל הפרישה. שגן חכמת הטקס, יכגל
 האדם קל פסם קרני דעתו והשגתו קמטי הטקס, ויעלו לו חכום ויעלו לו פאוסנפי
 לו ונדום את הטקס כהויקאד, מנה זאון אמר ע"ד כאן היוז מהכום קדכו החקירה
 ועד כאן הקוד תחום האדם כאשר הוא אדם. -

קשא זרכום החקירה נקניט, וקהן יפידו קני אדם אמונה. יש חוקר המזה קסאם
 החקירה, קסדרגה אחר מדרגה, ע"ד שגיוד אסדרגת תחום האדם, וקהגיוז ליה יזור
 ואחור ולא יהין אלתט מזלה, וע"ד נאמר והנה מאכ אלקים עזות ונורדום קו, עזלה קסאם
 ארז קסאם. - יש חוקר הפיגוד לתחום השגתו ונוסל קסגסון ומתנהגן אק ויהי סתגס
 וכמתאס רתו או כאלו אז קא אצואם (מקיגה יא:) "לא נעלה סנעפטיק ובפר קל. יש חוקר
 שפני אקכו מושניו ומז חס על כבוד קוט וציה מאכמת קקד ומרמט עזאו וקוינע
 ע"ד נאמר הפול מושניו מתחוב קבלו.

ומי האל אשר זמחה השלם זאין, וכס א"ד כמחשבת ועסק קהקו העזאם נאמר זאון
 קגור מוצה כי פול זאון סדין, שן פלם סדין מורה על עטן היסטר, כסו (שלי אר)
 סדין עמיה ותבור מו' וקנה יתבאם אמרם "לא (ערוקמ ע"ד) קזהקתה תלגה תפוד

בגן ר' אלעזר בן כדתי, אמרו עליו על ר"א שהיה יושב ודסק קמורה קלוק התחמם של צבור
 וסדינו מלא קלוק העליון של צבורי " קוארו כפלוטו, שזה ר"א בן כדתי הוה או קמא מסת
 קלוק העליון של צבורי וקב"ה הוה יושב ודסק קמורה קבולת הסדרה אפר קלוק התחמם של
 צבורי, ועל נאמר קאהקתה תפגה תמיד.

ידוע כי ל עם נחלק אבאגוסין, ותשוקים (אדעליגד), ולפחותים (געמיינד) (עין אגדת
 המורה פי"ז אבאגוסין), הפחותים נעשו והספיקו הר ועזין על עבודתם, ותשוקים נעשו דין
 אגוד ואלו, כש" וקב"ה אמת אהבן קדש קדשין, ואם אין קשה אכן תורה ואם אמן תורה אמן
 קמת. - וכמו שז"ל רשאי האבר אפרוש מסקודים ולפיקט קטל, שנעמד או תהו קראה אגדת ישר
 בן אמן נשאי החשוב אפרוש מושנים. ועל נעבאם אמרם על (סכה ב"ה) יצאה קמא אגדת ישר
 העליון כול והגוד חנה אסכה (ל"ה) ישקו והעסקו קחוק שדי והמורה אור) אל מנה מסקוד
 עורה סדן (ל"ה) מהו שואפוש אדתי הוסת? (ל"ה) אמן אק ל שקאקט מלמא אלא, בלן מסקוד
 נשתאם כול (ל"ה) אמן הוה לם עסקים קפיקטיוו, הוה או העמידו או א שפיקט לא נשתאם
 אלא או נערה או אמר אהמא מפי אלו שיד יפי רבו אהמא) נלא נחמם סדן אגדת ישר
 הפסול הול סוים לתוכיו נחמא (ל"ה) שוחמם עסק גמ קואצה וקמן אלא הול העליון
 בכי פיסתור אמרו גון ודסק קמורה. - אלא או שוחמם ענה דתי המורה אגדת
 כק ערה מורח קדש ופולמא ערה, ע"ל אמת אמן קמת אמן מורה כול, לודג שפיקט
 פיקין (אח"כ ס' חשב"ס מסוף ו"ה) פנים עורה סדן מפי המורה או תחמה מפי קמא
 לויר אלא נהו אמן וקסיון נשכמ יא שחמו פסולה אלא אמת לא פנים אלא אגדת ישר
 על שבסוק אגרו סמוז המורה והחוקרה סכמ פסולה, אלא אגדת ישר, על סוק
 מורה עם דק אלא אגדת ישר שפיקט עין. -

סדר זכרון, עקרי בכורי קמולת א"י וורקלוס, בו עם חופץ לחו הולקי קמולת הולכי המורה
 קמולת הפעם. - וקמה יתקמם הכמה (יש"י א' ב"ה) צדק יאן קה דמה פרחות" אמר צדק יאן קה
 נחמא עם פיקרה ופסול צדקו פרחות שהוא עם הממש, לפי דאנו אמר צדק יאן קה דמה
 צדק. ועב שאלט על אחד מן הפדעמטי, וקמא א קפלוטו, שאלו ידוע אהסוקים קמת אגדת ישר
 מילא בערוט קמיקול, כמו מצרים שהיו שופי צדק, ואמרום יאן דקמאבות כול אגדת ישר
 בלא לפי תפיקט נכוסאום ואגדה צדק יאן קה דמה פרחות, ואערה הול עם פרחות, וקמא
 על מי אהקמא למ עקלה ערובה על הציר אן על הפדערוט, כי לפי פג הציר והפדערוט, וקמא
 על נקמולת על שבסוק צדקום. - אלא חול"ה על הפדערוט קמולת אגדת ישר, (אקט ב"ה) אגדת ישר

אשר ר"ל כל תענית שאינן קרה ימי הצדקה, כאלו שפך דמים צנחני צדק יאין קה וצנה
 צדקה כ"ל ד"ל צדק יאין קה אשר ל' יהו"ל ק"ל סנין או אן נאצ קינשאים (זכילו חטא) דניו
 זון כו"ל תמיד השחר וכבר על עבודת האלה ואל קן העדקות וכבר על עבודת הו"ל, כל סנין
 לא אן נאצ קינשאים וקינו זון וצנה מלכות **הוא** עבדון קטולין הכין ואל אוריה ואל זכרו!
 על. קנה דמיז אהבא, כי ג"ל אה"ל פונקיה הכמה, השתמט אצור מתבונת העיר והשאים
 התבונת יושביה? אנה דרש ר"ל על הצדקה, אלא ר"ל ק"ל, פ"ל האופן אשר, כי יאין הירשדות
 אשר אן קדור נצטו צדוקים קג"ל כפרט התמידים, אלא אכאור' יקלא, וכי לטז גמור
 שה' קינשאים, נהבין אצבע קג"ל קדקן התמיד? אלא יושן אשר, כי ר"ל ק"ל
 דקחו סוקיות וטכונות על העדקות שאינן, כי הקקן הנכיר את השפס הדאיון וצד
 האלקי אפקא דון עזרים, והאש אשר היהר על שטכאן אדלוט **זון** קיוז, נחמה אה"ל
 קטעיה לא פ"ל זעז לא **זון**, לא נצטרפה אן מתקמו העדה, וכבר התמיד קדצן,
 ונה תמה וצנה מלכות כי הוציאו מתקמת לפעולת אצב ועדדקן קטולין! -

ז"ל קדור (א"ל רנ"ה) והאט דמים רקים דאמרו אכו ונעלה הר"ל זאל קטל אלהו ועקב
 על אלקי שה' אן ג"ל אהבקות דהיקל אקנוט פאטין, הקיז ארצשן א"ל זכור הייט אן תן
 אהיה הר' מתעלה, הקיז אפ"ל א"ל זכור הייט אומו אהיה שדה מתעלה, הקיז אפ"ל,
 א"ל זכור הייט אומו אהיה קוה מתעלה, א"ל חייק אה"ל קונה אומו פאטין, וקורא אנו
 אומי על שטן, כן אהבתי אשר קהר ל' יראה, יצחק אשר אשוח קלדה אפנוט צדק,
 עקב אשר זמן זה כי אה קטל אלהים אפ"ל אשר זאל קטל אלהו ועקב, וכפ"ל הלא שק
 אה שקול אלהי ועקב. על. -

מתן השערות קרא אפ"ל אן סאק הר' והעיד על זכרון, ונראה כי כיוון קדמי השערל קנה
 אהיו דמתן (ע"ל דל' מ"ה.) אשר רבו עקיקו אה אלהין וזאדן אפ"ל כל סקוט שיערה מו"ל הר'
 גהרה יקדה נעה ור"ל כמתן, דע ש"ל ש"ל עכ"ל. וכמו המט' (א"ל): קינשאים פרוץ סקיקו
 הקחורה? אפ"ל ע"ל קהא נכנה ש"ל. - ונה "ל קינשאים אהבתי קראו הר' ל' והעיד
 אהן אה נאמר קד"ל. ויצחק קראו שדה, יתבאט ע"ל אה שפ"ל קלוט ח"ס) אה"ל ס' דה"ל
 ע"ל: ומתי האמת החסיד שמכונה אה"ל נין אצור כ"ל ז"ל פ"ל אה פי שדה רה"ל ע"ל
 דה"ל אה הסקוט סדחוק, שראוהו סקוט ואה הר' והתפאל אהבתי ע"ל כהודו אן סאק אפ"ל קדמי
 דה"ל הר' אשר ואה הו"ל קהר ל' יראה יע"ל, נצטו סקודם שנין האט' אהבתי ה"ל עק
 דה"ל אה ע"ל ופ"ל הר' אה כהר החוק אה אהבתי אה עלו אהמר אהבתי דה"ל
 נצטו דה"ל אה אהן אה אה"ל אהבתי חסידה ע"ל אה"ל סקוד אה"ל אה"ל

יעקב, פ' כ"י יצד"ל בהדרגה חזקה ע"י וניסיונם לקחה וצ"ל צ'ון אשתו סקדו א"י אמת בה אלו
 יקדו וז"ל יב"י זה משכנע לומר ועקב. היא אמן כבוד לשכון קדים עד שקא נכח וקא היסוד
 אורה הדור ה"י חסולה עסק ונשיה הר, והעוז דיוקלמי ע"י נכח נכעו אלו דמיו"ל וצ"ל וצ"ח
 קאב"י יא"י קפשיטל שיעמד קריוו שצד, אהחוט מר שה"י עסק קודם תפול וקודם,
 לא נאמר קע"ז. —

ענה יצד"ל, כי א"י שאור א"י מחכום קב"י גס אורי האורק הזה קובלט אהמלקל מסקל המוסקום
 העוקדים שנה ע"ז, וזק לשקום היקדל לו נאמר, קדור שניתן אהדמד קודם שנאמר קע"ז, ומן אצת
 אומר בקר שאני אלו. — וב"א קננה וקא של מחינות סקדולט קין רקיע הנסקד של אשל הדיית
 לקין רקוד של אור א"י אחד נקרא סקדון ואחד סקדון ומחננות אלו חלום עד כפא הכבוד, והד'
 שרית של הזכום עומדים מרחוק אלפים שנה ומן אהם רשול איכנס של ופעור קנעת החידין
 ניתן רשול אר פרי או יון ומקדמה איכנס ומן התבל ומז עלו המוסנות אטה איכנס ומן א"י כ"ז
 (לקט חדש זקן א"י ע"י), אכונה שוקל שהצור היקוד של א"י מלכי אקדולה, ה"י האטמה
 חלה וזוקקט של זקן התבל, אם יחשחו יוסייה, לזה ה"י תולט קנין הקטל, לשור אט
 באומאה א"י חזלה מן התבוע אהשמט אט ישחא, וזה קראו ועקב קלם קיט. — נחה קלם
 החורקן השכינה כפיכול מוכרמל אהתקט לחל להתקל קאומי השר אמט אושרא די מססורין (שם ע"ז)
 לזה הקחונה קראו ועקב קלם קיט, אהחוט שקדולט החא"ל תלניה קנסן ליל קטל דוקא, וזאוע
 אכ"ו (שם ע"ז), ומן השכינה חוזרת אודולום עד שתלה הר שנאמר קבר ע"י "וע"י נתקת
 והלכו דמוי רפוי וגו' ונעלה הר ע"י ואל קיט חלה, ועקב, והקן. —

קנין תורה

יצוד טענות פולסופי אין הקדמונים, אשר נפשו אחריהם ל סוּן ול סדור כל הדעות
 כי המורה חוץ רק תחילתו לתבואת זכות הנפש. וישיר הדעת אצלו ול עליו להעט
 סוב, אסון היותו או נפש חרה לה אדור. אלו כן אכן יזון מורה ומורה אל אדם. אלו רק
 נמצא במורה תחילתו הפיקוקטא אצלו אפיס, ואולי כל הדברים הלה כפי נפשו
 ע"י יסודי מורה אלו להפיקוקטא הוה (דיון כוזבי ס"א ארמק).

הפסארי הוואקי אשר קדמו קדשו (תבואת ה"ט) השמים מספרים קדו ואל נא מוחט ד תפסה
 מניי כל הפיקוקטא נאמו אצלו בסר דקר, קעה שהמל הפסוקר איו אהר המאדה, קטסר
 מסדי השמים אלה השם, והשום דבריו קעהל המורה, וני או ינד אהוולט הלי, אלו ס
 או עקסול הפסוקר אהר אקד, ואל ידאג מרדיון ארדיון אנה קפיסדה גיה סנתק ילי.
 ל מן הפיקוקטא, אשר הוציאו מל תורה הנבידה פה קפילה וקוואדה אמר
 נתקנית (מנסעד), ונדקרו, דחוקים ורחוקים.

הפסארי במו קבאוכול המאדה (נאסור) אסוים קבאוכול המורה (קטסדס ארמק)
 פאוכול שתיים אלה, מסקור אהר תפידנה. הלו חוץ כה פולסופיות, אשר פסוקטא קדמו
 חצו עמודי החכיה שקד, אלו הוואו מן הפסוקטא, נא מני אורח ונחו להחיל קדמו
 בדולט, והלו כל חכמי וון אלה, אצנו בכקד מסוד כקוד יל אשר יספא הלי
 ידא, אשר יקוד הכקוד. אולא ניעה המורה אשר פתחה אצויה קפילה קטסדס המורה
 הקדא, וני יודע אנה פניני קמסוואול-הנקוכה (אוקדרינלה) אשר הוואו
 קדוניהם והנקוואות מאס. אלו הפסוקר אשר האק קוואר המורה, התלהק קדמו
 אס שמים וקסה ויסד השמים מספרים כקוד יל אדסי ידא יקוד פנינדי, כי
 באסוניה מדולט, הווא אלהים ואפיס קאדו.

האדם יראה מתנות שנים, מתנה עין ומתנה אק, קדוניה יראה אור חלק יל
 יקין מתנה אצו. אולט יתסן אל אור האק אור הדין, כיתסן האור מן השק, אהר
 דוניה קדמו והכסול קחשק הוואק. החכס והכסול אנהים פקוטוס, דני חכס ונחו
 ודני כסול ידאן זרות. החכס רואה אלו הנלד, ואלי סדוק הכל קינע
 מצדיק עש חשק לל קני ישאל אור כל מוסקות. הפסול ותר אחיו דני
 אור המורה: קטרו האור כבד המורה, קסנירוס הכל ל קני אדם, אלו
 אבה נחו קדמו אהאמן קאוליהם, דמו שחן או סמר, נפשו סחן.

צמח נטע, ונתן ותשין על אור המורה מאור השמש (בוצרי נ' זמנ).

אחת הטוב והיושר, אשר נחנע קהץ היצב הישר, נודעו אצל חכמינו קלם מדות, וכן כי
 קודם קו ועדה (סדססני) למוד אצט זכמו קהיכות מנהגו. אבל גם המנהגים. הוא סומט
 יקראו מדות, כמו מדות חסידות (שקט קבא). מדת קשר וצמ (מגה ט"ו). מדת הצין (סנהדין
 צ"ו). והוא מאין אנשי מדות (קסדר יג' א"ה) מגזרת מצד, מפני שהיוצם מוד העיקר והיולט
 מדעו כן ואלו תשתענה. כן הוא צדט קחל ספר הציון (פ"ד ט"ו). ובכר טען ע"ז הכר
 החכמ הגדול צביהויש קאצטניא. נהגין בספרו נתיבות עולם (צ"ד ט'), כי מה יצנה החכמ
 על הקרויטא העקראט א"ה מדות? או על הקרויטא צר"ה קוג"ה המורה נבדלת, הקלתי
 שויכות והנהגות מוסריות? ומה ישיב ג"כ על ש"ל ר"זא בקרבות (צ"ד י"ו). מאי כי אין קלמך
 עם זקומך, שאז כסדת הקבה מדת קשר וצמ, שסדת קו מעלי ידיו מקלן זומ, והקרה
 מקלם מעלי ידיו כ"ו אלא נראה שכונט ח"זא קלם מדת, על הסדרים והחקים הכוללים
 המכילים קצבים רק תמונות אט קהנהגות מוסריות ואל קמפ"י השל, אטל אל צקר
 שיצור וקצמ ידוד, ולהסכיות עם חקי השל הכוללים, ולמדוד על ידוהז אופל החכמה
 והסמך, ולפדול ע"ז פצחות קיוול ונכוחות, ומכט שהחקים הכוללים וכולו. פריט
 כקום ע"כ יקראו קלם מדות, שהם מחזיקים פריט הידוד כ"ו א"ה אט אטני צקו צקרו
 החכמ ק"ה קהפגמ על ע' הציון, זומט עם אמר כל הידול שמו ח"זא קחדו סחמא. -
 והע והמדות, אשר כלו ח"זא אט הנהגות המוסריות, ויזה כי נעזר השי מדות מצדן
 מדו קד, ופירושו קגז (קליד), כהגות המוסיות אט הגוף, כבה תפיועה הנה גולט
 המוסריות מדות והגות וכסות מצדווי הנפל. ומינוט אלו הוא מצדן הצדה (תהלוט קא"ה)
 כסון הסמך על הימש וכד על הצקן צקן אהין שוכד על כ"ו מדותן "הוא שמר הקהלט
 (ע"ה) חל עט נהלו קגדק אהניט ושן על חושק א יחסר". אמר ריה"ז שאל אמק שצמט
 אט עקמט אסדנדה ואלו קמד להט צמן בקתן שקלן קישטו א"ה (ישקו על סמח קמט הפוק, אמט
 סמח מסך אהיט הפוק, טופמט שקלן הפט אלמכמט אמרו לוח יט סדנדה קולו סוכח, קסתמוט
 אקף הפוק אט עקדיו, בקתים שקתים נכניו אפניו לשהן מקושטות והתפיות נכניו אפניו
 פתן מולכין, שט הפוק אקראט בקתים וכדס אקראט טפשים כ"ו ד"ה קל עט נהלו
 קגדק אמניט אלו צינעט ושן על חושק אל יחסר אלו תפולק. היוצד הווכט החוונט
 והאיכות ח"זא קקדט, אז יראה לו קזאוכי כסדוט צר ומוד, ונהפוק הוא כי הוא הזאוכ
 פמט אמטרו, וכן ה"ל צקד"ל אל קן צדו הנכיו (צכ"ל א) והיוצד הנה אקוס קגדניט
 צמחמ מ"ו עמ ר"ה קלם ה"ה, וכמה היקמט: כי אחרי שגד"ל קלמט מלמין, וממט ע"ז

המנונים החבנות, עזב נשאר בשל פנימי, והוא העין, שפשו קנו נעים נכרוול, וזה עין הקדוש
 הצנוחית אשר יהושע הכי אקו קהם קעצו אפי הסאק כו וסדז השל, כו יצד שקומז הקדונית
 הנצין הכי אקו קקדום מכסדום קדט עעצו אפי השלפי עז אשר נעיר דיוז (עין ווסנפן אקדומז
 ע. ש. י. ע. ע. ע.) ולדעתו יתפן השל שריר, כי היצולת היסוסרוול אמ אטוב ואז אפוסק, אקוש,
 הנפש היטה. - (ע. ע.) וזה העקרת עזאק עזק והקל אונק מחלבות אקו ושניו הלעל השפור
 אז ראשו אקו והיו של זל הזכות וכת" וזאקל אונק דכיון, ונקדוון חלופט קקדום נקדום
 כ" (קצור ע. ע.) - ונעל השפור אל החול, הוא אל דקן נשין אל ראקן אל יחסר, זל עז
 הנפש האלה, רעזו קקדי כהונה, בארמ קלכר ורזק נשמח קקו זכר אופן השלפי אל אקו"
 (ע. ע.) -

יחד כי החכמה הזוקיוול, כיו חכיל המעונה והיקד, השקוולט אכסיה ירה שסוד השקד
 יפעל הער עז עזמן, וע"י יוטוב האדם אמ אכחו אל הארץ, אמק יש אפי תענו כפול שפוח
 שנים. א) שעה החכם קקי חכמות ההן אל זמנתן, אז באכרמות שזא נעמותו עונות
 אשר קדמו אעצום משכילום, קהולתם מצבצבים כסוס עגור קאזר אסונית שזא אל סתב נעמן
 וזק פיקו עזוהן אל מורה נעלות, והיו כקן חורן וחפשים על המורה והמענה. ק) שעה
 החכמות האלה ג"כ קעלו מורה וניצה, כיו שזאזי פילוסופ יון כו נכפלו חכמות והיוול
 כמפורט על. אמק מה טוב ומה נעום שקל אמות גמ יחד, ונחז אלהים ונח ידו עתה.

או שפירו ליו קדקן האוכתו קתמל, צוואת היו, כי לצוהו התאמת הקופנות, אמק
 קשרוולט אמו העד, וכעזר כדא אדם נקוד, אז יבקש קתל, ואז ע"י נכיו להמכרו ונעמן
 אמתו שקמות, וכקסו קיקות קדוש, ע"י ישאל לר, הדקק אמרת ד כחול, סמור, כו שפ
 כהן ישלו דעה ומניה וקקלן ספיהו, אמ דעה הרז אלאק ל צממת קק מורה שפיהו,
 וזמ אמו אל תקק מורה ספיהו. אמק אמק כי נטמא קקדו והיו אצואים, הלח וקמחה אמק
 אכסו ולהעיר חלוגו. הכוקסות שניח הטה, יש כוקס, כי נעקד קקדו קנע, קרויל חמל
 וש אשר יכסנו קמות נטהר, הכוקס אשר יכסו קקדו קנע וכל מונ שרף, קן אמק וסמ
 זמ קקדו והיות מגופר, אמק מו שיש או גרדו - אמן קתמץ קרויל, ששחה נכשו חמל יקלע
 כי הקרויל והשרף ישלכו אל הקד והיה כקד זולו ע"י, אמל חכום קקדו קמות
 שפירני סלאתו קרותו וקקחתו, וישאן תפיש כיו שהיה. השלונק והמנה, אמק
 כוקסי הנפש הטה, אמל הפילוסוף ושהו קמו כקוסת שכל נעזרת פסנת, אמק
 אמ קקדו קויל, אמק כוקסו אמל קמות, ואמן שיש אמל מורה, שפחד, חמל ל צממ

וכאשר (בפתח פ"ה.) קבצי כוונה כל נתקצאו זמן שבקסין אוו קנמט וואו קאהל, (ל' מ.) שמה אז וכבס גופו קשאר המורה שמקצין זאל האן ענפל, כמו ענט וואו שהוא גברות ורק וכבס קמי המורה.) ופרון: "הוא קשום שבקסין?" (ל' מ.) וכי היו הכדמט חוטמאוס פלשעמ ארשוקה?) וישנ: "אמר אבני הק" הוגצו קשום שבקסין מומ קנמט וואו קאהל, הקצו קנמט וואו קמי זמן שבקסין * (ל' מ.) שניצלה נפשו הרבה אל המורה אז מודמלמ, ומל המורה תה' או אסת הסמט, כאשר אז צפה נדעה או סמ הסמט, כאמר כי ישרים וגו' וטעמים נפשו קמ, ואמר אמ תצקסי קנמט וגו', זאל אמ קנמט קליט ופאקוד אוו המורה מנמט אסעמ אל שאר התכומט, כי ינוו זאקמט ילא נדי שניהפ. —) קמ החקר אשר (כונני ק"ט אוסטן) ותיקויט המודולט היו האור הנופל, אשר חו קנפשו יהנממה כל *.

ההוץ קדרכי הדיון למחיקתה אקד, האט יסול הסהודה רקה, יכילט שמן קהלי חפואוס וקפי עופט מכרימ לממט ין הקצומט, ודן לכמו שמן מופל. אז מדמט הדומט, כל זמן סופט אל הקצומט (עמ' ס' ז') והוא שאמר הכממ (עמ' ז') "צילה תפול חסדיה נכס רממ חסמ, אמר סקוה שומר נפלו קוזה דרכו וואט" הממדלל אמוז המורה, אז נפול חסדיה, קהלי חפואוס נפוט שמן קמ ל רמח חיים, חסדימ מרמטה נשנט דומט, אמל השומר מצורה שיכעו. הדקה ומרליי היו נמולו ז', וקפואוס נפוט זאל נפיו ממד אז מצומט. —

ל' מ. אמר קמ קמוז ז' אמקור קמוטלמ ומה שומר הסקד, האט זלו אממט קממולה קלמט מ. המורה המדמכומט, ואל נחסר או המומט, אמל יה' אמ קל פלמ המורה הנמלימט, וכאשר (מגינה) כשיקוד אממט שיש סהור אל תממט מומ מום! "אמ כקר הממדט אמקור קמוטלמ מה שומר הסקד, אל נחמרו אק מ. המורה הנמלימט, אמר שומר מום! —

הומ שומר סממה (עמ' ז') א" אוזמ נמרכו אק" האמט נמח קכמ השל אמדוק ממרכי אוו מחממה. "מל מונה אמן" קמל אמן או אמדומט מורה אמן, קק למן הוא אמורה מן פלשמט. ק" ל דרכו אמט זן קממט * כי אמ נאק חפיד אמר שלו, אממן נאממט סוק ונד,

כלל ומד קממט, ממט של דרכו זקמט חוקום קמומט, (כמו שראממ מחמרה הנמלימט ונמ קממרוז, מנממ קמה חממוט קמומט, ול הנמלימט מוס, המממרוט אל דמ הנמלימט קממט קמפל, ז' מוס חממוט אמר נמממט ימל.) וממ רממט ז', אמל המורה הוא קממט

מממ אמקממ קין הסהור אממט, ומה ז' שומט מממט. (א) א" אמ ז' מממט * ל מממט ממממ ז' מוממ ז', מזו וממ מחמקוממט, ומממ קממק * כי ישממ דרכו ז'. ז' מל פמל ז' אמממ מל נממ אממ רעה (אמממהו), ויה' אממממ כמ אממממ (כמ אממממ אמממממ כממדק).

— ט —

וקנה רבץ החפץ, והיות תקופה של השאלה הנודעת (כנודיקה למאמץ): והיא ועת סוג
 הדין, יום נכין ד' מרחץ אל היוצאים, והיא מנושר מכל הכל, והיא זה יומם נכון וכלו חמשה;
 והשיק (שם ק"ג) והוא יומם סוג היא שיהיה החיים למי מדקרום, כן וכלו שמו של המולד
 אקרוצת קדמי החיים, כן יש מפולט קדוואט הרשעים, אלא כיום הווא ונצאם קסוד
 גרסה קרוואט. וכל הרשעים הפיור" (ק"ק ס"ד) ואל תתנה על דבר זה ולא יקרה
 קצונת, כמו שאלו יקרה קצונת שחטט הקדמוט ואז"ל שאל חטמו אפי שמי שמתן קו אטמוט
 הפיורט הפתושות, אומ קלא האדם על האמת אלא מפולט פלמנוט אצונת האדם ופסולט
 קנה בדעת היא ציין דקור קפני עצמו". — (ה) ומדקח ד' ל גמה אק יד אוד אמיקה
 ידוע (כנודי שם) כי ישאלו הם הפיגולה, והיו מקלום הפיגולה הטקחה קנפשות
 אקו, אלא צולתים הם מן הקליפה ואפילו מיד אוד, ל' מדור אודר לו ינקו לא יעם אקוונת
 "חמסד ואמת וכוסר צון" קם הנכנסים תחל כנפו הלצעה וכוסר צונת, ונכס הא
 (שם קט"ו), כי האצרות אקדז ראונים אנקוזה ונולת מפלט צונת טקלאומת וסירה
 חכמים וקסודים, אק לו נחלות. — אלא האצרות נולד: וכונן פתחמטן "מלך נכסד
 שוכוסר צונת קשובת אד". —

וכן אמר (שם ק"ז) מבקל אכסל וכור אנה וחקן אקוט ד'. גז חמק אקוט על הפיורט,
 ונצחו וקמן אקוט ד"ד, וקוואו, האל אט ירצה האדם אחקט מל כנפו מנהו חמק חמק
 ואל הפנה ומן קבור, ואל נרצה אחקט מל אקלו ועשיו, אט הולק הוא קדן טוקה, ונחמ
 ד"ד ד', ל' א"ל דרכי המורה, כן אדקל אט ד'. ונעק מלה אט מלפן אפני ד'.

ידוע כי כל נדה, הפועה קנפס האדם, יש אה שש פניו ההולכים מתקור אחד, כמו קרה
 הפה יש מקור אחד קנפס הנפתח והפועה אט האדם אמנו וענה, אלא זלע המורה יפדו אלט אל מן
 נצל שמואל. יש שמתקק אקוד אט ד' ולהתכלא קלמן, שמתקק אומד מורה וחמשה, ולתקק אלט קוד
 קבוס, שמתקק אסוד נפשו על קדפוט ד', כאמר (קדוואט ס"ו): ל ימי העשם מלסוד על פניו ונה
 קל נכסד אפלי נול אט נכסד, אמרת שש וכל אודו וקנייט, ונחמ (ישד' ל"ה) ונל מל
 תמא נכס. ונחמ אט מלחמי תשוקה הפועה אומן, האל מלחמי כון מן תשוקה הפועה אל שמואל, ונחמ
 הפתוקה והמורה הפועה אט האדם מן המלחמי, אלא נכסדה אוד תשוקת האט, כן ונחמ
 לו כסל מנהק, אקונט קות, אקחט מדה, אקונט מכלול, חל קדן הינות, אלא ל חמיקוט
 כק מתקור אחד והלכו. וכן הדון קל מדה ונדה. — זה מכלל, חמס הכנימי שמואל כוד
 קמדה, אשר צנויר האדם, הרוחו, תן הכח עבדל פחולמו, ואומי סחקן קן טוב אל, ונחמ

הוא הפסוק והוא האור, הוא הפסוק קון סוף ארץ והוא הפסוק קון המים וקון המים כפי כח
 החכמה. וקיד האדם והחירות והשואה, אם לאמר ארץ שלו, אז ארץ
 אחר יצרו הרד. (זמן שה' ארעה' פ"ד ס"ג). וכאשר קשה עקרא הקרה של אדם, קראו
 אנחנו ונני שניר זכר ונקרה (ק"ד פ"ד), לא רבם הפיוד אפס, הוא כח אנחנו ונני
 ספק זכר ספק נקרה, וקיד האדם והשואה של חירות אל אשר יחפול, אמרן קראת
 קתורה יתרה קיתסה אקראת שנים, לא שט כחוט מוחזים, כח מוחז אטוב וכן מוחז
 ארץ, נאם להו הכחוט שנים, קשה הו' אדם ארצו ור"ה של ורעה, אם אקסוף אל קראו
 של כח אחד, ונעשה החחודה קיד האדם, אמרן נעשה הלבוך בארצו, והלשון אל וקראו
 קאלס.

חלוא הפסל אבדו אז נרצח והכניע את כח הסותר אשדו היורה, כאלים (פרקי דר' אליהו)
 יחד נעמד הק"ה קתרה שמה תפירה אכלו את החוזם בו חברה מורה בו נעמד הקרה
 אכלו את החוזם, שנאם או ירבה ומשנה, וכאשר אנה נקרא שנה תפירה שיתפיל כחו אל אדם
 קמו אכלו את כח הרד של הפסל ושפס היורה.

לא מאכה ולא פוצל, לא אמוד ולא זמן, יש אל אחד תפילת נרעה (צווחק), כח שהאנון
 ארנסטן בסה"ד (פ"א ארנסטן), והמלכות גרה אל גרה וקרהים שור חלוא, כיו קד"
 החול ארוד, הודוד אקצור, הקרה אדול, הדל אדול, הודוד אדמן, השותן אפוט, האנפה
 אכלו, האול אקוד. חלוא גס החלוא האחרון, זמן או קל ועלמה. חלוא כח החכמה החקמת
 כי גי קל פוצל מאכונה, ורעה הדוד אל שבוניו, אם ישם האמן אל דדמו אכלו פדולת
 קדמ שדפלו. - (זמן קואר היקרה. רש שדר ע"ה). וכנאיר, סוף עשה שחשקה תחול"
 (ר"ה קוארו אספה"), ואם כי תפילת האחרון אל החלוא הוא תפילת השוק, וכן שאיר
 ארנסטן ע"ה : לא מאכה ולא אמוד גס לא יראה נעשה ול חברה כי הוא אכלו דקד סג"
 לא החול נעשה ארשם השוק החול, ואפ"ו נפיל אל תפילת אוק, אם אפילת קואר
 כמשה, אלא מדונה קואר הדוד אדמן (ר"ה ע"ה).

קום א החוקרים שדון ארעה מקור קל האדם אחתהו אל אמוד החכמה, אלא שנה שכתב
 קדמ החולה קהקדמתו : אריות תפילת פדולת האדם קחונת הודון קל רצון וקחורה
 הוא החלוחה החניטה, וההצורה החניטה נפילת. קחונת אחר קמן השליטה, חניט אנה החלוחה
 שנתקור מה הוא זמן קמן השליטה הנער, ויה חש החלוחה שפילת אל ידס יתכן שפילת
 אלא ? ונער אנוט אל נרעה קל הוא יתפילת מה שמן קבם אל הפוצל, כח שלפילת החלוחה דם
 הוא שפילת פנו שלפילת האדם הוא השפלה. קאן כי דדמ. הפילוסופים, שזמן אחר חלוחה תפילת
 קן שפילת החלוחה הוא החלוחה. אלא לא כן הוא דדמ חכמו יתפילת, נאם אפילת תפילת חלוחה

הוא הוציא, תלמוד גדול שקנה אוצרו מזה"ק ונפלט הוציא הונו אבן מאו קנה כלל פולקס
 הפיט. בארמ, חנה רוח נחמ, שאמרש ונחלה רענ. וכו' (תבואת יו) שנים ל' אנציו
 תביד" ונהו בצמח"ל (אקולט ס' קמן מרה) ל' הוציק קמרה אמה גובה וצקרות ברקה"
 ל' הוציק קמרה אמה, הלא ודעה זקרות אפי פזאמ (נדונ סק) ולא ידעה קרן זמנה
 אמתגא, הלו וקף הוציק קמן השאינונ' תפולט חוסר... והלאו הוציקה, רק ימט תפולט אפי
 פזאמ, כחומר שונת ל' אנציו תביד, וידקר קרח אפי, נקח קמחולט אפון, שנים ל' אנציו
 אפי הפולט הנחלה. וכו' ל' אלדור קסו ל' בוק. דעה זקרות אפי פזאמ וצקרות קמח
 ל' האינוצת, ל' אחד, ופכד אמדקוט שונת, אסוגים וסוניים. גמ ימחט גשה מחולקט אמדקוט
 מקר, גשה, תלמוד אבדל. ל' מדקה הקמרה מחקרתה הונו תפולט אפולה שונה, אפי
 הפולט קמח, ד"כ נכין אכונ אל הפולט יחד, קמח אפי מדקה אחט יפה, ונה נכין קמח
 וצובה וצקרות הרקה". -

חמ אונ' (צדוק פ"ו) אפי מה תמ' זמן פזונק אצמט שקונטת תמ' חמונא אמר ופכד זמן שקסכין
 קמרה תמורה, דאפי' אמר דה י"ד יו האמל רחמכ וכן אפי זמט אמר דקר פי ד' אפי אפי
 אפי זמנה הוצק, דקר ל' (פינא) אכמוס יאן קמוס אפולוכי חמח לא פמלנה, ד' שפול נק
 קצמו שנתר וזמנ' ל' אפי זמקט אפי רמחט קו' מאו ניהו וכו' אפי קמח קמרה תמורה!
 הרק' קמונ' ס' ו' הקונו קמח הרק' שפכה קמח החסוד דקון יונה וקמח דקח הפגל מחמלה ל'
 אפי אלו הונו מקמח קמרה תמורה, לוטר אלו היעה המרה חסוקה דזונתת ל' כן שנת
 חירה, אלו הונו חוסקום דה אמה ונתקן כן הונו סגולום קרמטה, דהמז או חלכו קנה לוטר
 כחוונטה ואמה י"ד אפי.

אמוז המרה ושתל הוציק אפי מדקוט קמחאט צו אמלה ינו, אפי ושתל קמחאט חוסר
 אפי ושתל קמחאט הנמונה אפי ושתל קמחאט אפי חמח (צדוק שקט ל' אפי), שנת דקר
 דה אפי מרה אמה, נפאל אכמוס, אפי דה הלא תפולט האמחן, וכן אפינה, וכן אפינה
 פמלנה, כ' קל אפי או הקוד דוד קנה תפולט האמחן, ד' שפי' הפקה קצמו, ד' אפי
 ל' אנציו תביד! -

אפי ל' חמח קמוס (קמחאט י"ו) אמר דמ' חמח אפינה ושתל ושתל ד' אפי
 ד' אפי, שקמוז הפקרא חויה אפי אמוז אמה, דהמז אפי שעה ותלמוד, ולא שפול אמדקוט
 כפטימ, כספדום קמוסקט, אפי אמלה ותלמוד אפי חמח אפינה, כי אמ' אפי ד' מלוח אפי
 ונתן אמר, אמלה צ'ין אפי, כ' תפולטה דפי, אפי ותלמוד סודה אפי אפי, וכו' אפי אפי
 אפי, אפי שפי ותלמוד תפולט דהמז, אפי אמדל אפי אפי, ונה אמר אפי אמדל נפי צ'ין אפי
 אפי אמדל ד' מדקה קמוסה אפי, דהמז שונת ל' אנציו תביד! -

כל הדברים האלה יפורטו בקצרה קודם היותם קבוצה (יארט תהאום כיוו תמסח) אשר רק ליון
 אדם אשר לשיקול קרן אחרו ל' נשמולו אשר קרן ל' על דעתה דבר שנית ל' אנדו כל ותפן
 מתוקנת, זה יש אדם אכונן לתבואת הפקדונות או לתפואת הרחוקות, והאכה כרב דאטל
 ניו ליון לקבל וכן אמרו (רוס ל' ק"ת) שם חכמים וכל קרן שקמר כל ר"א ל' תדע
 קמורה ושמה, ולפונק קרבו תמורה. — כי האדם הפאם או שפלים קמורה, אם נחסור או
 נחטט פנה אחר שדרכי החמה, וכאשר (תמ דבא ל' פ"ד) "אם ד אדם פלנה ולא אדם האכטל עדיון הוא
 פקחור שניאר (ירמ' א"ל ל' ו') כי אחרו שדכו נחמט ואחרו האדם ספקת על ירן" נמיה כ' אדם
 מן אחרו האדם, שחודס לו דבר אשר לו ידד עד, ונהו האדם פלנה ולא אדם האכטל
 מן החלמוד, כיוו שוימרו זמן מורן האכה מן החמה, ופליה הוא. (עיון תהאוכטל החדל אט' עהר"א
 שיק' ל' א). והוא ע"ד (פלא ל' י"ה) ואשרת און פנימט מוסר וגו' כפני היות כל רד קרן קהל ודעה
 וכל עמרו כ' : ואשרת קרן קהל ודעה און פנימט מוסר וגו' ע"ד אחרו שדכו נחמט. —

ואם רבים פניה החכמים קמורה, והוא פלדוקים האזכרי האלהים ופנימט דבריהם הקדושים
 ואלדוקים קמורה הקדש, ופנימט אשר פניה החכמים (שם ל' ג') "אל תהי חכם קדולך וכל אט' ל' אסור
 פנד" ידוד כי יש פניה פניה ופקודים, שרם פניה הקדש, שזמן אחר תמזל ע"כ, רק מוכרחים
 אטל קדוה הפקודים שיש אחר תמזל, כמו ולא יורה או נעים ולא יסור אטל אקדו, ולא ירבה
 או סני ולא ישק אטל הדם פכרונה, ומיון הפנה ל' הקדושה והתקנות אשר עלו ח"ל. וא"ל
 פלא כיון הדמן פשוט, חזק מרבה או נעים ולא אסור אטל אקדו, קטל חטט, כי מן החמה לא
 יקסור אטל גבוי, וא"ל אסור אטל קדו ואפרו אטל פשוט, אטל אלא תהי חכם קדולך, וכל אטל
 ל' וסל פנד ע"ד, פלא חכמים אנורה סחור סחור אכטל או תקרה. —

ל' וסל פנד ע"ד, פלא חכמים אנורה סחור סחור אכטל או תקרה. —
 (יכול כ"ל כ"י) דבר ל' פלא חכמים פניה נחמט או אשה, שמה אלוך כמין יסול החמה
 קמורה עשה בנוד איקרו של אדם. אשר רק היעניז מלי קדו מורה ל' אן פנה מורה מורה
 קמורה חטט, חטט ולא עה' אן פני הקדשה שפנימט, קא דוד והעניזן על יא' (תהאום ס"ו)
 ל' מ נגד קמלק מו' קא ישד' והעניזן על ל' דכטט (ישד' א"ה) הווק ל' בקול וגו' קא פונה
 נהעניזן על י"ה דכטט (פונה ל') הקדש אן אדם פנה סוק וגו' חזר, ישד' והעניזן על שטט
 פנימט (ישד' ע"ו) כה אשר ל' שפן פשט וגו' קא חטט והעניזן על אחר שפנימט (חטט ע"ה)
 כה אשר ל' לקוח, שרול דכטט חמו מתקין אה רב"י אומט דכטט כל החמה ל' אלא קא חקנת
 נהעניזן על אחר, שניאר וצדיק קמורה ותיבה. —

נסעניזן על אחר, שניאר וצדיק קמורה ותיבה. —
 סה ר"ל ל' : והעניזן על יא' שמתלה פניו צדיקים והיו יכולים לקבל על פניה הוקה: אקל
 פונה החמורה לא היא צדיקים כ"ל, וזמ קיו למור כלן זמן אן אדם פונה, וזמ דוד והעניזן על
 פניו פונה לא יקיימו יא' פונה פלא, וכן ל' אשה, פונה פונה הווכט נהעניזן אומט ע"ל.

דברו "לא תשנה וקלה אהובים, ובכר תפה ע"ז רחמי הרבה", הקטן היה לטובתו החי"ם שם אמר, הקטן
 שפוסטת קנה וכי קחו לקל ל שאר המצוות? ע"ז. ובכר יבדל כי היו הדברים היאלה לבקר משה
 אלה מן המתכות השמות אצלנו תמנה והלדק פאלם קדקדום פנאמו מפי הרושנים של קדמונים
 קולמו מתוכם לקר. - וזוהי ל האוק תמים וודע, כי כן שומן מן אקוואוס אחל בקר מצעה, כמון
 מן כח אקוואוס ארוז בקר מצעה, שניאר אלה המצוות! וקובאי או ה' כח אבד ואחסקוק אקרוז
 על המצוות לעצור תאלה ע"ש קמרה או ומס' זלנו ווא תגרע מיין! - ווא אקרו כי זה רק היינו
 אשר דרס כחן מורה קומוטריא תסיא, האו אשר אשר (סעה ע"ה.) קין היוודצ אבד, וזכון או בן
 מורה, מוא הווא? אשר רק היינוני מורה צנה או מלה מורה קדאל וצדק, ומן זה כי יאם ארמז
 קו כי חוכה זלנו אחק קניז. קל המורה לה, שהווא תסיא מצוה.

קדור אפגמ קמ מוא אחד היוודצ קלם אחר (מהרן חרונינד), וכתב ספר קאסן אדע, כי המורה
 מוגקאל אפי הדמן והסקאס. או קוד חכמי הדמן אפניל זמן וצדקן וכן גלמל המורה ומינת ק ראינה
 מתג מהפכרי ל זקן מרחו ומינת אוה רש' קמוס אפיווא מוגרית זל ומן שהווא אפאל נאל שמה שמה
 ימין ע"ז והיו קין שהסנהדרין מהפכיות מה שה' עז מצעה ומין עיפק אפאל, ענה מארקודצ שנה
 שה' ישראל קדור עמ מרעה לוא מן. - ובכר השוג זל דהריו קאוד סעז וודע, האמן רשכזפן
 קאל חתם סופר (חוק ח"ה קה"שמוט, תשובה קצ"א). -

יודע כי יש דברים המוטעים מצד עצמם, וימכנו להתהפך ולהיות אסור מן המורה, קודם כבר נזכר
 מות ואמן קל אסור, ווא יאם כבר זה עזי בקדקן, חל זלנו אסור מורה מצד קצד, קצד זלנו
 מדאלוונתא. והנה החכם שמחרוט אזעה חכם זל דבר ע"ה הסכמת הסנהדרין, נאמר הודד הדין
 מן המורה, כמו שצ"ה ההנשד שהחרוט זל ידיו, ול הנהני מירמוו זקור זל לוא, לא ידעק
 קודק מאלה מן החכם. זל נשאר מן המקור, קמנהדרין שהחרוט זל דבר, זל לוא אינסוף דבר
 קהניל השדה צבוכה אחכ שהחרוט, ומז יש לוא ידע, והתקיים אסור באורוונט זל דבר
 המות, כאל ידיו, או חל אסור, אף זל זמן לוא כשפי קמה שפנין מצעה חרם
 והואט לוא קלוא קאל ידיו קופעה, אזעה הכח אחר. זל נשאר מן הכבוד, זל חרם
 זל החרוט הסנהדרין אלו אצור, מ"ה חל אסור, כמו שצ"ה קשאל, שאלו זל
 קין עבר זלוי אט ישראל, וקב"ה זקה אדמוות זפנ עקור זל השקודה, וכן זלוי (ח"ה)
 ע"ה) דכתיב קו זק וודע זה זל אקמ אסורו של ידיו והלכה כדק (זמן ת"ה זלוי)
 נצ"ה. שהסנהדרין האומרים זל שאל שהווא ומן, כמו והנשד אקור אסורו של ידיו זל
 זל החוקר זל דקרו ידעל זל הפעם, זקל החכם שחכר חמ עזי, ישן קודי שמה זל
 זל הגוק, זל כזה סוקאל. כוונל הספרי קי. גקום. ומן אדעשי חמ"ל זלוי ודעשי
 זל דקרו הסנהדרין.

אשר קידש (שמו"ל ז"ל) דא לא נחם אלהים משל למוק שהי' לו קן והי' מקו ליתן לו יתירה
ויאמר את נעמה או זון ערבו עדיין קלן הוא וזונו נודע אמתה, אלא עד שולמו כמקו ויחשוב
על עדיין ואמר אני נעמה או קן אשר הנקה" אם זון מכניס עכשיו ושרתו אמר עדיין לו נחשקו
קצתה וזונו עדיין עסקי תשובה ופיקוח אלו זמן אלהי את המורה ואמר "אכניס אלהי"

החנך שרם נחמד הונו קדנפי החיות. החנך הוא עמוק הניחן אשר עמו יתירה ל אנוש
הקני לו. המעשים השמאים על יבוי שום קלוד קולקס, קולרוחם הורה נהיו לזאוננים
עבדתי כרבים האזות. - האזות הנאורות אשר כולם חת-ספר אכל הנעזבים, חלודים ואר
מור הוליד והענין שקדנפי כל מדע וכל קנין. והוא שיש אשר לו נמה עמו אור הדעת

אכונן זמון פדגוג אקדמי הכתוב, רק חלודים תלכן ענה, וקדנפי מרודי ווס ואמונת-
הקל, ושלוחי מלכות אלו. מהאוכות החנך, אמרן את הענין של פי דרכו, אומדנו מדע
כפי מהות מולאו, להענינו כפי כחו, ולהדרכו בקל נחם, מהאוכות הדת. קלן אלו
פסוק של המצות, וזוהי קדנפי קן שפנת יום ויוון קל עולמו, קולקס חלודים יוון, נחם

זמון קדנפי. קלן אור נחלות, אם אמנם, יש אומרים; קד' מצוון חלו והפרנס, והפכיל
חל אה הענינו. חונך הדת אקל נודע הוא קספרו התלמיד, אשר נחלקו לעצמם קוים, דקרו
המאורות והמקומים, דקרו החתוקים והפיקורים, וכן אמר מתקלג עם חנו עד שיהי' קן יק

קולקס חמד, ודבר זה אלו מהאוכות אמתה מסונ (שור' הורא' רוט לא ס'ז, וע' שור' פדק ווס' ס'ז).
יש אמר חל קד' החיות קד' מצוון חת יקלו מצוון ימי החיות, ונ"ל אמר חלו קאפ' וצ' -
אמר חלוד. כי קלן הנולד אלו דמו, או יכניס אמרה ואמתה, ואל גדרו החתוקים קולקס חלוד, וכן
יתקלג חלוד, מוס אלו, מוס חלודו עד הולמ קן נ"ל שנה לוס חמד, ועד הולמ קן י"ל אלו

שמי. אמרן הוא עד צדק שיה' משפטי, כי גי הגוי לו, אשר נכנס פתאום אקל אשדל חנך
א חלן קצתם מצביים, הלו אלו נכנסו קולקס חמד ע"י אמרתם, נדעה ונסיג" והולק אלה
דן גדולת גמרות, והולק נענשים כל ענפי המורה, ביעתן שיווד גוי כעם אחת? ואם
אמרי החתודים אמרי המורה דושי העם ושופטיו ושטריו השתלמו עזים קישים כעוד ישקל אלו

שחבה חלו יד ההשגחה החלונה ואלו עדי עבדא פתן קישים, ועסקו חמרה וקידעא
כפי קולקס מהאקוט. אמרן הגוי לו, אשר זה לא כבוד, דיומו שמה יני עפר, וחל חלוד
חוסר לקנין. היתכן כי יתהפך כנגד, ואינפוט ילמ אעז קדנפי חקנים לפת פתאום
אקל חלו על חמרה מצוון? והנה ע"י קולה עבדא הכתוב, כי אלו נחם אלהים את העם
דבר ידעו פשתים כי עוק הוה, שח' אקל מהר אמר קלנס חונכו החנך חמרה כדנפי,

בן זמננו הלך קדושתו מחמת א"י מאכיל ושלח מלכותו, ושלח אחריו גלוויגס ומונעם זכרון
 מצדית, כמפני נענה רחש ונפודה מלכותו, וזה יפה הלכל הסודל אטות אירובי הלא
 אוק שה' או בן ודדיין הוא קטן, וזהו יודע אומר סקולט אכילו הפאק כיוונת, וזה קוד או
 הפאק אירקסית שנה אהוול או אוני החתוך עד שלמוד כמקום המורה, אפסן יודע אומר
 המורה והפסורה כיוולו. -

עכשו שידעו כי אירקסית השעה, שהולו ישרול קיבקר, הנה אמן אוני החתוך (זנו פלדאקאקס)
 עפאכס), אולו אנו כיה דקרוס קהנהקת, כי נלשו אפסית קיבולת הנהקולט אזה לא וזולט
 בו החצוצרות, ונתן תהי' וגו' והיה כולו קולו, כיו שלמיו קמרת החתוך אפסית יקרה
 הולך אל המורה אכולט אט הפאק האנה פקודים וחקית אמצול החתוך, אף שנתע אט
 ערבים, ולא שלחו התקפס אחרי בן כהוולט קגדולמו. - ויק יצית זולו יפ הנהקולט
 אכך, וק אפסית וקל שזולו אנה פקודים, ולא נעמו זולו הולט אט אחר הנהקולט
 תחל סקול, כעלה השולח זה עמיר, קול הדור הנה או יפא קמול ל שיהק סכוד
 או אן קני ליהול אירקסית שנה קיבקר, וזה אוי יאן, יודע נלד קרוס קהצולט אט
 אפוד שמו המוצנע דקל הולך רעה קמקבה אפס ד! הפתקון קל דשיו מורה
 חלה הדקסית, שנה וירוד נכמות, כי שר ה' דקס ד' ול מלה קמולט החתוך אט ישרול
 קיבקר, זה אירקסית שנה.

אזול קלס אוקסית מור מאחר, הפולו וכוול אמ יס מול קיבקר, אשר ספן זולו מה זולו
 זאן ישרול קיבקר, הולדה אט הפאק שזולו שניח תפולון וזול קולו הספרייט, הולקולט
 הולטה הכצנעה, ואט לולט אקול הדור אפרול מנה המורה, אקל מנה פפלקן, לולקולט
 אכאר קולב, הול ל הולוד יצוק או נוטר, זמן קיולט רול' אן הפאק. -
 אפוד או שול הולט בן כלי בחזיכו אשר אולו ליהול קקד סכול וקלד סחוק, אט
 מולט אט, מסכו אן ר' קיבקר, כי עד קולו ליהול קול, ה' אן יפוי החתוך אקד, אט
 ד' נמכמו, קקד אהס מצול וחקית אעדה, אט ארמולור אן אהקל, מה שולו ערוב
 בן אצולט. -

זולו כולו הפולט והולד אט קמ ישרול אולו, ק' מהנה קול פקודס ד' אולול: אק
 קול ישרול שנה! ואיר, הולט קולט אט חרפול מליוט סלוב' וול סקס אפסית
 ד' מנה ונה אהס מצול המורה זולו אולו, מה חרפה נולו קני' כי קל אפסית הולקולט
 חולט ספן אן? זולו אהס קולט חרפול, כי זולו לו, ובי הנה חרפה אט, כי זולו

קמאכא זער רחוק זענען, וויב מיין הונק קאל. ון דיין קמאכא העסער, נאכד תורה אריקעה זאלען
נאכט העסקין העפטי, העסקוה, זאגעדיק, הערעה ון זכאונעה, וויב חסר זענד, זא העפן זענען
הינד קאמנד געהע זאלו כאלו אז אבד, ויהי נקט זא העסער. -

לפי הפיקור זאלו אחקר תורה זא הוסיב, זער זאלו נוסדה דא קדלע, וויב ניגלהו ידענו
כי מי זאל קעט זאל הוסיב העה, געהע זאלו הכמה כאלו אז קעט זאל ל תורה לה. העסער
העה זאל געזיב קעזוט העלונות החוקות האקרוס, רק עקוין חחוקות האקרוס, אלאות הוא
כעט קעפל הופט, שטען אן העורק אהאונק קראולט ע"ז. -

זא הוסיב העה ירה ז' שטאזי אקן פניו וקא דה הפינענז אפניו זאל דקרו, של סכנות
המורה בן תפיא ונוסדו זא שט נוסדות אלה: אנכי ולא יהי אק"י זער גענויענע
הקדעה, ואל"ז אז נחט אונדז קולנו המורה, דד ליקויי תורה שט העצט העל
נאז חסר ישרי חסד מהי, אזי זענען אהעקניי נאכד קל שט דקסי המורה. -

על הוסיבות זער העני דה הפינענז לקום העט, בן אטני נחמי וקליי העי העצמא העסקפה, ון
ענדק לקדו, כי נקא או אקעט, אלה מה מאד קליי העה אהחונן קי קידה זען, וזן כי כאלו זענען
אבט אהקן נאהעט, עכצוט העאקרוס העאדדי העקדמות אהעצוט דקול קעלט העחקד, כון העלענע קעז קול
חכמת העופותא העלונעס קעפערעס, כון סג' וקויז המורה זענען, נק אהעדי של זקונדיינע
קעט מאד, סאעט ל הכעס כאלו ענד ע"ז, וקויז דמורה. - ואל"ז ל מי שט ייד אהקן נאהעט
הקועט, זען המורה אהעחק של שט' מונע נעה געה, זען שקיי ל סכנות המורה קעזן, ויהי
כאלו אז קעט ל המורה לה, כי ל סכנות קעט ל סכנות המורה קעזן, ויהי
עיקור העלה. - וכל העה קעזעט העעעעס, שטען צעקעס וקעזעס, אהעעעט העעעט
(ס"ג): וזאת זער העפאולסוף כאלו, אז נול אהעדי זאל העעעט ומהל העעעעט זאל נעה העעעט
עעעעט מי העפאולסוף העעעעט קעה שקעו אן העעעה, אזל זעלט, עעעעט זעלט סכני שטעט סעעעט
נעה זאל מרבה. - אן קא דוד ועהעעען קעהק"ז אז יא דקרוס, זער קוד אהעט או סכנות
העעעעט, רק סכנות העעעעט אהעעעט אהעעעט, ואל"ז קעזע אהעעעט אהעעעט אהעעעט
העעעעט צעק כען אהעט חוקים וכו'. ועהעעעה העעעט, קעזעה העעעט אקט העעעעט אהעעעט
אעט סעלה העעעט העעעעט העעעעט אהעעעה. וק"ל העעעט העעעט העעעט אהעעעט
קעט ע"ז העעעט העעעט קעל מנה העעעט העעעט העעעט העעעט העעעט העעעט
ואז חקקען העעעעט זא העעט, העעעט העעעט קע' וקעט העל אול העעעעט, וקעעעט העעעט
קע' עקן קעט העעעט העעעט אהעט, וכו' שטעט העעעט קע' סכני, וקעעעט העעעט אהעט
לא העעעט אהעעעט, רק זאל העעעעט אהעט ע"ז העעעט קע' זעט, ואל"ז קעזע העעעעט העעעט
וקעעעט קע העעעט (ע"ז העעט) העעעט העעעט כי אן הוא דעע"ז זא, וזהו העעעט העעעט

גמורה, רן רני וסודות והקדמות לעשרות אמרה האלהות הנקדמות לה קידר וקזין, כי זה זי זי
 לטהר קלה וחזרה האורח קלדי תרת המוסים, וזו שאלה פרקים חזרה הפוסים ומדה שלוחין
 גי קדמונתו תודעה ובאור, והרי רחוק כאלו אוו הפרק, ותבאתו תהי או לתיורה, כי המוחה
 הארקיות או תאמנה אלא חזר השאלה המורה המנכאות והשלכות ומטרות השלכות קלה
 הצדק עשהה קמא הכורה, מי שלו המוזיק האלה און מחזיק הקדמות והיא ותיורה וזאתם מה
 חמך רחל מתימה אוו מחזיק עות המורה אשר התחזרו קל ושראו תמכט על השלכות, וקרה
 הירג אית עמך העמן האוקי כג' ועד' יתור היה אה' ז' גורל מן, ועלושפי סכו על זכוחט
 כו העמן מחזיק הויכוחה קדמא מפיט ומההט חמד ועצזיה הוילה והפטה ומורה הפיח וזאת
 המורה וזלח זכ'

קמא. חזר והזכר, כי רחיק היה שאלי. אמון ישראל, אשר תלו ערבי קזילן גדול קסמי

הקדמות, אשר נתת הכתובים על קפיר המורה, שהי' אשן החזיק את ק' סז', ואשר כמך ציה
 נסדא קסדל (וקד' ע' כה) ז' פתח קמ' ז' או אשר מא אמן סך סקס אמן אלו והי' און אזכל קל
 נהאט מרובט אשר הטלך זיה יתור חזר על שחמ ונסדכו הוא ננד, ק' אפי שהוא, שרא לתרמי
 אור על קצבת ארמ סקואט קדמיות אשכוחי זכמע (ועדא נ' ז') אלא וזכחו עזד זכוחה אשכוח
 זמן עזרות אלו אלא זכמ שנאמר (זכדו) ועכחן אשכוח זמן אלא אלא מעריו, שנאמר
 (שז' ע') ועזכות וקדון למ, ועין מקדמת קדמיות באגמר קווא אפוד ענואט קמא עזרמ, אשר
 סקדה עמך מקדמת אמן כל עת קדמותהן האלו סדד והיו נפרטים סדד' ותם נצואים והי' כל
 ע' ז' קדד השואת - אלא מן השדז הזה מספן, שהיו מגמין אמן האן קן שיהי' הקדש
 קדמ, מן חזקת קמורו הויכוחי הקדמות קדמות, ואסון אהניא קמור (לם קלה ז') ז' אומר
 כוסי אלא כוסי נח ולנים קדמותה כוסי האן אלו המורה ע' בוסין "ועד' החלוט ז' הרק
 קדמ המות (ע' ז') לט ז' מעומ קדמות, א) החזקה סדד' והיו חסרת הרד' ק) האפס
 האדד מהיוז הורדל דהפוד אמזאה, ויסה כוין, חלמ מלאת קדת ח' (אח' סו רח) לעמ:
 ומה המעמיה האלה (א' ז') הכילו עמן וסוד הקדמות אלו קונן סזכחוט והעיקוב נכמנה אצח
 סד הכן דהד קוד איה אזעלר אהלכל ק, כי אש' עמן המיקט בודה ששום הפיקט
 אה ההדיותי (ע' ז) ורמן אן על המדלות ועלן לאו אכל אן; זכמ אהי' הדלותי
 עכמ אהשיק אקט ע' שהיו באמ אלמוד הדולה) ע' בסוק' ה' עולה כעג שהלא חק וסד
 אלא עלה אן ע' האלה אכמו סזכחוט ועד' ג' דיקן ע' ועמ ומה ועד' והלכלו אהי' ז'
 חמך קדמא לאו ולא עולה הויה קונן האזמ אלאו לא הויה הליכו כן הויה קרוב מלחמ כח
 כו' ע'

ומה לעמך, שהמורה האלקים וסוך קמורה השלכות ועדכאיל ז' אלא ז', וקמאר אמר ז' (ס' ז' ז')

שנת יקא ל תשיב לקא אור או מופט על ל אמר ומר קל חכיה אפר למר, לז קחמה היעור ופד
 וקחמה הרפואה והכינואה, האו אקל אור או מופט על ל אמר ומר קל חכיה אפר למר, לז קחמה היעור ופד
 ערמ קער מור ויהיה ואלו שני קונע ארע קל עמלו שימורו חמל השלם. ואלו אמר הכתוב: "טוקה
 ונאכלומה אברות, ונחמ דחמה הקקאה למכמל מור השלם. ונחמ דחמה הקקאה למכמל מור השלם.
 קעכוס אמר שקל אפר שפאי, אמר לו כמה ממה יש לך? אמר לו שתי ממה שקבע ומורה
 שקבע, אל שקבע אמר מאמיק דכסל פה אמר מאמיק גיורא דה שחלמנא מורה שקבע, אמר
 קו והרובאו קויעה, קו אפר האו גיורא ואלו קמא אל אה גר אמר אפיק איה (כגון תפיק
 רש"י) אל עמו אמר לו אמר לו רש"י? אל אמר לו דיוני נסבט דעל פה ניי סוק אל. וי
 נביש" אמר אל קסבט, מין עתה ודע שז אלף וזו קוט אלל שחמק וסבט אל, דעל פה ניי
 סוק אל דברי. אל. - ותין יהושע" שם. ונחמ דחמה הקקאה למכמל מור השלם. ונחמ דחמה
 סחר אמר זין, ונחמ דחמה הקקאה למכמל מור השלם. ונחמ דחמה הקקאה למכמל מור השלם.
 קרומה וקרומה השפית והרואו השלום כל למן שחמק, אמר לו וסבט אל, קאה, אל הוסף
 האו אמר לו רש"י האומה ונחמ דחמה הקקאה למכמל מור השלם. ונחמ דחמה הקקאה למכמל מור השלם.
 כו אל קל אמר תעל כו אל קל אמר תעל כו אל קל אמר תעל כו אל קל אמר תעל כו אל קל אמר תעל
 שתי עריר אמר ל חכמה אל קאה, קל אל עריר אמר תעל כו אל קל אמר תעל כו אל קל אמר תעל
 היורה יורה, בו קאה מושדע" כאלה שתי פנים. אל קאה אמרתי, שחמק עמיה ל חולק, והסר
 קאה עקרי הדולת, כו שחמק היורה" קספר הקאה הקקאה אמרתי, שחמק עמיה ל חולק, והסר
 אל חמלונמה, שפדו עקרה מרובותהם לכו שחמק אל חמלונמה, פניו שחמק אל חמלונמה, שפדו עקרה מרובותהם
 קו אל עמקו אמר מזליקן ניהו אל לו, אל מה עמקו ימה מזליקן ניהו אל מזליקן, שחמק אל חמלונמה, שפדו עקרה מרובותהם
 אל חמה לקלה שחמק עקרה פתוחה אל לו, אל מה עמקו ימה מזליקן ניהו אל מזליקן, שחמק אל חמלונמה, שפדו עקרה מרובותהם
 קרבן אל שחמק עקרה וכן אל דירעה" אל. - (קאה) הקקאה אמרתי, שחמק עמיה ל חולק, והסר
 העלמות עקרי הדולת אמר שחמק עקרה פתוחה אל לו, אל מה עמקו ימה מזליקן ניהו אל מזליקן, שחמק אל חמלונמה, שפדו עקרה מרובותהם
 קאה עקרי הדולת אמר שחמק עקרה פתוחה אל לו, אל מה עמקו ימה מזליקן ניהו אל מזליקן, שחמק אל חמלונמה, שפדו עקרה מרובותהם
 נכנסו הקרי קאה האומה, אל נכדו קזה, שהרשונה יש לה רש"י גיור קיקרא ד"ל שחמק
 האם והשני ההגיון האומה, הנידע לכו, והשני אמר לה רש"י גיור קיקרא ד"ל שחמק
 קיקרא ד"ל האסמכתא אסוין ופד לדקר, וכבר הרחמנו קזה קיקרא" - יק רש"י חמל
 חמקע" והלמ" שחמקע" הוי דאורייתא גיור מלב הרש"י. ולמדן שחמק עקרה פתוחה אל לו, אל מה עמקו ימה מזליקן ניהו אל מזליקן, שחמק אל חמלונמה, שפדו עקרה מרובותהם
 והלמ" אמר וכן אמר חוזקו, ונחמ דחמה הקקאה למכמל מור השלם. ונחמ דחמה הקקאה למכמל מור השלם.

אז נכנס בגדר קלה האומנות, אז נכנס בגדר קלה הנקודה אחת,
 שנת חכונת החכונות, הדיושול ג"כ אלוזה קלה מצד - וכאשר (נדונת אה) שנת
 יחוק זה מה, דאס"כ בר חנינא, בתולה לו נעה ממה הוא אלה ואנחנו כולנו נפג עם מה
 שכן נעה לשהא כ"כ הוא אפולואז בעלמא - הפאפול אונת שלטג לביה לדינא נא
 כנודד בחוק הגיון התלמודי, ואולם עיקרו סוכה אמצא אחר הפאפול וההגיון
 נאונה, הוכח רמזאז בקרא, ונראה שזה נכנס קלס, כתרוס או אומות;
 פאס והדך אאותות המורה, אדעת מקום ואופן רמזותם בעקרי הדונס לקמורה
 ודבר זה לא נסר אז? ארצה, אפ"ן יהי גז או חוק במורה אפגות קה ופס טל
 תלמוד והקיות וגו'. פאל המורה על העיון כאמר אפ"ן יאמר אדם תולה דאמר
 דאנן זה נס"ז קאר הוטק בדבריהם (שבת פ"ט.) ואפ"ן קשה שזה מה אפ"ן
 קויר כחסיס אומות, אז שזה עם אונן בענין! אזי אפ"ן לא נא עקד ענין
 פיה אן אדבר! מ"ז א"ל ומה יקרא נא כ"כ יאמר דבר (אמר, קגולא
 יזה, כי קויר הכחסיס ל"ל רמזי תשכ"פ הוא ענין חלקי ואז נס"כ אלה רק
 עצמות, והנה בגדר זה כל המתאנים - והסתמם בקום תורה ואמר מן הפאפול
 אמר ר"ל אמר ר"ל קשה שזה מה אמר מצאן אהקרה טוסה וקויר כחסיס אומות
 בקש"ל! מ"ז נעכב על ידן? אז אדם אחד יל, שחמד אהווא קסוף טה דונס
 קסוף שמו שחמד אדורל על ל קול וקול תולו תאוס של האכוא, אמר איה חזור ל
 אסוף ית שורט ולא ה"ל נודד מה הפ אומרוס, קש כמו כיון שהקויר אדבר
 כפי ענין אן? אמר אפ"ן האפ"ל נעשבה דעתו. וכן מצאת אהדנא דקס פכאל
 טה): "ע"ז ח"ל ריאה מה אט ד עקיהא לד"ל על ל קול וקול וכו' תל כ
 סודות המורה, ה"ל ה"ל נעה אלה ולא נע"ל מ"ז, אן ה"ל נס"כ או על פה, אז
 אפ"ן ל דבר מוקורו הפסוקי המורה רק קש"ל ידע הפסודות והחכמות דג"ל
 נע"ל קבוי עקובא ידע ל סוד אונה מקום טנא און מל קול וקול המורה כ"כ
 אכונע נן גע"ז ח"ל אט אמר "מן הכחמ, פכ"ל של אמר"ל לקמרא מורה
 אפ"ן אמר ענין קמ"א -

האנא יזה אפי היקואט, של ידע, כ"כ קד"ל מנטא אפ"ן אפ"ן ידע
 מ"ז הפכו אמר רמזל עלו המורה קפ"ל על הצד וכ"כ נהגו קו נע"ל
 ד"ל כולת תורה. קכ"ל מנה עמ"ל לטען, ע"ה הקל, ה"ל
 א

מנוחה קולית

המנוחה, שר הכונה, ופנימה זה יורה להשיג אל מי רצון, הוא צורה אל לבנו השמים וצדקות

אלו עשונות אבונן הווצ, אלא קל פועל ול חזר (משעורתי) אשר כוננה התואדה,

הא קדש הוונות, הדרת כפרו והקטן, האו תקרא לוגם אריות עזר לה, האז לו מנעו צמחה

אז כבוד, אם לו נחמד וגם קירקוס, אם לו עז יפתח, ינצו אונוס קצו, כי הווצ אצל

אבני עזר כמד התואדה - הדק לו יצא לעלה, אם לו מופהו הוואסה אחת, הפשיטה

ה לו יצאנו אכסה, קל מנה נונג, האור לו יצא לרסונה קל ציור אין, אין חכר חסד

קל מנכות התואדה, אשר יבין מאדוני עזר קצו. כחי מולש קסד מרת, וספח

אנש לו יורה את הכמיה והפסודה, אלא השאר לוגם מקד, להתחונן לו חכמה התורה

הא הכמיה, אדוני לו קל וקול מלא מלש לא האב, האבות אל מאי קדל, הנענית

הקלה האמיתה ולא הקלה הקדוקה איתה. איה ינו הווא העולוס אשר נצחו מאם אמר

אצל מוז, אלוז לו פנת אלוד - האוס האור פנמי קוים טקס אמת ונעוית אכמה, ועז רסו קלא (סונה אה)

מה נצפ דוד מכה בקרא או צמרת שפאר צמרת היו לו חקין ימים מקור, אשר לו הקד

הורה שבתי קדש התמל עולף הו ונעל מלה קורו עונן צמרת, הוונ פכטק קדקר שפ

דנט אל קוט קן מוצק אורו צנעם ויל קרה לו קין כי עולה הקל וקל ונעה אתי כה

אזמא - אז לא שביוני כזה אהפועק פסוק אלו ככמות וקרו אורו קהפחה וקנינה

הא כסקול והולק מחר פשי המקרינות אלו בעד הקראים, ה"ז נקרא שפלה תקולו אל

צמיות, שן אמר (בנידין קאל) הקוים פסוק אלה ונעה אונן טין זיר כו פעה

א קנינה אחרת שעה נקוד קה כו. וילאם גם אחר חק הוגלה קמרה, יש עלון עוז מדינה

הא קרה להתחונן יסודות המורה החולות סוג עשה קוונת נעלה מדינה, והיא חכמה

אמר הטקס. ונעמו ק חוקי המורה נחלקים אלו חוקי ומנקות הווצ קחיו, א) ויו הקחתי

מן ספדק אונן חכמי המורה על ההגיון, נאמר מנעו קעז בן ההגיון, לא מן הדון ע"ה פה

אזמא סמוז ארס מחלה ואחר יהגה, וכאשר מאי מנה? מנה צנה מ מה, וכאשר

חכ אקרא - ק) ויו הקדוים, ואז ספדין אונן מל, לא חכמי המורה ע"ה הדון

ארה לטל אונן אפחה קעני חדתי המורה אשר היתה לו קמחה כנזר וככנע

ארה קחנה ונל. ג) אלו ויו הצנקה, ואז נאמר הארס לו צמו אחריו און

הא הלאם הל הלא ויסוד סקד כזו סקד, ויקדל של התולת אור

הענין המדובר (ולו ידקוד ענין, ושרת את המעשה המדונה קסוד פק ניס" - (ענין עקיונות
 ולא זה נתיב קשרים (לקני קפאל) "ה יונק אשר שור השורם כנה תורה אחר מלא, אחר עקיונות
 יאמנה לה ר"י מנין, לאדם נער אשר דקני צמר, הגדול אשר דקני מלא, הדיקן אשר דקני מלא
 אצורה או תורה על פני אשכול, און קורו ר"י דקני מלא צמר, אפקן ין המקואר קינה דקני
 אלאם קדמות הודם לקוד מהלאו אקדמות יאהל קדני ינו דקני, אלא ידכאל אלאם
 מקרה להתקוות כשה למדנו מי ולחיות או צמר יחסיות. כי אנוכה יחנה הדחת מלאה
 צדדי הדקוד ולקוד הספור והנו מלא נאורה? סיפור אחרו את האלהות אונעלו אולמן י
 אלא ענין הודם כמות המורה הודם אחרו מילפוד לכני? הודם אשר אנוכדו לקד
 והלא הקאים, היסודות און חזון, הודם הודם אלה מלא יאנע? האו מלא אדם כנה
 (סנהדרין ט"ו): הדמות המורה במחזות מלא זמני (קודם קוד זמני וזה הנקודות
 כשה אדם (ככת ש"ס ינ"ג) מנה שהדורה חוגרת שק (קאנזוס והאורות זרוק, זכר
 פדלו און) נאמנה אפי הקיה נאמנה אפלו הישא! יאמנה קעק בעני שמעוני קו און
 אה קת! כשה הודמות נאמנה (יימי קדמות מלאה ההלא) קמה יתעסקו? זמני
 קעק! אלא כשה מקרא הן (מהדומה לזני) יתעסקו קמדה קנזוס אקמקוד, זמני
 מענה (בן עזרי) בן יתעסקו קמדה קהלות (מהדומה לזני) יתעסקו קמדה קנזוס (הלא)
 קלכות פסח קפסח כו. הודם רמאל מלא רל קת"ל הדיקונו פסוק קמני (הלא)
 סוקה אדום שניאני, ויקר קמדה סוק" -
 הפקל אמת און מוכח קמני חושב"ה, הרי זה דומה אקל אמת אופל קמני חכמות
 חכב מדומה ונתהלא (סאקיס). און כנה קודם הדפין קת"ל אהמנה ל' אסדר קודם
 ל אונד תלמוד, שטקן קמחוקל פקדון ראיות קמרות אלא קודם קמחות תלמוד שטקן קמחות
 אפול קודם כמן חקוני התקורות אנסונו התבונה, אלא קודם ל מלאדי ודינו מל מחוקל
 אמת ין הדמות קמרות מברשות וקדוק עורה השמדתה ונקים יתמן הלד אקל דעני
 הפכונל והון המניות עם הסכמת השל הנבין ונאמנה תולתו יתמן וטנאל ל חכב
 קמכות הקמדות. "אלא העקר אלא, כי עקרי הדומה מקולות הון אחמו הפונה
 והי הון און אנוכדו החונע, אלא קמדה חוקי הקמן התלמודי, מלא

אלוהים רשום קיום קדוש כזו קדשם אלוהים, וגם אלהים אסמכתא. מחוקקת
 אלהי כי שקי הדיונים ולמעשה, היקדקות מסונ. חלק האנושי הזה נפשו היחלופו
 חתונה הקלה נוספת, וירבו אצטן ולשנה עם שלם הן, אם לא קיימת לקחה הקדושה
 ולפקיחה וקלא מפיטה אגרו, כמו שהזכירנו קנה קיקא. - והנה קדו חזו זילן
 נניי עה' קג' תלען; - הובא מענה קלא גימטריאה אחד, היחלה אהל ל המענה
 לדינאית, היהפכה אל אשר לבו חפץ? האט אף מענה הקנה אהל שנו ואמר או קלא
 זילן חזו יהיה גימטריאה, קג' אשר ה' להם אלפים יום זניזות קקלה, ודלעה כ
 המורה, ואף אה' או משה או יזעה, ל שקובא או זולמ יזעה, והזוכה נעלה
 המורה וקיינה וזיקר הדן היקדקל מסונ. -
 לפי כי לק אור השטה הזולת. האז נאנו לו שקולו התלמוד והזקנה אל פראיהם ופראי
 יתם. והנה קדו נכיר אהל אשר אמרו (רוש גיין). ואזר הא ל אקוט הוא דאסכי
 אל יזעה, דכתיב ותנוה עליו פאגין ל אקוט אשר זקוב מצא לה, ל יונן אשר נייא
 לה, נאסכתוה ל אקוט אלוהו, אל מא קעזוד קאה? אל צסטק הוא קלל קקזעה,
 אקוט קנ כן הוא אי יונן קנ כן הוא אור, אשר לו חו' ותי אוכא ספעא קיי לטא
 לו אל נאל זקיי אלהים חייס הן, זקוב מצא ולא הקפיד נייא מצו והקפיד, אה' זקוד קעזוד
 קאמתו מקום, זקוב מאוסמתא וניפא סכנתא, אוכא דאמרו אידי, ואידי קעזוד זקוד
 וניפא פויזותא. -
 נאנו אחר קדמן קלסן ומזקדק, הוא חייז שמה פוחם שמה היפיו מחברת העדוק בתלך הדק
 וכן ניי מקצין קדקרו רחמת כגן מה שאנו קענן אלו ואלו בקמו חלקים חייס הן
 זמן זק' ג') ה' ה' ז' ו' ה' א' שאל יתכן שיהא קדשי חלקים חייס חלוקה אהל
 סאמק' נדקרו השט קדקמן נשכב זרעה יש לו דלל. נשאה שנעלם מן הקדמן הזה קיי
 אשר זכרו לעלה, שנתקיימו דקרו שניהם. -
 אה' וע' אהתבונן; הא ודקיי ל היפכלוס סוקה זיקר מחלוקות, אל הא דאסי רק חסיד
 אלהים יא טול אדם אופה יתרה קומן קימ, שהיו פולק קקזעה האלו עלה קקלה
 יתרה ופקלה כה דקדוק גימטראי נאז' באו ה' להשיען, של הסבור פולק קקלה
 אלו מסר, שאל עה' אדם נכדן ורתם יזי ולא טול אופה יתרה קקלה
 חזוד זקוד מצא, שאנו רק מאוסמתא או אונפא, ה'

הוא אצד קפדן יונת מדי, אלא אמן אלוז מנה אלא יקפיד אצד יפלי קצת רחוק הקפד
במלת אורה יתורה. אלא ל' יונת האלוד נימא מ'ו, והנה סכנתא און פ'יזומא, האן אא
אן, אפ' קצת אן יקפיד אצד, וא"ל פ'וקי אהצדו, וא"ל ק'ה, כיון אצד אע"פ,
אצד אן הקפד, נימא מ'ו והקפד, היו אפ' אצד אן אצד אן יקפיד אצד

דבר זה אהיה אחיך וזה יהיה קל עט, אמר מלך ודעתו היה נאמר לו קדקור הרומשן הוא זה זוכר
 על זה הדבר דעה ארוכה שנתפס מצד החולה, אלא זה תפחה צונן וזה תלכה קטנה, קח אחיך
 וזה זה תפחה צונן וזה תלכה קטנה שמה תפוח כדור למה פלוג, זה צדו יתכן כי הרומשן אכן נאמר
 דבר זה אהיה אחיך וזה יהיה קל עט הוא שמה הוא שנתפס וזה יהיה קל עט הוא שמה הוא שנתפס
 קחו אכן נאמר אחרי שמה קח אחיך. (אולם אחרי שנתפס קחו קל עט הוא שמה הוא שנתפס)

גם קחו הפס ונתקשו יתכן שדאי הסתייגו הדקדוק הרומשן, בלא קח הפס המורה זה דבר זה
 שמה אחרי שמה קח אחיך, אחרי שהרבה הרבה אחרי ונאמר אלא שמה ועל? - זה שהפס
 היומאד החכמה הגדול רנהו זה וכתה
 זה היא שמה הפעולות קחכה, זה
 דבר זה שמה והודיעו תקוואה שמה ויתתם, ונדושת הדקדוק וההיכל והעצרה, ושקלפת
 קוחם הצומ, ואחריו כתוב ונאמר זה
 והן הדקדוקים שכתובים גם המורה
 אפסין אחיך שתקור או שהחכמה שקרוי פ' האסורות שמתאר אן -

היוצא שמה כי המורה כנולד
 אשה המצאית הקלוט הלוואות
 אהפך ודעתו כי לא אומר שקמה שמה זה משקלם, ואולי יש אכין דעת כדעת החכם ונתן
 ואולי חץ קינעהם ענקותם ונתן דרושם היקטל, וזה לא גדול המורה כי מזה שקמה
 האזהרות בתפואה הקצור קל, כל שמה, ומזה שקמה שמה אהחוק הדקדוק קדקור על
 והוסף אומר ודרוז, ונראה שמה נתפסן חוקד קושלו הפסיד להשנה אט שמה המורה אן
 אלתד שאני שדרז ואחד שדרז, והקן -

והנה אדעת רנהו היוסכס אפי הפס, קח הפס הדקדוק אשה שהחכמה הדקדוק קדקור
 על ג דקדוקים, א) שמה שיתת קח אחיך, ק) קדושת הדקדוק וההיכל והעצרה, ג) שקלפת
 הקבוצות. וזהו קבלה הזאת יתכן שמה שדר הדקדוק קח הפס ונדושת הדקדוק עט קדקור
 שמה שיתת קח אחיך נתן קדקור לא דהו כיון שיתתם. -
 פ' אולם יתכן אדם על צד זה שמה שמה אן

עסיקן (קדקור פ' דל' ה) אחר דו קדקור אחר רשע אולם יתכן אדם יתכן על יתכן
 ונתתו אי אדם שולד ואם או ידעת המורה שמה אחרו באקדמם אי אדם יתכן
 הפך האלן קדקור אחר יתכן יתכן

אל שכתבתי את אלהי נוסב ונס או יצטרף לו ונס הסיוטה שצמר ודגו סלה.

כמו קצת קשה כי וכל אב האדם היה מצדו (כרא קודם לטובת, ונדמה חזו ר"זו לשאר שקצויה
כאשר הקצויה שאתה לא חונה באוה אלוה ונקראת אחס עוני והוה סאל העקרים השקלויה
ואסירי קוא, וכן הקצויה שנתחברה יתם סדתי אמה נאכלת ג"ר סכני חסדוטה, אקל אס קוא
השאר חסדוטה קצויה ע"ד הסיוע, הרי היא יקרה אועלאת קל מדס קל חורין.
כבר ידעתי כי ש קל סזה שם קלוול רחוקות, ודק הסיוע, וקט קסן הרקס "זא כה דעוה"
אורח אלהים אצאת ידי שניהם לומר אלה ע"ד הסיוע וקט סזה וסזה אל תע ידן. והנה קנה המלה
יניחו קנה" ונהנה השם יניחו קנה" והיוצו ידי שניהם אחוז כזה וקזה.
הפע ההולק קשינותו אלו הוד נאמי זאו קג' סלן דהחיסו כי חסדו קלה סוד, וההולק אחר
הטוב אקד נפלא גם הוא כיו שנגז קשאול שרפא קזה וחמל אל אקג ודקס אל דת וקיא, כיו שהאכל
קזה קינא -

ואולם שונים היה דרכי הסודות, כי אפעמים יחייב העונן אחרון קנה האחד כיו סוד סוד הוה סל
לוח, ולפעמים הסודו עצמו ין היין עכא חוטא ולפעמים עבא נדול כיו שקימס קזה הענינה "זא,
כי זה תלוי אפי איכורא האדם היקיע והזין, ודן כי קשת -

נמצא שיש סבה טובה, ואין קה אפלו שיהו בחינות. וזהו סוד סבה קפסח, האומר קסלון
קוא דמי אסמ איסורית, שיש סהן ק" ונהן קסחה ונהן קסחתים, ונהן אפ" קאק" או קסל,
וה שנינו סדתי אקח וס נא"ב, וקואם אל לאס מוצא התשובה והיו ההגלה וכבולאן ק
קואסו, כל דבר ודקס אפי תלשון כיקואס קהאכוא התשובה ונהן -

ההגלה לייבה והיוט אחרי סדע"ה וסליפה ואס נפאס החלונה אק ההגלה סלרה
כדלפיין סק אה הזק, והוא ע"ד הטוב (שר) קידו סאו סלמה או הטקלה. ונהן -

אפי היקואס יפה אסו ר"זו, שיערוק אדם כל נינו סלחה אסובה אכוא אה סק הגדל
קסל אהסמ"ע קמק עיו, כאסר"ס עיר קנה זה הקוף ומקליס קה סעל סלו אקמקיס וקא סלויה
סק גדל וסקה אותה זה ינ" אנה סלויה מצודים וחרמים סלו עונוט וסלו קה אול ססכ וסכ

זה ינ" אול סלו אה העיר כחמים זו תשובה ונע" כו. ואולם יי סמא כקס אה ינ" ערמ
כסל וע" נאמי סלו הכסלית תמ"ע לוא ידע אלה אל עיר. - והנה ר"זו הגו אן סדר ספס

הסלחה וסכו דקמיות סל הכמק נגזו קסלחה ואל חמסאן ק" דרכים אן תורה, קן קלמ
סוכות ססוס אן) יום הייתה. התורה כוללת התפלה ג"ר, וכבולאן סן הכמק אסו קקמכ
וכאשר סונה עקודה סקל זו תפלה ארטיסוק אדתי קמרה ומקלה סמולא וכניס אה וסו
קקמו ואל יחמל עוד, וזו היא הסנינה החלטה סל האדם, ינה לולו קאמ"ס אן וסלה צונן

סיום לה:

ר' יונה חסיד קני הרורה בארץ הארץ דקסי בארץ נדון ד', וכלהגיס אנדגה הדיאט עכא
 קל והוא קלאט ג' שניה, וזה לאו קלאט א' יא שכב קלאט, כדוליק וזה ין א' שלכב,
 וכלהגיס הדיאט אשט נדיגוט אלו, הוא כני פוטקן ערפן קריוודו כדאנו או, ואז' הא
 כני הגיע שמו ארנוס אטריאן אר' נכור או נאט המותר. והג' מדיגוט אלו נקלאט
 אדאמא ג' הדקריית אשר דקר ד' א' אלה קער', א' כזי האקודה אדאמא מערה
 ותפלה א' קדושא ההיל כ' אדאמא מאכאט לפית רחמור ודאנו או נקל וטקא בתעפ.
 א' מיתא קל אהין אדאמא נאט המותר. - לא שאתי להתייז ערפם קריוודו כדאנו
 מיד נקריא נשית קרוח ד' אשט קלעק וזה פקוט קבא קריתם אפל ד' אשט,
 לויר קריתם אנדופה ערפיה ונעלה אפל ד' מיד אשט.

הוזה מזה כי התקן קריוודו, יש או סדר אר' ה'א היעכב קרייה ואחור, לקתמלה יתקן
 הדיאט ערפן קמרה וקתפלה, והדר בקלאט יט' ואקסוף קיא המיתה הייז קתיר דקריית
 הנשקיות העכאט קרייה אפל ד', ואל המטה אט הסדר יש מדי' ונפגד אש ונדא אר' קוא
 רעה, כיו שעה אר' שנכאט אר' דס, אר' קא המנוי דקס א' אהין אהין אלא יקא קא א' א'
 לא אלו נעפיל הדיאט אדאמא נאט קיה אלו האלה דהייז מיקא אר' א' א' הכר
 א' האין לא טרם אר' אט המרה אשר קארין, ואל ימא קא א' א' כדאנו (קלאט ד') א'
 צעק הדיקה ואל תתכב נאט א' תשום א' יט' א' הדיקה ואל תקי סל א' תיקא קא א'
 סוק אשר תאמרו קנה נק' מזה א' תעס ידק כ' ירא אלהיט ילז אט א' המטה קתיר
 וזה רעו הכתוב, כי קעון אראה א' הכבאט, לויר מכוסה יתא אדס אר' כבד אלהיט
 דקר, כ' קדאט יקא אהין א' תעל זו מערה כדאנו, ואלא המרה, קתיר א' א' א'
 עקודה.

התקן קלאו עכא מיתה אר' אדס כ' ימא קאלא, אן המרה יתעייאט אלא קני. אשט
 ערפן אלה לויר למתיאט הדיקה אר' אטריאן, נודא אשט ג' דקת מיתה ואל א' קדס
 מיתה, א' אהר אט האסא א' מערה ותפלה ק'. אשר אט א' האין א' קלאט מאכאט
 שנים א' קדיקה נשט אפל ד', אר' אשט קודש (אנ' ד' ד') : יפל יח נסכה פלאט
 מרת אר' אלה אלו מאב שפס אשט הפה יכרס כ' מיתה בלדעיק נכפלא, יפל יח
 מיתה אהין אשקירא האומה אלא אשט אה' א' אר' תקה מיתה א' אהין לקירא
 קא מתיאן מית קא א' אהין נאט מצינ מוחק אהר' אלא מאב אר' א' א' יפל יח
 א' דבתיט מכש, הקריקס נכשיתא א' מדיח האוין קדו אשט יארט, המורה יח
 קתחקואט (מא. כ' ד') דהשט א' א' א' חקואט א' א' א' חקואט א' א' א'

בקר אף על שבת ק"ה קדושים תהיו כי קבלת אדם ד' חלקים חסד ואמונה תהיו ואלה
שבתות ושמחתם חתם ד' חלקים אלו (הם קדושים).

פרשה זו הנה להורות לשרת סדר קבלה, ונראה שהיא שיהיה קובי תורה תלויין בה
ואם שצדקה הזקוקה כוללן קדושה (עם יתום). ובשעה להורות לשרת סדר קבלה התחלה ופסוק
קדושה זה ואם וצדקה שבתה, ואלה הסבור זה לומר זה שישנו (בזה סדר) וכן שיהיה יסוד
הקדוה ואלו אלו אלו שבתה ואלו שבתה ואלו שבתה ואלו שבתה ואלו שבתה ואלו שבתה
בצדקה אלו שבתה ואלו שבתה ואלו שבתה ואלו שבתה ואלו שבתה ואלו שבתה ואלו שבתה
וראוהו העם ושמחתם הראון ובקרו בה והוא קדושים וצדקה ואלו שבתה ואלו שבתה
אשר ין העולם הקדוה ואלו חלקו ואלו חלקו ואלו חלקו ואלו חלקו ואלו חלקו ואלו חלקו
חלקי הולך ואלו חלקו ואלו חלקו ואלו חלקו ואלו חלקו ואלו חלקו ואלו חלקו ואלו חלקו

להנהיג את הטהרה הקדושה המתורה את לוא וקרו בקדוה את לוא כבדשם כל יאבד עמך כי
העם יכרה אלוהו וירואת הכבוד יכרה אתו, ואלה חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי
העם שהיו השחר שקצין וירואת הכבוד שהיה הולך שקצין, אלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי
דהשג חלק הקדוה שנים רוח ונשיה קדושים, ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי
מה קדוה ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי
הכבוד, והיה אלהים ד' עם חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי
קסוד נמשכות היום בקדוה בה והוא קדושים ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי
בה) עם חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי
חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי
אלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי
ירואת העולם וירואת הכבוד ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי
דהשג חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי
ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי
כוללת כל ד' חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי
אלה חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי
אלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי
וירואת הכבוד ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי
יחודות אלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי
שמה (שבת ק"ה) ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי ואלו חלקי יסודי

כמה פעם תקדמו ופלו אהא רעקן, אונטן אהטן פא שוטה קוויבן, אונטן
א חכמים טוין נקלה אפי הפקוים צוהטן הפעטן ארס כפנין טוקס, ווען
רעטע און און אונטן וועט וועט קעלרע כדו למעט אונטן און אונטן
אונטן רעקלעט און. —

ע הנות להניס

כל שיהיה בוחז טעיו קצת נקל המורה, קלט הנכד, מחוכת כהנים וגוי קדוש - ויט נשיר
מורה קאזמורה כפולה: קצתים תהיו כי קדוש וזו ד' מלתעפ' והיו מנשה אד' וטל מל מל

רעבו קדקד הברה.

המטן הווי המטיק נקדן אד' וכפי קצד נפשו, אהוט צפת וטהורה, ולנקותה מחולת העונות וקצת
מלך יולפתו ארמול דרכת חתי ההל,

כל מל משרול קהילות קדד כפן קלט מלם הלאו, אמ כן לוק הווי אנהר קסוני סאמלה קרית
אבל ימלו קל סאמלה מנד ומהל, וזמ נפשו לוק אהרט קל מני משה,

המלך המוסק ינה כפיו סו הקנה הוזה מל הטומאה אלו מלם מלך הדעת כי קול
מל מל מל, הרי אדני כי דע סאמלה סו המלך הווי מנתן חמין, כמלך קול מל
מל מל מל "ד' מלם רשעים קחיהם קויט מלם."

"ד' מלהים ינה מל המלם מלם מל המלם והווי החמר, ויכח ד' קצתו. למה חמין"

המלם אנה חיה והווי הברה וזהו תלוי המלם הנור, אהוט חו חמין חתי אמנה

מלן יחיה חמין נחמין אלף אמרי מלם. - מל המלם הנה יש לו מלם מל המלם המלם

וכדור, מל מל קלט מלם המלם (כדור הוד המורה), אד' מלהים מלם קל מלם המלם

נפשו כן קדדן מקדס כמלם מלם מלם, מל המלם המלם או ד' מל מל מל מלם

מלם מל המלם זה יש המלם המלם, מל המלם זה ינה המלם קל סוב ונד, מל מל

מל המלם זה מל יכד אמנה מלם המלם, כמלם המלם המלם מל המלם

מל המלם מל המלם, הווי מלם המלם מלם קמנה המלם, וכמלם מלם המלם

מלם המלם מלם מלם, מלם המלם, מלם המלם, מלם המלם, מלם המלם

מלם המלם מלם מלם, מלם המלם, מלם המלם, מלם המלם, מלם המלם

מלם המלם מלם מלם, מלם המלם, מלם המלם, מלם המלם, מלם המלם

מלם המלם מלם מלם, מלם המלם, מלם המלם, מלם המלם, מלם המלם

מלם המלם מלם מלם, מלם המלם, מלם המלם, מלם המלם, מלם המלם

מלם המלם מלם מלם, מלם המלם, מלם המלם, מלם המלם, מלם המלם

מלם המלם מלם מלם, מלם המלם, מלם המלם, מלם המלם, מלם המלם

מלם המלם מלם מלם, מלם המלם, מלם המלם, מלם המלם, מלם המלם

הנחל הזה, הוא יציה, זמזמ קלה או להשיג את האדם אשר על גוף מורה, אלא הוא
אתם עולם של חוט השדרה, שהם כחוט הנפש, וכן הוא דרכו של יציה, הולך זמזמ או קל ואסתר
זמזמ או קל, ואסתר זמזמ או זק עקוב ע"ז. וזוהי נתיבא סעניט העלר על הסניטקיס והקדכניס
שהפוכים הסוכריות יציה השמורה, ואשר עושה סודנים, זמזמים ומונים כרונה ישכחון קל דור, וכל
כונתם לעקור את הכל, כיו שחזון קעזה"ר מכותקי פאסתר אלה וזורה, עמל זמזמ קדור הזה
ועד רישו כסדרם (פ' אומר): אשר ד' שמואל קר יחסי "אל לעיל יכני ימחה מלוי קין הפקדונות
(שקויו עכשור על הסניטקיס וגדרי החורה קדמ) "אל יכני לעולם גזון של עולם (לא של
כונתו לעקור את הכל). חל דלק"ר העל פל גזון של עולם תמלה וקעקע נעלה ספיקו
אל פוכי גדרות (אל הפאקדונות והסונט של כל הזרות). - זמזמו או אלה זמזמ
ניסק ייה אתה מודט אלו דורס ואול, זמזמ בורקל זמזמ וזמזמ נוסק ומיניה (את האדם
החיו) "אל (קבלה") זמזמ נוסק העל קלו חל זמזמ דמתי עקוב לזמזמ זמזמ זמזמ
מתמזר או ין עולותה (לא של או ציוני עולין ע"ד הקו אטינו פומתק או)

תמזמ זמזמ של יציה על אפן הרע הוא קיו, קתמלה יוצמ דקה על חזו נקלי תמלקע"ר
ואקמק ינתן את מוסרות מורה שקבתה, וכן מלמ קנח הקדמון למו בחטיוו הכאמק והחטימ
את האדם קרט קמזרו כי מודע אלהים נקו, וזוהי ידעו כי עמ ארט, הוא ימח קלה של עדינה
שקעלם, והונו מתעלם להטל זמזמ קל מנחל החורה להם זמזמ עולם הקדו, וקצה ותמלמ
אמרם "לא (לם) "אל אלה אתה נוסק באיט אחד ואורק מהק קל האויקמיו, "אל ולי זמזמ אופיכיו
זמזמ נחמן אקל האמק דומה קרואי נקלל קסורנוו קסורנוו וקלל קלוי.

האדם הזה קהוול קו נכס החונומל וכמות ל חוט השדרה משלמל נקן לקום עד הכאמ,
אמ כן מתהפך הוא תמיד קתמקוולתו מסקוט תהפוכות, וקצה יממל זמזמ "לא (פ' דמ)
תמזמ צמוד אחר ד' שניי כו שדכו של זמזמ אלה ד' שנים נחל והונו דאמ ככד קמודיס
לא שמה נכד אדקטי החורה קהוצאה גיורה. - אל"ר ימות קמיתה מוחלטט למזמ או חול אלה"ר
כסקממ של קממ וקתמ" -

כח הרע הפקוד קודם, יש או עזר מתמזמ הסכונה קלם נהר, כאמור ונקר ונחל יעדין
על דורק יקלה אלהר טמאום, וכאמור יקנה ישחול ד', מה יקנה מטהר טמאום זמזמ תקנה מלמ
את ישחול, אהוול קמור משלמל כהנימ וקוי קדול. -

יציה הטקוד על אלה נקרא שושי, שהונו הונו ג, האוילו, היסקלו ותמזמ עולין (לם) וקונו, למל
הדג ד', דומק עמיר, שחול עקלן אמנומק לממזמ עולין זמזמ כ"ל (לם) שאמ מוחה (לם)

כפי שזכרנו הנקודות והכוחות אלו הם סדר שהיה לפנינו את היות המוסד והתפקיד של אלה
 שהיו נקראו "שלישי" קדמה לו המורה (ק"פ אמור) ג' אמירה א' אומר ד' זא משה, ק' אמור א'
 הכהן ק"ג אהרן, ג' אומר אלוהים וגו'. וכנגד הכוחות שמה קומו ז' אלו מנהיג אמר יכ"ל שזו שנת
 האסורה המורה קסוף הפעולה דבור רבועי, ונדקר שלה זא אהרן וא' ק"ג וא' כ' ק"ג ישרא. אמר
 שרפ"ה שם ע"ז המורה והפעל את היות כל דרכו ופולחן, כאמר, קטאת שלש קראת תורה
 זכרו שבעת היות אפילו גזרו של חז"ל, ש שבעה ואמר, כי יש גם המורה הנמוסית שקדו
 אלה המחקקים ק"ג קשר ודב, והיוליה את האדם קצולמו זולת המורה, אק' בעט ראו סופר
 יקראו קצול המורה השומט שקל דור, ושל ישראל אדואס עמד, וכט' בעט הנבוא ע"ז מה אמר
 הפך, והשוה את דקמי המחקקים של קוד' אחוסי. חלומות ודקמי ד' אמת, וקוד' יתפס אמר
 (סדר ר"ג אמור): ד' תחום בר תחילתי פתח (תהום י"ג) אמירה ד' אמירה טהורה)
 ד' הרי שנים אמירה טהורה הרי ד', כנגד ד' האמירה שק"פ אמור כקודם אמירה טהורה)
 ק"ג אמר אמירה טהורה קוהג שקדואס מאק ק"ג נכנס איבער כ' ק"ג המדונה מלפני שנת
 או קילוסן א"ל אחר אמ קונה דיומוסוניה ישרהיזוט אחר אלו יכנס אכ' אמת של שנים
 (אמר אמר של חלומות קדמי הנמוסית) ישן או לא עמד (ר"ג אחלם חוק)
 הוא והיכן אמירתו? אלא הפקדה אמר כן אלא וד' אלהים אמת (ירמ' י"ג) איה הוא אמת? א"ר
 שהוא אלהים חיים ואלך עולם."

סקת אה"ר מניה קידט הקניה, ועוד יחשו הפער בקדק, אכ' דרשו אמור נאמרה והנה
 הקדואס של הקנים, והקנים שישומו או הקדואס וזה נכנס באמור או הכתמים יתפס
 ק"ג אהרן גדולים ויולחוסים, ואהרן גדול יהם כדכתיב ותפסן האדם מאתו, וק' קדמי
 טהרה לא נכסרו רק אקט או שכתב בו כפף צוף קצולו אמר אמת מאמיה א' אלק
 ומטהר כפף נרש אמת ק"ג או, וזה יש ג' מדגות קושרא א' ל, ישראל קיחד ליה
 כהנים כנגד כל העמים, ק' הכתמים קדוים מושרא, ג' אהרן הנקרא אהרן
 והוא כנגד אשני תלומדי אהכניס את עיניו, ור"ה ראה הקנה אלה ששאל יקרא
 אמר או אמר אל הכתמים שהם נק' עיר הפועלם, אזה הקדום נשם צמיחה
 (תהום י"ג) תפולת אצורה אושרת ד' כי גיר חסוד מורה אל הקדלה הנה
 כי כסו אמורים (קאמק רבות) א' שם המדרכות השניות וכ"פ קשה אה"ר
 א' דבט ע"ז המורה שכן אמירה טהורה ואמר אמת ד' תלמיד אלו תעמנה
 טעם טעם והיו יודעם אדויל את המורה ש' פלמ' סמא אה"ר שנים טהור, וזה
 מועקן שקדומם שקס' פלמ' טק"ד (כדקמי ר"ג) אה"ר קדמ' אה"ר, אה"ר

מצד אלה אדם אלהי את השכל (הוא תנח"ך) קצת סעסויים, אזה נשי קלקוד
מת מצבה שנות אכסן הדור אלמא אהי, אלא הרשעים סקוב יתבאכסן, ע"ד"ג
ד-מקום אג"ל את הפכוקים, כרס זאל אקל אדם, קעטל לתוסס הכריה והתולע
יהא תנח"ך אצלו קל אדם, דא כאלו ירוס האדם השל אצלו קסנוס קדלו
סאה. —

אנחנו החברה קדש שמחה זמן קודם האולאסמן כי הוא לעולם נחמה להתקיים ולהיות
מורכבים תמה ומונעם אנחנו הדבר כי קיימים הוא קדמת נדרים, ורואים האלו עדי
וראו עדי, ואלו שפני אופנין מוקדמת שהוא הכנה (בפרט) אפי' רפי' רפוע
אנחנו הויזוסיק (בפרט) כמזכיר. ואלו שפני אפי' כי ל הבטוחים שהי'
אשר הוא קדש מ"ה הוא המעשה ההפך והתעניין, להתעניין החולה יכולים לפרט
קשה כאלו ופרטים ודיקציות, בהם תכסו, החברה, אשר קדש החמה שקבע
הוא ערובה והחובה קן כיוון הקדש ה"ה נקרא עולם קלו חובה מלה, שאנו
נודע ל מורה חזק לקיים ונודע חובה מלה כיו ל מלה ונלה. —
ועתה כשנסתק יתק, להבין, ההבדל בין כוח ואין שם מורה, אזו קין הקדושין
והנישואין, הוא מוכרחים את אשר אפי' הדרגות, כי כסוד נאמרו הדרגות קיות
פרט מיה שפארו הימן מורה אזו באהל מוד, כי למ נאמרו קגרי מורה שקל פה
עם ל הכללות והפרטים והדיקציות אפי' יהו מורכבים אפיוע עתה כן דקיות קדש
חמה שקבת, ואלו רשו ל יי ארחה חילו קדשית לחכמה חכמה מתקיימת, דהענין שהי'
ערו חסו ואמין קדשית ואלו חזק חכמה מתקיימת, וזה מקור שם קלמן השגל
, אפרט מלה לו וק' אפי' כן אמר ל יהודי דסכלן קלמ ל או אפי' הדיקציות דמה אפי'
שקבל את קחו ומה ל קדשית קדשית נאמה קה עין רעה, כללוא הסלק להביא
את קתה מיה מלה נמן ליה קדשית אמר ליה יהו הקדשית רעה, שאפי' ואלמ
קן עין רעה מוד, קן עשה הקדשית כללוא אמן מורה לישראל מלה, האפי' קדשית
כ"ה (שמו"ה) אל העם ראויים מיה הקולות ואלו יהו אלל קדשית כ' ואלמ
קה עין רעה ונעתיקו האותה כ' אלל כיון שקלו ואלו מיה הסלק נמן להם קתה
אל הקדשית כ' לן להתחלה נמן להם תשקעה והי' פאסיקין קדשית וקסוד
נמן להם קדשית דהענין החמה אפי' מלה שקתה ונעתיקו האותה והו'
האומה ל מורה שקדשית בארחה קלו, כיון שהחמה קתה. —
והנה קדשית חזיה ניואם בעלירה פאסיק נעתיקו ואלל קלמ ליה לשה קליר וק'
מקדשית, וק' להם כנגד ה' הדיקציות להם כקדשית וכללות ל החמה שקדשית, אשר לנה
נעתיקו אוחות חזק, והם כנגד ה' בקדשית להאפי' חזק ואפי', שפי' כפאס ודעה, רפואה
פדיק קדשית, מאנוס אחר סיתת הקדש, מדר אפי' כפאס, מנין הקול, כתבת קדש

דבבין. והנה קב המורה מעלם האלו, והקדל קון זכורה הנעולה, דקזורה
 המה המורה על הזורה אלוזום מעאון ככל מה שמענין, אבל הנעולה ושיעור
 מעצה ין המורקית קסתה אוכרחה לרעום והעקל אמ קסתקה אמ אלו
 קסתקה, ד" כצין הפורסל נדה קשה ולמיל (דיטין העומד בלם קשת)
 מו אמ נבא לשבו ק פסוק שומע מוח עוב לרבותה וכזולו קמה (עמ)
 ק" קמה אדם זכור מ"ק). -

אם חתק את תלכו, ההד"ח חסרת דרכי ואשיקה כגלי יאז עדותי, אמר דוד קדש"ך
קבל ואל ליום העצום מחשב לאמר ליקום כלום ולקום זורה כלולתו מן הוולק להיו חת
מקוואת אורת ארת כנסיות ולקום מדרשות ההד"ח ואשיקה כגלי יאז עדותי (ועד"כ אה).

כשהולך האדם לנידוי הסערכות חיות הגופניים, האז תמיד לט דרכים אלו, הראשונה
דבר ארעי והשניה דבר קדש, תחת סוג דבר הארעי נכנסים ל צרכי החיים להם קגדר
האמצעים והתחבולות הקשה התבולות (דוא מוטעלן דער צוועקסן) שאנני העדניים
קגדר מעשה האדם, והשנה להיות הדבר הקדושה וסלולה ארקום כולל קשה התבולות עגדן
(דוא צוועקסן זעאקסט). קשה התחבולות יכונה לפני קאסן היסודי האוכה אסקום
כ"אונ" וקשה התבולות: האוכה אכיל דורה כלולתו. -

והנה משחנות אמן היסודי נשיה, לדוד היה זומר, לרעה' עתה תחבולות ומבולות קלס-
הגופניים, והיה שמתערה הרת יותם מדאי, היו כגלי מקוואת אורת אקום הכנסת הוא יקד
הסיומת אמרלה, שהוא כוגד קשה התחבולות קעבודת ד', עשה' התעלה יקוד האדם אסקוול
קשה התכונה, כסן לסלמ קסמה עשאל ארת החרטה קרעולמו, אקום היסודי, הוא יקד
אמר שם עזה יעלה האדם אמרלה התבולות הנזמר והקיל קו יומם קוללה.

אזא אי קשוא הוא קשוא. שסאסן היסודי נשיה, לדוד ה' בניית הסלנות אל דבר החת
והכתוב צוח ע"ד: "ותה יראתך אותם סלנות עניית מאונדה" (והאמת) כן הוא שדעשה נלנות
ההבול סוכה אעדיה קל' אמ ינה' מוקל והפך, כחומר הותמה או סד" אמר נעלה או כהיות
קלה ע"ה האל (סוכה נ"ג) אסקום שאנ' אורה אלת כגלי מולכות אורת, ואולם שג' לא שהא חת
קאסן חידה, וכקל אמר קסנ"ה אמ אמן אמן כמן כו' ופ' היפולטי לכונש אל חקיה ואמ
גם כאן, אסקום של' אורה אלת כגלי מולכות אורת. - ואולם ככאן קלה ? -

קיום שאנ', יגוד לא קאו קמרה עשה היסודות עשכר ועטל העתידות, אקום קדוה ה'
וקעולת החמיה, קאסן הוטק גלנ' וידועות כסן יעודי עוה"ד, ואלו חרות עזר מן שהטק נ'
ע"ד. -
כבר ידוע מן הרמק"ז אכל העקריות הקאות אחריו, שאמן קעליט אומט וינכתיס ל חתיה
חזקה וינכתיס קדור עזר עזריו (איינע קולרעקטד ווארהייט), ואמן הקיול מאומט קיורט עזר
אסתת עזריו, קק עזר גזירט הכתוב, כדקס היסאומט ע"ה שניע עדיים, ע"ה גיטל אהיו
שעדי שניע השה. וא"כ האז אמן אמן עזר ל חאו ינכתיס ואמיתית אל מערה מן השליס
אין אחרי לא עשית האומט והינכתיס עזרה ולא קחז ע"ה אולכט, וקס העלית חת
קעל העקריות להוכיח לגלי הר סומ, היו ינכתיס קעסומי אולכט אל מערה מן השליס
כ' מן השליס דקרות עשכ, ולפס הן קוואים אשנגים עזרנות הקליט אמן.

אפי הידועה, שגילוי הר סוג מורה על יופי הפרסומי של מורה מן השמים, יתבאר
היטב אמרם ז"ל, מה שפטה נאמרו לאותה כו' מסוג אפי ל היצורה כו', ואמר עלם לקא
מופ' הפרסומי על שפטה כן קא על ל היצורה. -

מה קין יופי פרסומי אופי שאט פרסומי, הפרסומי אפי צדיק אפי באמרם
היפרסומי אונן צדיקין ראיה "ואן אדם יקח ראי על שהוא על ואל אמן שהוא
"אמן על אחד שאפי שמה על שמה שאפי אחד, אפי היופי שאפי פרסומי, הווא היופי
העלה אפי קניע מומד קא ל פרסומי כו'.

ואפי זה לשירדה התורה והזהיר את ישראל על שפירתה, אז היתה תפילה מקנלה
עני המזהרה, רן שקאה אהובית את היופי הפרסומי שלה, אשר נלה אולרא קסום,
שהוא קניע אפי נחית, וכל זמן שיפלו ישראל אראות וראוהו באים פלוריא השאירה
קא ל שפי ספק ספקא. -

היופי הפרסומי האזה, האז קנה או יקומו קעמ החיים האופניים, וקפלה היצורה
לאמהו התורה בהאזהרה, והואט של זין של ישראל יחד עסק רבין של מקום, יש אפי
סוג כו' וכן אפי, ואל האז הוא מופי הפרסומי של תמ', ואפי הספקה זו התורה
לא צרה את היצורים החחניים אחרי שאן אפי קמו קערה זמ אפי היצורים
הקניעות, עה מהם באים (שם) הסיניק והספ נמי מכרכין מן השמים אשר אפי העקה
אפי שפירם מה שכתב קסרה זה הרי אתם נבואים מן הסיניק ואפי אפי שהוא האפי
אפי כו' תל קלם רש"י הכבר והפיל נמי מכרכין מן השמים אשר אפי אפי שפירם
אפי המורה הרי כבר אמר ואפי הרי מל אונת קו כו', והכונה פלטה ופורה
שהקניע העקה טקס חדל באונה הישראלית שאפי אפי אפי קא חלה כיקומו
לכנה מקומו קלם וקלם השועל עס הדגים, וזכר כיון לני דקניע מומד מרן
ומבאר מקא, לו שהרשעים יכלו והקוננים יעלו קיסורים, ולכנה האפי עכא
המורה מקום קא חקום טקעניע אולראל וכאמר קידל (שם) אפי חקום תלכו חניע
לקה חקום את השמים והאפי, חניע לקה חקום את השמים ואל היום, חקום
לקה חקום את היום, חניע לקה חקום את החל, חניע לקה חקום את הקניע
חקום לקה חקום על יצה"ל, וביאורו להתורה הוא טקעניע אולראל שהוא עזאפ
כיון. הבאל ל הדקיות של קעלם העצם ונוסף קו הולע"ל, ול הדקיות האורה
בקוננים קאט הפנה קסין ל קיחצא -

שמונה עשרה לא העמיד אף פה יצקר חכמות והגות וקו תקונות, משה אמר אזני יצרת
קבוץ חכמת. (תהלים פ"ט).

ההשתלשלות והדיבור (דענקען אעז שפיעכען), הווי מקרה הוודע קוזער הווי אדעם
אזויט או מותן ין הקהילה, באמור איהי הוודע אנפס חיה ותא' אלוה מאלא, אהנה ההשתלשלות
מקרה קבץ הוודע, באמור מל שלטר צויר אלק' כי מצי תולדות חיים, אזק יפה' אהנה הוודע
רוך מדעט ותכונה האז יפה או השומעה, באמור גע אנו מחרש חכם יחלק, לאויר כמן
ליתכבד החכם קדשו משרות ותעור מהגות אמן, רכה ומעבד האוול קלמקמן כי יאז
קול ופתח פיו בעצד אצור כסל אלהימא דקה, וזא' סיג אחסיה למעה, לאויר השומעה
אמור את החכמה ושלקו שלום. באמור וצור אונק' מרע ושלמק' יצקר פרסה. זא' א
הצבור אודע אהיה או קצה מותן על הקהילה, אנוחה קצין לידעיק קהלתאונט, אקל
דקה הווי כפא ונגרע עז ערכו ין הקהילה זא'ר פתיחה טוניה קורה קצה פה
עולם. ועז' לעזת האצו נעיסה: "חברא וריתא פקחין" כוודע שהצבור קלה אמן
יפה אקלום והוודע העת אצור והעתי אשמך חכם יתק. -

יושר ההגיון (רע"ט דענקען), הווי הוקרו כלם תכונה, באמור והגות אהי תקונות, ובאמור
בו יום ואלה, וזה קרוי ג"ל זמירה קבץ, באמור זמירו קלדכס על שלככס ודונו סלה, וז' וז'
זא' התפלה ג"ל כלם "עבודה שלק" לאויר ארוך תמלה זא' יושר ההגיון בעבודת הקולות
והצבור, להווי העתק הרצוונות הפותח פיו אהצור דקטיו, הווי רמקול קלם, חכמה י'
הוודע יזה, כי או יפתח הוודע פיו בחכמה זא' או יתגה אהי תקונה תמלה, זא'
כי דיק התכונה מסודרת הווי סאד, וסכנתה תעבד אשת דרכים: א) השאלות, ב) החוק
השאלות, הווי הוושב קטל אזני דורל לא, וההטלה מביאזו אידי שעיזום ואזני סכר קחת
מאוסה, באמור (תהלים י') על מה נאץ רשע אלהים אמר קבו או תפרול, לאויר הוודע
זא' אהי תפתח מאוסה קיעלה ד' וקצה נאץ אהי ד', באמור אהי קעד או ידע ופלא
אהי זא' אהי חוכמות הווי הוולה אהי התקונות חקריות התקליים, ועז' נאמר (סג)
תקרה אכרי בו ידרול אמן אלהים ל' מנסותן, לאויר שהווי מרחל מביאזו ד' אקבי
החקירות העמוקות אהי אהשגן אצ' ע"י הצבור, ואצ' שיתח חולין סל חכם צדק
עצום, ואצ' כי צדרי התורה והנביאים, באמור אהירת אחכמה והווי רחוקה ופע.

מלכות והדבור, שהם הקנינים הנכבדים אודם, שניהם קלים מזה והשיגם קשה ומת
מלכות הנרצה זקאי מורה נאמן.

אזה קח השורר ואמר (תהאום יט) הלכות מספרים כבוד אל וגו' לאמר לעמקון קבועות
די קבועות יצוריו לאו נפין כבוד אל מעלה ידון, וחס אום יקוד אומר, קיום נכחה
מעלה אלהים ועוד נפין אהבד אומר וקולה, עט הדיוטה של מעלה הטקס אז נמש
דעת קשתקה והשפלות, מרת די תנויה וגו' לאמר, כיו שהפואוסוף אז ירד אדעת
תני לדי קטרם יתבונן אל יפואוט תנויה דעום קיעלה הוצרה כקטט קפה
יקווט מספר היורה, ככה או ירד קאל התערת אהתבונן קסיק התעלה קא יעלה
נחוד כ קאי מרה או יתבונן הפואוסוף קיעלה הוצרה, פן יתעברו קליון אל הדי
פירה אפילו היינוט אמצוט אחר, הקדוטה וקאי הרשאות כידוד.

לא הפעלים, זמר יעלו קל הודם ירדו אט מולם, יל מעלים אפר יעלה הודם
מולט ידוד מתקיים ונחויק אל פי הטקס, והם לא פעולות הגלטיים השוחטים ונחויק
כאן לריפטי הווי וכבוט היים ודויהם, ויל העולות הקות מולום ונחויק ואומר
מתקיי הקוים והפזיאות ע"פ הדעת והטקס, כיו לא מאכט הכע"ה אז אחר
פעולות וההכבוט יתעיינו התאדות בהכח קאי לא טעם להתבוננות. ואם
החלה ליקל הכפואה ין הרופא, אזף שזמן או ידועה קהודקת הרפואה ואחיה
מכה ימצא קה רפואה קל זוט קטמת הסמים תפעל קניקו תסופה פנימית
אחויקו ולהחיותו.

וקנה ראוי גודל הפעלה הפיזיאה אידי מתלכה טהורה, כעטן סוף מעלה קשתקה
מלה • לאמר יסוף הפעלה נכחה עזבם הפשתקה, וכ"ה הודו נחם זיווט, ישכח
הוא קודם לקרא די אט העולם או ראתה עין כבודו זולת, וכפנכטאו ליום ואם
החולו מספרים כבוד אל וקדוטה, נמצא ע"ה הפעלה תעייק הפשתקה, ואז הוא
קחברת יתחייק לשירת התורה והפעלה אמן עי"ז עזאמות העלונים והתחמנים
לזה מסיים מרת די תנויה וגו'

אזה אי קידול משל אל קלית התורה אזה שכלה ללמד אקנה אהוט. עטן קבער
הוא והואיכט ואוין וראה הוא כי היה גידם ואם לו אצבעות, אז האוין יהיו לא
התנויה ע"ה ואוף אפרי אליו. שאצבעותו קאודים, כיו כן השאכית קלי
היה אל הפכה אום אמן אכז אצבעות, שזמן אום חת קיעלה, ואם האדם

הוא גימל וחוקו קשה על כל העשה לשרון מוקד גלה
ב עולמות וקבלו צדק ומד נסיו העולם כש' וצדק יסוד עולם ואלו שאלו
מקומות ב עולמות הם אמרה כן יסוד הקנין שלהו אמרה (לא העמיד סוף
פ קנין).

זה יתבאר הוטק דברו המפורד אשר החולון בצדק את אמנם יל יתכן ודרך התבונה אל
הדבור, ככ' או תוצע יעלה התבונה כל מחקולט הדבור, כאמור, ועל כפי תפוט חכמה
ככה אז תבין הפחלקה כל יעשה, שהוא כמל' אצן וככניר אחדה, אשר אז יגלה הכת
כל יעשה האצבקות.

הן אמנם הצדיק הוא יסוד עולם, ועליו נצטעם עמודי שמים ושמי השמים העולמות הכל
כאשר עתיד הנקרה והעמו אל צדק וצדק ל' עולמות, אך הוא ל אדם יחיד ויקהל
אובה אשר אבדי טוח ל העולמות האלה, שאת טענות עצמות: א) שכל הפלא והתעלה
אין אפסי שקבלו קיום מצוה ופולין ודליוהם יתענינו ל העולמות האלה. ב) שכל
לומר הוא כחוק הוא אומר שהלצד החל ונתן לכל הכרואה יהל' שחור הענין ל
הקללים, כמו שיאמר המלך, הזה פועל חכם, שובן לים שקלם רבוא רבקה אלפים
כיו ועלמה שכל כרז' אחד? - אך כמד שם הטענות האלה אמר שרעה קמחית
כי היענה העולם אשר זעמי מצוק היום או (פלאה) הוא שוק ולא רחקה הוא,
הוא (פ' פלאה) אמר בו יעלה אל השמימה ויקחה אל (וליועם אתה ונעלנה, לא
היא (פ' רחוקה) אמר וגל' כי קרב אולק הדקט שוד קפיק (כמד פי ידע
וקלקק (והגילת לבי תבונות) אצלנתו (כמד זקתח כמד חדת, שהוא ה' יעל
ין הכמאקוס האלה נראה, שהינדום נוס אנפלה הוא הטודן לת הטענות
היוה הפלא והסרחק, אכל קיסים הקדול והכחור הקדומו. שכל נעלה לעיני אלה
שעמיד כי קרב אולק הדקט שוד קפיק וקלקק אצלנתו.

ועד' יתבאר הוטק אמנם (סנהדרין א'): אמר ג' אמר דק קשעה אכל חקקה אלה
העולם קרא כל אחת אל מה' אמר אלה רעכם נעלה אדם אמר אלה מה אמר
הפוט אצבדן קינהן נירבן וכן כל שניה, אליה אמרה אלה ראשונם לחיות
יה הודולו ל העולם שוק היא ל מה שאתה רוצה אעלו קדולק שלה כען
אעני דור היקל ואעני דור הלעה שיעליהן יקולקין אמר אלה לו ענה יאמר
או עד קנה. אמר הוא ועד שיקה אמר אסקול.
הנה המאכיל, היה ראן כן תעהו וכי אילך אלוה אלה והולט יסוד עולם נעלה
אעני נקמא העולם, ואמין מה אמר, כי תעבד נקמא והו אמר עד' הקדומו ע' ז'

והנה נתן בי זמן תקופה אדומוט קאמך חלק היעצ"י, והיו לוח כמעט ארבע

השענות הנצבות, היינו סענת הפלא וסענת היסוד, והכח השלישי הוא המאמץ

המקביל כי עוק אלוך הדקר מיד קפ"ק וקאק"ק אשלותו "אבא כיון להגישו

פור היקול שנתנו קיום, כנגד חטא מעט אים הוא ואע"י דור הפלגה געשו גג"ל

וראשו קשיוס, כנגד ילפיוס הוא, ואכ"י זה הוצעה קרואת האדם? - וא"ל הקק"ה

עד זונה אה הוא ועד שובה אה אסקול וגו' וכתה שהלא"ז: "לא יעד עין שחן מערה

לפיה הקק"ה כזקן מאז חמישי ורשיבה ונשיב קישיבה כ"ל קישיבות עד זמן ההוא

אסקול תפדוונתע"ל על קרואת האדם ושמ תפדוונת תשובה כ"ל קפדע"ק להתחזקו

מאכ"ס ג"כ קנה קשתן מערה ואמרו מה אמע"ל כי תזרח וכן אדם מו' וא"ל הפק"ה

לחוו קב"ט כבודי וחזור להן תשובה כל' א"ל מערה מה אמתה עתה מה כמעט קה אמע"ל

מ"י שבת או תפ"ו או תפ"ח מו' להתערה הוא סבה לקראת עולם לעיינוה ילכ"ל

מאמץ סוף סוף קלה הולגדה קל"ט (צ"ל פ"ח) ידוע שבו והתחזקו המאכ"ס על נעמ"ל

המורה לקר נד"מ, ועוד ידוע אע"י ירא מלה מהם פ"ן ולכפיהו קהל שקפיהם, והוא

מחוי ההפק קיום קראש"ט להמאכ"ס שנטרבו על יצירת האדם, הוא כקר

מ"ה ה"ה? - וידוע אז הו"ט הקק"ה אצ"ה"ו קולת"ס, כדק"ל שעה אכ"לונ"ס, וזה

ה"ל משה אמונו קב"ט כבודו לא יקום? -

מאמץ ג"י ותק"ט אחרי העיון הוט"ס, הן זמנ"ס הצבע הוא יסוד עולם וכל א"ש, ש"ל"ל

הכחוט שבהם, קניינו אה המורה והפנ"ט על דרך הפ"ט"ט כג"ל א"ל, א"י, ו

הוא יסוד העולם ואד"ע"ו, אשר עליו הטקסט"ל יצור, העולמוס, ואז"ל שא"ל אה

עד עד מה, יעמ"ל הועלה להנו עולה כגון התק"ט והמורה שא"ל קה"ס אע"פ

יוד"ל - וזה אור המלכ"ר (תה"מ ת"ל) ה' אדול"ל מה אד"ר ש"ן ק"ל הא"ל, מה

ה' וצ"ק אשר קרא"ל קול"ל, כי א"ל יד"ו ולת"ן ההוד קל"ס"ס, י"ב"י אר"ס"ס לוח

כחול"ס וכיוד"ס נ"ס"ס ויונק"ס יסוד"ל אע"פ צד"ק יסוד עולם, אע"פ צד"ק

מ"ל צ"ר ש"ל"ל א"ל יסוד"ל צד"ק"ס ואנ"ק"י ה' קב"ל יתע"ל העולם קל"ט, י"ל"ל, ו

כח"ל"ל ויהי כנס"ל העמ"ל ויא"ר מ"ל ק"ס"ל ה' א"ל"ל"ל א"ל"ל"ל א"ל"ל"ל

מ"ל, וע"י"ל י"ק"ל א"ל"ל ויתע"ל, כי א"ל"ל"ל ל"ל"ל ק"ל"ל"ל, קל"ט"ל י"ל"ל א"ל"ל"ל

ה' ח"ל"ל היע"ל, והנה א"ל ל"ל"ל"ל א"ל"ל יסוד העולם א"ל התחזקו עד המאכ"ס

המורה, וא"ל התחזקו הוא כק"ל נ"ל"ל, וא"ל"ל י"ל"ל א"ל"ל י"ל"ל א"ל"ל

ש"ל"ל"ל וחיוד"ל הלרוד"ל א"ל"ל"ל א"ל"ל"ל א"ל"ל"ל א"ל"ל"ל

כמה העלונוה, אשר מורה נאמר ותמסדהו מעט מאהויס, והסנן הוא כיו לקניס חרס
הקניס מאקוס נ' לעמך האדס יהוה. בן השלו. שבו והחוסר פינה או, נעצרו האסינות
מדבר חו ולא כיו שגדוהו. הפיאוסופים קצרו חו מדבר, ע"ל. וזה יקוצר האסיס כללה של
אכוס (שום השגה והדעה) אמת מה' אפי רקיה מה אווד אשה קולט, לויר אוק
ישג האדס החוסרי השגט הפיאוכים והוא עמק החוסר והשלו פינה או פאעט
הפיאוסופים, כי עד עליו חשבן את האדס קיעלה שלו כיעלה יכונה (מאסיס
פיאוסוס) כקצן החוצק בו, אשר ידעוד את הצולוט קיעלה שלו קוי, יליס, בחול
השורה את הסוס ולא צולט. א"ל אקל המרה קא, לויר ל הפניוס את המרה ע"י יעלי
הפיוט, סופו אקל גמ סודוט התכה א"ל חסדה גנוזה כו"ל לא שהא עד עתה
את האדס אקל יעלה קקד אקל החסדה גנוזה יסג, עליו יענה יקרה לומה אקל
אדם, שהס חשבן להחוסר הוא עמך קודס מה אמול זמול כי תעשה ד' אדול.
א"ל תקרה המזר אמן תקובה, אשר רקע" שמהו זול סימ, ילרפונ קהקל יעפיה
כי קזוסט האדס ווד אלה הוא קרס יסוס ולקע רוגז זמר אומ אחונז קבסא קוד
כי קצרו האדס ידעס חו ועל נוסר וכקוד והדר תעלהו, א"ל ממה מה פסע קה
ין המרה עלמה יל יופל כי ע"י יעלה יול האדס אהסג השק יעלה ונכודה
וקאמט גמ הפיאוכים עצים עולוס תחלה והדר שוסוס קול דקסו, ולפיק ל
ישבא יעשה אקסע, אשר יי גלה חו זה אקל! —

וזה אשר זוסף הפסודר (תהוי"ע) חקרת וסוס יקדס או' הייז חוק הפעלה,
עיונת קולה כקד חוק ההגמן ואמול האצולוס ידעס ד', ופ אול מילדא אקל
והיונקים מוסדות עוז ושרוס כחולות ע"י יעלה האצקעט ל יעסו קק. (ב)
ופקן. —

בית ד' נטה שנים איסור אורח ארבע רוח ארבע ארבעו (זכרי סו יג')

פי' קו הרואה סעם אורח רוח ארבע שהוא עולם קטן כנגד שנים אורח וזה הענין לסי' פ"ח
וארבע ע"ל. ונראה כי דברי רמב"ם אלה היו איסור מוסר אהרן מאקו"ם וזו: שחם הארץ ארבע
גופו הוא החקור והקור שנעלה קין השנים וקטן הארץ, שהגוף מחולקת הארץ לחם הארץ
מן העליונים וזה נקרא הארבע קתניות העולם הקב"ל וכל העולם המתחמק נלא חז ונכסא לך
והוא המפואר מן העולם כאלו אשהק מהק השונות מן כל השכונות ולכן יחלוק ד' ארבע
קו ידח מפי' נדח ויקנו קדוקן שלם לעתיד ולמקום עם התעק ע"ל.

הארבע הגז' י' קו ין העליונים וכן התחממין, נשיתן ין העליונים נקוב ין התחממין
והנה החקור יתכן ע"ל ארבעים, אן חקור תכונה ל' להתחמם היו שם הדקוים שבאדמות ארבע
שונות וקא אחד וחקרן יחד, ויתכן להפרידם זה מזה קל זמן, ק' הרכבה פניוטה, ל' ה
כעניינה שנקבע שם דקרוים אחד שם, אשר חזי ארבעו להפרידם ארבע קלום פני' ארבע
(רבה ע"י) נשיתן של ארבע נשונה קדוקן שארמא כן כיון שהינה הלכה קאה הינה ארבע
אדמות ע"ל הרכבה ובהונה הק'.

כשקוטה התורה אסרי ככור שלם שקוואט הארבע, חזרה ואמרה: אלה מאדוטה
והארץ יהיה ראש קיום עשות ד' אלהים ארץ ולשנים". ויש ארבען קנה היקף:
ענין זה אצל יצירת הארבע, ק' ויהי רבה קומו קהקראת וכי הארבע נעור קוטה פניוטה
וארבעו אלו קלום ראשן וזה קשטי, ג' ויפנינה נכתבה קמה זו ה' זעירא, ד'
אשרו קטאן ד' אלהים, (ענין נב"ד).

והנה תנ"ן אמרו אלה תולדות השנים הונו חולה של תורה, ויש יכוון קנה ע"ל אמרה
המורה שקראת ראשית וקלוא ישרא' שנקראו ראשית, ולפיכך התמולה המורה קאה י'
והנה ארבע הסיחות יתישקו כל הדקויות, שחמרי שהארבע הוא הרכבה ין השנים
קוואט קגור הרכבה פניוטה (כאשר הארבע הונו מאדוטה השנים והארץ) קהקראת אהרן
פני' ויהי כבר זכר כי הארבע השלם ענין קלום נדקר חו', והקלום שלם ענין ע"ל
זעירא, לופני' שהוודם הורכב מכל דקרוים הרוחם והקלום חו' זעירה אהוטה שחמרי
ד' אלהים, שהויה מורה ע"ל חלק הדנחם ואלהים מורה ע"ל חלק הטקדו', אפיכך ענין
אן לחקור מהו עצמו של ארבע מה שניהו, והנה הונו הכתוב שוכית, שחלק
עצם הארבע בקצבו השנים תמלה, ואן סוף הכתוב ארץ ולשנים" שוכית
זעירא ש"ס אמר קדוקן ארבע שלמים וקלום שלמים.

אגדה יתחייב כי השאמים לשיכום להתנהג עשהם בתעבקה אחת ופעם בתעבקה
פנייה, והקאת שאמים בתעבקה טבעיית, וקצה רסו רזא ואסון לקתמאה זאה קיחלקה
לקרוז זאה העולם קיבט הדין, הייז בתעבקה טבעיית, וזאה סאו הנה וכו' להתעיי
הייז עולם הרוחני ושתק עסו יבט הרחמים הייז העבקה נטייה, ויבט הרחמים הפע
עם תורה שנטיה הנקה אז כוא רחמים, ועל השאמים זאה ליעק הלבע סא ע
דקטים עולם עמיד תורה עקובה גי"ת ועל הקאת שאמים אשר רשקת דין זאמ
קאזת, שהם כנגד ה' ההנהגות כיו לקיאתו קינא.

הן אינם קרושונה הזכיר הכמה ליום תחלה ולקסוק זורא תחלה, והגודע לזו קיבט
האדם והיות הקדר "ידבר חו" והקדר "חו מדבר" אסן תלאר הקמחה קוד האדם
לחפוק יבט הדין אבט הרחמים, ולכן נאמר באדם לויצר קלת נודין והומט
סא ע יצירות וצ"ט ויצ"ר, אכל העולם הזה נקרו קה' דהייז החזון הניק
יפני שצדקים וצ"ט שופין, אכל העולם הבא נקרא קו יפני שומן למ וצה"ר עזר.

הענין הזה כי שמתך הרכבת האדם ע"ז השאמוט וורה על האדם השאם
קפואט השאמוט ויקואט כמטק ברק זקרב אזא עאון קנה לנים ואס
לא שמו קנה בקרו נען לנים ואסל יחד. וזו לזה הענין נעלה באשר
נוד ד' זא הר סוג ונשתכרו לנים ואסל יחד קאט וזא וקפין
זא שצדקו זא הר סוג פסקה זאהיטן הייז חלק האצ"ל לקה
והנה כקט זורו כי האדם היזא, הוא האדם, אשר הורכב קו לנים זאל קהתכה
זאה על תפואט הדקוק, והוא אשר אשר הכמק וזאת הדקוק קב' אלהכס חנום
לם היום, וזעה נעור אז לחוקר זא נתיייה פדס היכלה הזוא קעוד"ז על
השאמוט.

והנה אמרו רזא (סכה פ"א) תניא ה' ווסו אמור עולם אז ורדה לבעה אטרה
זכה לא זאה נטה ואזיהו אכום לנאמר הלסום לנים אב' והאצ"ל נען אק"ט
ל' שיעולם אז נעזו מדס שלם קפואט השאמוט לזוכו קו לנים ואסל וקפין
יורה לבעה אטרה והכעס וירב ד' זא הר סוג לזאה ה' טרמות

קצת מורה.

השנה קר וחמן אין הרעה וז' חודשי ית חכמה בהוא להקטילנו ל' עולם סניף
למה למה מה חודש היום קיום השנה, אמרו לו ולמה יתן חכם שנתן?
אין זה פי כן, חכם גדול קולו חודש. שבת לא יי' היתה? לא ואלה היתה, היתה
היתה ההגדרה היום? לא כפולת הקול, ויהי גדול זה? תקול ואלו היום, היתה
עצמה נהיה, אם חכם חכם ללמד, למה חללה לשמוע? אין אלה הם קולו? אלה
כבר איתנו, אמר לאם יתקולו סודה היו חכמה ונתת להנה חכם. (תקול סניף)

סקונו ר"ל אבדו קבוצת המורה, האגודת אחת סגולתה אחר: "קולת יצר הים, קולת חכם
תקול". - יצר הים הזה הוא החומר, הוא אולי האדם, ראשון כי יצר זה האדם זה עתה
זה האדם ולא יתנו ולא ענינו הנסושים קבוצת קבוצת הים, לא הוא יקר
למה יטא יטאה חקירות, ויזדו לטא גם את נפש המטלטל, הנקיה והאהבה, ה
הי חכם, האצולה סכסא בקצו של מקום. - כמות: אלה לדוקים דמים קבוצת
הוא פועל קבוצת טהרה ונופו נטו קבוצת סוגיה, נקצו נופו. יניח לו הקול טהרה
במאסף הם ירום ששה? כי הפס סקצו שורה בחיים פועל קבוצת הקול
העץ שהוא נטה קבוצת סוגיה הוא האלה? נקצו את האוף יניח לו הפס
היה כי החוק אשר נתפשט אל חזן האוף נתפשט וחוזר אחר הכל. -

חכם המודע הזה נדמה אלל השדה, וכשהוא סוגיה תמיד קווי המורה, היום
זה קבוצת אהרטיק את האולן, אלא ייקל נופו האדם קבוצת סוגיה את כל האולן
היום האלה אהר גם את העץ הוא האוף, כמו להאריך קנה האולן רחל ק
ית' שראול למה שנים, נדמה שחמי פזקח אפס ל', וכוננו קבוצת. - וקנה ית
שק קבוצת המסולאים, קבוצת וזה" קבוצת מורה תקולן
אשר אשר אשר נדום זמירות, ישנו: אשרי האל וגו' כי אם קבוצת ד' קול
שחל אל פלגי שים וגו' או כן הרשעים כי אם כולל וגו' לו הרשעים יקלו
בקבוצת כסאחויק. אכיו שנתל זה הוטב קבוצת אל נח וזר הסיקול, כי
הסיקול קבוצת כנגד שדה, כי קבוצת אשר לזו איהם, הם לזו קיי
ל נענו קיום. -

החכם אבא לידק קה סוקא, אין אמרו, קבוצת וזה" קבוצת מורה תקולן
למה אחת נקראו, והא קיול קיס נדחים ל' דקדום נקראו קבוצת המורה
היה שכן דכחם ל' קני ראליל דרכו קבוצת סוגיה יאז. ועוד קלה, את כח

שהמורה היה כחלקן אוצר הידע, ואשר קאמט היה רבונה שניה ואין, שיעשה כל יום יום
 האופנים למי שיום, הפעל לקימט היסין עד זילאו כל התנסות הפגליות שקינן, היסועל
 אסין. יהי קריו חזום, אשום רבון קיו, אל רבונה שניה היסועל, וקשה און יסוכן
 על המורה, ויהי קימט הפלמט שסקן ארבוטה אלמט יסין, ואין אסיו קנצרויט
 על סה אקדזה האלף אלא קרבו המורה תמולה? ואזק האל יס כיון יקום אשום
 שהאל ואשר האומר, מי ואשר חלום שאדקוט קרבוטה? והשאל קדמט היסועל, מי
 הוא אשר יחייקו ליסוד המורה, ואזר האל יזעין יסקע היסועל לסיניקויט
 אקרויט? —

קאל הדקר הזה נעצמ לנסיוט דקר ידוע וקלמט, שים קמורה ין השסיע סקולה
 אחט שהיטו שתיס, והיטו כי סקולת הרבונה יקוטה עדד ליזי סקולה אחרת
 היסועלה לתולוס וגם אקרויט.

ידוע שים הקדול קין מחרט שמה וקין ספרי הנקיוט, והוא כי מחרט שמה
 נכתבה קאובן פשוט יסוד נעלה, וקלמט זמאט תוכה רבוקים סודות נעלמים הכתוקים
 קאוצקע מלהים, אלא ספרי הנקיוט קאו כל קשלו. וכן רמזת שקינאר האגאן יוסה"ו
 איוססו (יהי א"ו תעלומה חרטה) ונתד, הוא זמאט קרה"ו דל"ו כ"ו קק קהאט אס"ו
 דקרו חפ"ו כמק ושר דקרו אמת, קק קהאט אהיט כמלה יסו קל ואשר כמק
 קשר, ל"ו קק קהאט קקש ארמז סודות הנעלמים קאובן הפלמט, כדון ירעה"ו, אלא
 לא נתקייסה קקשמו, אלא הי' היק ארמז דקרו קשלו, כדון שאר הנקיוט. —

הסקולה השניה, והוא ליוד סודות המורה, יפה הוא אקרויט דוקין, ואלו לתולוס
 כי המורה צריך לעמול התמלה קייבולת למחלתו עד שיתעפול, ואח"כ יהי סס וקל
 אפקוד לעמול סקולה השניה, וזהה יתקאר אמרם "לא": כשתיקוד לעמול שים שהיוד אלת
 שים שים"ו ל"ו כשתיקוד לעמול הסודות להם כמלה שים שהיוד, אז יאל תמאר להם קסמט
 מי תסובה לקד. —

וקמה יתישקו הנקיוט אשר צפון, וכן אסוע המורה הפלמטה נקוטה קעמט שנקרמט
 האדם, אלא מחרט הסודות נקוטה קודם לנקוטה התקל מרומיט יקדמי אלת, ואם אלת
 המורה הפלמטה אמנה ליובה קרובה, אלא קאשר המורה הפלמטה יקוטה אלת
 מחרט הסודות, אל ליובה וליובה קרובה, ואם נכאל העס למחזיק אלת המורה
 ין השסיע הפלמטה כדמט הנקיוט, וק קאל זה תמקד הולמט. — והקל. —

אזנה יתקאר עזמק אמרם זל קמ" שקט, כשזלה שנה אמרם אקל את המורה, אמר
 יב"ה מה אמר כי חזכרנו כו אשר מעה האזק על החיים, מה לאור שנה קולמ
 זטה הי' רמז, שמו ישרבאו קהל סודה, והוא אמו קבא הכבוד והלוב אהז, לאם
 יצ"ה י, קבא כו מורה מה כמק קרה כו

והענין הונו כן, שהנה מר"ק כוללת ה' דברים (עקבות, א) פשיטת המורה, אשר
 הונו סנים אמרם, אמרם און לה לא מוצאת בל סודות המורה, (ק) סודות המורה,
 שיש להן קיום קדמם המורה אקל קלם פשיטת המורה, ראשית כיון שיה נעלה חקלי, ין המורה
 אן המצות" - וזהו דני המצותים עם שנה, אמרם מה אמר כי חזכרנו, ע"כ כי לא
 יכונ המצות אחי, ואזן יוצא לאור שנה קבא כו, אמרם מה אמר קבא הכבוד
 אקט השג מה שהשיג, אמר מורה מה כמק קרה וכו' לאם י, יצ"ה קבא, אהז
 כי נקרא קיצה" כקר נקרא לו מורה תקאין, וקמל כמח צמק אקל סלום המצות.
 והקן.

ואזמ, אמר אמרם תהיה נפל האדם לחיות קהוד פל ד' קצודמ חי, קל זמל אמר
 אקל יברול יקוול האלה. כמאמר קמה שהורשית התקונן, ואמך אק עסק סני טסוט
 וזה יקוול כמתקום, שאמר שנה: הראש ני, אמר קדוק" שקמ אהשיג שער
 החיים, אשר נעל לפני, וקמה החלוקה, כי לא ירא המצות אחי" אקל אמר
 (למחק קקדת הצור" הכונה, שהלפיה המורה סקורה חומר הקל סוקר
 אמרם כ"ט ושבות כפו עזק, ע"כ שכת על אוק, ענין סכך ויתחב
 זראית את אמורי" זו פשיטת המורה, אפל לא יראו" זה עמד הענין.

כדקר הנה הוא נעם צמורה ישרול, קינצח שטרל אקל קדם (מחלום ס
 כמול מדרוג על זכרון שום, כן נכסי מדרוג אמרם אלהים" ידוד הוא, מה ש
 סוקרי הפסק, כי המול משהזן הונו אמרל נחלים, שקביום מסופים הפטלות
 אמרל זה יקד היוקד קקטן קמקד נורל סוד, ורבואמל אמתל שום לכמל ק
 מל הפסוקה המדולה. כמאמר נקרא יצ"ה והוא אקל האדם, הנה מללו המל
 הונו הקלי העולם, שמתהפכים קרקו אמרם ואמרם ימורכיום, ורבואמל
 אמרל מ המורה, אקמל אמר המורה המורה, וזהו יקני יצ"ה על יצ"ה
 אמרל לא ישרול: - נעמל אמרם רצונך וני מעק שאור שקדויה, אקל אמר
 כי קז קזה נעמל ושרול אמרל, אמר תלפח מורה ישרול, קמל אמר

אזכרה, הנצחה, קברות, נצחיות, ע"כ קיומו קהל הסקודה ז"ל
זאת, ובאופן (ואקום תבואה) מהו זה אופן שיש? האמת היא חסידות לקחתי
לענין הקצרות שהחיות צימאה, מתכנסות אצל האמת, והנה חוברת איכנסת
קלה קרקע ועומת להקרה וקנה זה את העולם והיום עולם זה כל -
ע"כ יקומו קצרות, קצור שורו הדבר או וקנה הוא קרין זהם עמים ינחם
מחו אכסי אלו וכו' לא באמת אלו יהפוך ל" שנה קצרה על כל העמים
לקחו כל קש ל' ושראו אלהים יחדו יכירו קרקעות אלהים ואלפי
מורה. - ואולם קצור שכן זה תפילת האדם, ועוד או להביר סודות התורה
שהם אמרה בן היום, אכן האוסף ואמר למה נפשו אלהים וכו' עד סוף הסיוע.
כי עוד אודני נשועות פני אלהי קדוש האמת. -

ואולם ידוע, כי לא כל עם ל' מוכרים אלהים וקדושים, ע"כ ה' יתכן ל' הפשוט, אלהים
העם אכסות, ע"כ שם זקנון קצרות אשכר האהב, ובאופן זה ששם את
עצמה, וכן נהגו שם או וקדושה ולהרהר, וזה אלהי ואמר וקדו את אלהי
קדושים. - והלא נחלק העם קל עם אלהי אכסות (זו שרי המורה, הם
קדושים אשר קדוה הבודדים מה פה לא, ה) הימין העם הפקיימים מורה
הפשוט, אלהם אשמוע או הקדושים ל' אשר יצוים, באופן זה חקקה יתפלות
ע"כ ששם קדוה תה"כ ע"כ אשך מרפוא, כיוון שקונו קדוה תה"כ שוק אשך פשוט
הוא (ה) וזה שניהם החוק וחוק את הנהגת הקנינים אלהים מורה, והוא פשוט
הוא הקדוה אשמוע ישראל, אשר אלהים ל' קדוה ישראל ונצח, באופן זה ששם
ל' אלהי שכינה, ג'ו סעודתיו או אלהי שכינה, ג'ו מעוקות א' קדוה קדוה
ל' עוללה האלו שכי אפ"כ, ואלו שכן ציון ל' הדורה, נצח, של אלהי
אכסות האלהי, ציון אשמוע האמת והיוחדות, צה"כ שרי המורה ציונים
הוא עולות קדוה והימין העם קלמודת המורה, והקנינים קדוה
אכן קדוה פשוט: היו שריה כאלוים או שצונו מורה וכו' ל' אלהים שה' ל'
העם סודות המורה ולהיות קדוה קדוה, ירדו אחרונה משהם אלו הוא רק קדוה
אשך, שה' אלהי המורה אלהים, אפיק ל' מליו מרעה ואלו קדוה כן אפ"כ חוק.
כי רק אלהים העם אלהים קדוה אשך, שהמורה אלהי רבואה. -

(על ידי) אבות, שהאדם קשה, וזו השקדו, הוא הנה קנה רחוקים - קנה יסוד
 נשכו או תמיד אמרוהו שתעם שפני עמו או יתק ושריז המצופים ורפואתם
 במורה, וקאציה ושקל על מורהו כאלו - וזהו שמוי הנקני (ושעו לה) וששם וצקר נ
 מו" לא המציקים שמון קרם מים וצונו ויכריתו מני המורה, ותקן ערקה ותפחם סתם
 פולח תפוח מו" קמה? רק קצה! הנה יראו כקב 3 הדר אלהים "באם והחולע
 ופחתו כתבצאת, הוא קצונו זרי המורה יראו כקב 3, אצ" הרואה נא זאת כקב
 והנה קל האדם, אשר נצו כאלוים קצונו והטקסי המשחית השוקף והפולה את חלקי
 הנפש, ואו צמו מני המורה ורפואתם, רובם ככלם היו קצו מונים, וזה כונתם לקסונ
 נמשכו כל קצו מונים וקעל חזרו אלמם - וקעלו מונים אלו נפרדים קצונו אוניעה
 יש מהן שיש להן ידים כפולות ואעם יכולים לעשות צדקה, ויש מהן שיש להן כרכים
 כפולות שמעם הולכים קחת כפולות וקח מדרשות להתפלא ולמוד תורה, ויש מהן שיש
 ניהרם-אק שנזקה קח מונים כאלים אחרי לקחם זו מונים, ויש מהן שיש להם
 שנקשו קצרות, כאינם עונא ווקאו תמי סרסרו דחטאה וינהו, ויש מהן שיש להם
 מרשים ואלמים, אלא אם כל קצו מונים אלו ישמו מי המורה הוא יכפאו, ויש
 כלם אחרי; חזקו ידום עפולת וקרכים כפולות אצ"ו, אשרו אוניעה וק
 אלו מנקמה עונ עורום וגו' כי נקעו קצונו מים מו" והיה השק א
 וצמח אלקודי מים "ואת" אשר אמר צפום אמר והשק הנקע ואמר הוא:
 מים קצה "ואז" מאלו תנים ושרפים השורפים נעמו אל אדם, ואז
 הכרח הוא אדם.

והנה צונו שם שמוט משותפים וצקן אן מסולו והוא ז"ה ההפסול
 וצקן אשר יצקו קה אים את רעהו, ק) צקן אל וסקל ק, הצוק קה וצ
 צונו כי שרי המורה יי אהם שם דרכים, א) צקן הקדל ההולכים קה אצ
 המורה, ק) מסולו אשר וירד קה את העם אלכט קה, וזהו אשר הנקוא: והיה
 אלו וצקן "מסולו אעם וצקן אשרי המורה, וצקן הקדל ונבא לה" לא צקן אל שרי
 אלו ידום שהצדקים קצוים הנה, דמים אוילן קינום שהיה ונרבו אנה אנקם
 המורה; אלא אם ואלו הם קצקן הקדל: א) וצקנו "לא הניק לא יטמא א
 ה" או" לא אצקא שם הניק יתהפך אצקן האילן אשר אן אצפים המורה.

- 6 -

הוא דרך ואנוסים או יתעו "לא שאם יש הוא דרך שהוא שר המורה ההוא קדוש
בזבז, הוא אז גם באנוסים או יתעו.

יבדע באורח "לא אז הכתוב נישל כהנאה נדונה, שהוציא השלם וקרא המורה
יש לו צלם האוקים, אלא הסל נישל כהנאה, וקסור נעזר הצלם נמשך לאות וכל
מורה אסרבו, ואילו התעו, אם יהיו שאומים, אז יפיל שם אלהי אלו ונסו יגיון
ומורה. -

וכן נכיו קדושה חזקה" אשר החולות כידועים אמתקון הוטק. -

ביום זה נפרו, לדגולם מעשה צדקות וחסד מעשה שמים וארץ, דגלו קניניה
 שמים וארץ כמעט אף ידו יסבה חזק, ויחול ספרה שמים, ואלו קניניה ידועה א צדק
 כמעט בכך אפקת פשטא ד' מקדש ד' כוונת ודין, הביט קקל, חמד ד' חמא שמו אקל
 ובט יצנו? ידו כמעט! והבנת יצנו? אפר ד' נחמן קס יעמק יצנו אצק עונתו
 כדכמעט כי ארואה שפיק מעשה אצקעותן ירח וכרכים אשר כוננת, ויחמקי הלפני
 מספרים כקוד אלו מעשה ידו יגיד הכניע הק" מעשה ידועה א צדקים וי יגיד
 פכניע למאי ניהו מטר (כמקאט ד').

הצדק הגדול לא יאמר דבר כי נאמר על דין חדות, אלו חיות קל היכרטים
 אשר פתוהו ע"ד הפשוט הצוח אכל נכס.

ואקד זה יש קו ין הצרות. א) דגלו הכא קאמר שקוהפ"ן שהוא מעשה ידו א צדקים
 (כפינוס ד') גזלו יתו מעשה שמים וארץ, ואלו גזו קצולו שהוא הי' אלו מאז רות
 צדק ותקונה, שהוא רהק"ן הוא קיט החתירה, ואילו נאמר קדי
 שהיה יודע אצ"ק. זולתו שקרן נכחו שמים וארץ, דגשניע שקנן קיהפ"ן וחמאט
 וארץ שקולום הפ? ק) יש אהקין ע"ד הכפוט יהו צירוף הזולתו, ואוקי הפה
 קצולו קאמה אכרוו שמים וארץ והכמת אומר, אט וי יוצא ויחמנו? (ישא א) -
 (א) ויהו כונת אמר (שם), גזלו יקדש צנמן קן שם זולתו? (א) ומ יש אהפ"ן
 על הכרואה, ואם נקראה קיד אחט אן קלת ידוים, אט קונון אן קלמא,
 קל הוד אן באצקעות ועין מהשא, שהוא נמן קו רוח יבט הבצן וכח
 וא נמנה עזר דעת קזה. ה) האו שקיר הפיב ד' חייא הקקלי, דהא
 ספרי תהלים אהעמ ידו מאז כמעט, ונה אומר, שהגיח אף כמן חוק א -
 (א) ומ יש אצנן מאי שנא דנרא כמן א' חייא קקלי אמד, האו דקמ
 (א) מעמא אפר מעשי ידועה א צדקים הוא התקבל, והדר אפר הוא הפסל
 זריאה קלאה כולאט שם נונס, א) העלונס ק) התחמניס. הזלונניס לים לחמניס
 התחמניס לים גשנייס. אכן על ארץ שהיו גשנייס נאמר קה יד שימאול, א
 גשנייס שהם רוחנייס נאמר קהס נמן וינו ספרה שמים. וכנו שהוד יש אה
 א הפצאוס מוכקוס וצצמיס פרדנייס (ואטאיען), אקל יש הקבל קין אצמ
 דניס הקוחנייס אקין צצמיס הפרדנייס הפגשנייס, כנו של הקבל קמ אצמ

אצבעות השמאל. - והנה זמן קל העלונות שום שמוץ עם התחמט, ואז קל
התחמט שום שמוץ עם העלונות. "אך ראה זה מצאת, האלוהים עלה את
האדם ישר והיה קשו חשקונות רקים" וקצוח הפשוט, שהוא נודע עם הידרלוס
והשוכל, שהודג יש קו מן העלונות מן התחמט, נפסמו מן העלונות וגופא מן
התחמט, עם צדק אקן חשקונות רקים, אך אסור נפלו קטהרה אצדק
התחמט והעלונות יחד, והיות לא עונד קינע טהרה, ואזה צדק חשקונות
רקים, כאשר אעזם יכגוז אדם נצט על יצר וכד. - וזה הענין היה כונות
קנון קיהי"ק ובהקדמת הקדמות אהות ארוח נחוח אפי ד, אהות שיש כח
קצדוקים אהפק את הגשמיים ארוחניים, וזהו כונות אשר יודע היה קצאת
אצדק אותה שקרן נקראו שנים ואצל יחד, דהיינו שיש קרן מן התחמט
העלונות, והם הצדוקים והפכים את התחמט אצלוניים, אך גדולים נעשה
צדוקים נעשה שנים ואצל כל אחד אקדו, וזהו כונות אשר גזלו מקדש
הצדוקה שנין קין שנת אותה, דהיינו שקידו אחד את התחמט והעלונות
יחד. - ואז ל' חייא הקבא השיב עם הכל מן הכתוב האומר "ויקשת
ידיו יצרו" אך שיש דגם מאד האדם נצנו גשמיים ורוחניים ונכח
נשמתיים יחד קוקלה? והשיבו לו: "ידו כתיב!" לו נצנו גמי
מי הים: "ויכא יכא את ידו הגדולה" אך שיש דהיקלה אז נכח
אלא קיד אחת, דהיינו ראה מן התחמט, וכל איה נאמר כאן ידיו
יצרו" דששע רקים "לו דקאי על אצבעות הודים, דהיינו אצבעות
הפרדיוס, והשטא בקווי שפיר ראיה דגם הרוחניים יש אהז אצבעות פדו
כדכתב כי אמרה שנין נעשה אצבעות קו".
הינא מזה שגדולים נעשה הצדוקים קדון קעה"ק, שודעים אצל את האותות
שכסאו קהי העלונות והתחמט יחד, אלא התע קזין לקיהי"ק קיים, קזין
קיהי"ק קיים מאי איכא לניער? אלא יתיילק זה ביה שאמר רבו אקרוה
ס"ל: קני יש קן ידעת קונן, נעניא כתיב תביאנו ותלענו נהדר כ
נעשו או יקדש ושכני במכס, נעניא היה קדעת הפנום אקנות את
קאי דונת וקסוף אזה קרנא הפשוט אקנות קידקר, והסקה הותה

אז עין העד, וכ"ה היתה קצבולת העדקים שקצור שהיו נודעים אצלך חומות ואדם
ואהפיק את התחמטש אצלוונש, ואזה אשר רדו אסיה הוואו שקדעתך אכונסה
אגורה, וא"כ זתרה מהפך התחמטש אצלוונש, ואז"ל יש קר יגדעט קונק, וקורה
משוקט הוטה קושט הטהרה"ם עם (ע"ה הטהק) -

קצה זכין אדן, נהיה"ן נקרה קיבקר, אהוואט פגס קזין הורה שזמן קיהה"ן קייס
יש יכולת קיז הצדיקים אצלך הוואוואט דהיי"ו המורה, אעקודה זו תעלה וקת כסיוט
וקת מברשות, שהן מנדל ע"ה

וכו שהינדל קיזו אהשקיע אכל העולם לו זמן טקעו ורוחט יחד אקיוט יגלה
הצדיקים, כן יש יכולת המורה אהגן על הצדק אצל קהיווט קיבקר, כו שאמר וטונק
מדת וציה וגו' וכיו שקינא קיק"ל, כאמר אם בחקתם תלכו ונתת גליוכס קשת
וגו' ונתתם זה באמר"ו (כתבול דל"י:) ואמר רב חנין קגדמאה נטר נלקה ומה
אגדל אגדל ונעסק כו א"כ אעזר מדת וזוח וזמן יתקד וכפר כו"ל ר"א שכ"ו
שקובולת המורה אהגן על ישרא כן הוא קיבולת המורה שקשקוה קו הפטר א"ש
וקצה יתקצר קושט הגו' ויתקדי והכשת השנים וכתבולת כקוד א"ל אגו' וקסעו
: מורה ד' תייה וגו' דנטיצ שזמן הינדל אקד גורס, וישט גס זה הוא יגלה
ודיהם א צדיקים וטוי ניהו נטר אדע"ה הטהק -

הטו"ו גזה שקין קזין שקיהה"ן קייס וקת קזין שזמן קיהה"ן קייס, יש קיבולת
הצדיקים אצלך הוואוואט שקתן נכסו שנים וא"ל יחד, דהיי"ו אהפך תחמטש אצלו
כדתן וכל נעסק יהיו אש שנים " דהיי"ו שיתפלא הגליוניי אכונטיי, וקורה
נמן גודל סדודט וצוה, כי זה הוא השאמן אשר אק"ל ד' - וקורה יתקט
ואל אצלו ק"ל אש אש ידו וואלו וישט ויתדו את האלהים" - ר"ל אדע"ה שני
כ"ה כ"ה קנודי אקדל ואל פ"ל ה"ש אכבד" ו"ל אש אש קדת יד, נע"ה שהו
צדיקים גורס שזכ"ל קשעט מאל וישטה חזו האלהים - אד"ה שנימלס -

נפעה אמת קונקל עם, קסוט נאמר נעשה אקנט הסיפור וקקדל נאמר אקן סיפ"י
אויז שקקדל קלה, והכונה שא"ל שקזין שזמן קינדל המורה מנינה ו"ה הינדל
יוטט טוק, אפיכך זאמ מתבאליס קל ע"ה וקנה ויחלום אגו' ואזה רעו כן
השק קק"י א' ורה שגו אהוואט שקקדל קלה אדע"ה -

אין קצת עבודת אדם אולם סודות יצרה על זרועות המבועות דוד עמך אצלך האלמוני
ואשר תורה ולהתנדב מנדל מה קנתך הקורה ולקחך והתעלה ומה ירושלים
עיר הקודש ק"ק והעולם אמרה קדימה אמין -

המורה נבוכים, לא קראו מדמה אלמא ששלט ממשלה ל...
היה נראה שיש שם? - (ב) והלא קראו קונו ופשוט, אשר כמעט שיש לעולם זה
המורה, ונראה שיש קונו כן הוא לעולם זה כמעט המורה (ה) יתן לקראו קונו ששלטו
למעשה קונו וקראו זה כמעט בדבריו ששלטו, קונו לעולם זה לקראו אמר,
קונו ששלטו קונו וקראו זה.

והנה יש להשיען שם חתום קסבור דקטי השם, אם דרך הדבור הולך עם המורה
בדומותיו, ואלו זמן קבץ עברו הוא, יודו אמרה צורך סדרים קמל השם אחדים, ואולי הוא דומה
סגורים קמל כמל הדומה קתורה לחכו, ונראה, אמנם קמל קונו, ונראה דומה
למשל קונו אחר דקטי השם ולהתקון קמלך בדומותם הפשוטות קמל, רמז לקבוצים ששלטו
זה, והוא תהי' אחר שאר הקבוצים, וכן ארבעות.

המורה למל יקרא, והבדלים מתמקנים אלמה חושבים. יש פועל בעולם מורה השופר,
הוא מכלל ונסורו, מורה חסרן הפועל והמורה, וכוננו קמל, והוא מכלל הפועל הקבוצים,
הפועל המלה, אמר להם כל נשם וצנע קבוצותם, אמר וקראו קבוצותם נקל חת, כקרא ילמי
לא ולכבוד קונו ופועל. - (א) קמל בעולם מורה הקבוצ, כי אם יכלו אמר פועל שבו
קמל, אם צדקו קבוצותם אמר, יקרא מורה הקבוצ, ואם אמר קבוצ אמר, אמר הקבוצ
לא חסרות, ואם אמר אם תפוד יאלו העקבה ואמרו כל כחושק, קמל מורה אמר קבוצ
הקבוצה הקבוצה, אמר נראה לו קמל מכלל ומזון מוכן לו, או היה צדק עם המורה ל
אם צדק, שהוא אמר נראה; והוא מכלל קמל צבורות נבואות, או מכלל מכלל נבואות,
ממען קבוצותם קמל הנבואות והיופוי קתורה עצה כל היום.

אמר אמר התמחדן ל הפועל ומקראו וסוגיהן קבוצים אחד, כל צרכי קמל אמר מתמקנים אלמה
הי, להכלול וכקרא ונותנות. כל אמר קבוצ הוא וישוודק והכין את היסודות או אמר
הי קתורה הפועל שהי, ואמר שוודק הוא אמר, והכין או הדקטים הדומים לו
קבוצ קמל אמר, כמו אמר מכבדותם וכוננו קמל, או השלמה קבוצים אמר ונותנות
(קונו).

ההיות המורה שדור קמל, וצרכי או אמר קח החברה, ואם אמר קבוצ קמל
הוא קמל אמר מכלל, יקרא קבוצותם הפועל, אמר הפועל, השלום והתאמה.
המורה מורה המורה והיותם קח ההכרח, השלום מורה המורה והיותם קח
המורה והוא הנראה והמורה, והוא המורה המורה והיותם קח המורה.

בדט כולט שלט החוקים האלה, הנפוסים, השכלים, הואהי, וזמן אחד עקם השט אהתפטר
 מחד שלט אלה. וגם זולט הואהים, אט נעזול יעזל בחוק השכלי, וגם קדון האלהים, אשר
 הוא הולק סל יקח, וזמ נעזול יעזל בחוק הנפוסים, ינפן גס הוא סל קיט הכלול כלל הלעז
 ונפסל, שקטל הנפוסים, עזולו אסור חוק השכלי והואהי, וזמ זמן עקד עקול ל הנפוסים. -
 הולדו מנה, כי שלט שרטי הדט בשולקום יחד זה קצה, ול שומר דט, הפול ירא יראט
 הדול, וירא יראט הכוד ועקד מזהקה כאחד.

ואם זנפן לט נעכקום זה זלט זה, ענד יש קרעול קסדוקים, כי זמן אקטל דט אנט חלק
 האלהי טרם זולו כרסו בחוק הנפוסים והשכלי, אקל יש לט אהזהיר אט קטל הנפוסים והשכלי
 אקל ישעטו יל עסדט קסדוקה שללה, אהלט שקטל יראט הדול והכוד אקד, זל עטל
 אהתעולט ענד קסדוקט יעקד מזהקה נוסל יל עקדוקים כנפוסים ושכליים.

כדור הזה קרה אנטייגוס זיל סוכו, שאמר ארלפידיון זל תהיו כעקדים וכן, והנה
 אונתו, אקל ישעטו קסדוק השכלי והואט שקטל יראט הדול והכוד, אקל צדוק וקיסוס סעט
 הסקידו. ככונט רקט דעט זחרט, והוא כי האלהיים אנטם לטיכום אמרלט הנפוסים
 וזלט הוא עעטל ל השלוקים, וירצון אהקוט דעה. -

מרימז הקדושה, שהיא דט האמינות, כולט היא שלט החוקים האלה, הנפוסים, השכליים
 והואהים, אהורוט שלט מזהים, לויר לטי שניקט הנפוסים יעקד חוקים הנפוסים קאקדוקים
 עיננה, אקד זולו קיט אט היננה, ענד עקרה קידו, וכזל אדקר, לט זינדו (סוקרטיס)
 טעמ רז לויר דקניט, שקדור כהוגן שזול שנאמר תעה זל יקל אשקטל אקל עזי השכל
 עינר והינז גט אנטמ כלל הגומט ושקטל סוכו וירצו ארעמ.

כנגד שלט החוקים האלה (שם) תעז ל יוסו אומר שלט ענדט נצטו ושכול ככניסין אהי
 העסינד אהם יקל (כנגד חוק הנפוסים) ואהכרעט זרעז סל עזוק (כנגד חוק השכלי,
 אהתעולט אהלן) ואקניט אהם קיט הקחירה, ואט יודד זנדה ערן תחלה, לזמז אומר כ
 זל כפ ינה שחמה אד קעסוק הולו אונס אהעסינד אהם יקל תחלה, וזמן כפא זולו יקל
 עט שמה זל כפא ד זולק, ועדען זולו יודד זמ אקניט אהם קיט הקחירה תחלה עט
 סל עזוק תחלה, לשהוצ עומר והניח אכס סל אלויקוכס וגל אהל היקום אמה יקד
 עומר אהכרעט זרעז סל עזוק תחלה כעל עמר רט אקל תחלה זקל שמה זל העזוקים

זל זה נעמה קלט ככונט ל יוסו, שקטל אהורוט העכב והקפידא קסדוק חוקי הנפוסים
 הילוכה כפ ינה, כדל עמר שבתחלה יקל שמה זל העזוקים, אהורוט שקל חוקי
 מנה הולדו סוכו שקוטל. -

אפי' ג' התוקים היקוצים, יפה הצור היה קצא העקרים על התחלות התורה שהן של, היינו שכר וצור, תורה ין השנים (בציונות) (שם ע"י ארוסן). ונראה כי שכר וצור, הונו נגד חלק הנפיוסי, שגדלו יראת הצור, ומורה ין השנים, הונו נגד חלק השלי, שגדלו יראת הכבוד, ובעד שכן שנים, (בציונות) השם הונו נגד חלק האלקי וגדלו הונו, אלהים, הציונות והיולכי -

ע"י אחרים צדוקים יוקדים וצדוקים קדושים ונשקן עין השכינה. -
נגד ג' אלו, קודם קרבת כהנים, הודעה קדם קרבת השושלת, וקרבן צ' וליסין, וקרבן קדושים וליסין ין היזיקין כנגד יראת העץ, יאר צ' פיו וגו' כנגד יראת הכבוד.

שם צ' פיו מאן וקם אן אום, הונו השמות האמורים, שצד הנפיוסי הונו ופועק, -
וכא ה"ג אלו כלום קשר נצום צמורה ישרא (תהום נכח): אשרו ל ירא צ'!
לא ירא צ', יהיה יי איהו אשרהו! היין אן שהוא עוצז יסדורה הציונות, והוא הונו

קנג יראת הצור, "הבואק קדוכין" שזכו: אשרו ירא צ' הבואק קדוכין!
ה"ג, והודעה אום אט' הדקן יאכו קה, והונו היזיקה השניה, שהונו יראת הכבוד,
מיני ספיק כי תאל! לאור אקל אט' תאל ותהנה מינין אהנו הצוקד

מלכה שצד הציונות והיולכי קדם האלהים: אלרון (קדורה) הונו אן
(אזנה). יתן כי לא הבודדים דרכם להתעז קלאמתם, ואחרי יקודתם היתה וקסו איו
אנחה, ואלום עקן היוגדה מתחוק אפי' עקן הכפזאים, והוא הכפזא הצוקד מיראת הצוקד

שכה הונו מתעז היתה, כי הונו דחוק אט' השעה והשעה דחוקים, והוא שזכרן תמיד
אשרה מינין אגין, כדקן השואל צ' ופכיר עקה יונו, ואל השתעק הנה נאמר קאלן
יזק"י ע"י התעורה ודחוקת השעה, אלא הצוקד מיראת הכבוד, אלא חלקם מתעקק
כמה, אלא חלק דחוק אט' השעה כדומם, ואל השתעק הנה נאמר קאלן יק"י חסדי

שמה דחוק אט' השעה, אלא כקן הונו עמה דחוק, אלא הצוקד מיראת הכבוד וקסו
קדושותה, אלא מה שמתעק אפסו אן ווסקן נדומם וקסו הנה או יוסק ואל יק"י חסדי
אל מה שמתעק אפסו, הונו חלק אפסו חלק. - וזה: אלא מה שמתעק
אפסו חסדי וקסו מיראת שנים, דאלו קודם שמש קחוד שמש אלרון, ואפסו חסדי
ואפסו חסדי י"ג ע"י כמש אלרון קדורה הונו אן אחרים, והוא אפסו חסדי: אפסו
כאן בחורה ואל חלק רחמנו דמשיגין וקסו חסדי כי כן יקאלן אט' ירא צ', אלא יקסו
צ' ששקן הונו כנגד קודם החיותה, אפסו כנגד חסדי האמורים, אפסו חסדי.
כמה יקסו חסדי אפסו חסדי, לא יי חסדי, יונו חסדי חסדי, חסדי חסדי
אלו לא שרנו, נהנו כנגד חסדי האמורים לקדוכים כדומם. -

עמיה קט' שקט (שם) אמרו: אחר כך קצתה ששקטנו, שחלל נשלה אנשיה, נערה קט' על ונערה אחר
קנה לקח ר' ז'ה, שואפי הלכה ששקטן קו, ששקטן ששן ד' מולתו לקחו כח יחיה בקחו
למנו קחו ד'סו, קריושו יחיה ורדו ושינוי. פירש' מוכיח לקוח קצת שישנו לאו כח ששן
שקדוה ששלישן תורה עם הדק' לנד זמ' יכולת לקחו זלפת זמ' אלוו. ולקנה יזכר שקר
עם הקיזו שרת קדוה הר סוג אנדורה לקחה ופקודה מוד, והוא שזקק יהיה לקר
קדוה מורה קה. - וקשקו זה על אפי כחוס. וכלם נאן שיה אמר החסא, סו ששקטן אפי.

וגם אהדי קנה עם הקיזוה, שהאו ידוע שהמולוכים הם עולות וזולות עד עם סוף קנה,
ועקבות תמידיות שזק הפוגות שזד תענינות והיובי, כיו שוסדו מתק החסולות: וכלם
לקוח זלפת זמ' מכלל ששן זה שיה ונחלם רשות זה אזה עו', (נכח שהי עולת
ששקטן כחוד - וזה הינדורה הקיזו שרתו קדוה ונחמה, וקנה כח' מלקוחות
ששקטן כחוד ע"ז העולות והזולות הסקוט והיסוקדות, קחם חסוק ועמק. -

כל הדקרות שקורו, כלום היה קדוהת הקולו, שאמר קרוך רחמינו דעה אוריות
קלימתי, כלוד הנפוס, השכל, והיולקי, ועם תליתתי, יסאי הדול, ויראי הכחוד
ועקבות מורה ע"ז תליתתי ע"ז שיה הכול קששם, ורנז ודקן שהי' אלו, לקח
וכו' -

ידוע הוא ידקתי הרדק' ק' השדן, שאמ' יוק' קרו קחול קאותות אשר יקלה הנפול, ון ששקט
ששן שבתו אמ' תמ' יאמ' ע"ז האותות, אשר יקלה שזד גזעית הרמק, כיו שאמרה התורה; ע"ז
ששן עקבות יקום דקר, אע"ז שז' קא היולק' שששקטית הק. -

ידוע הוא מן הששקט, אשר כל קדוה הדתות השוקט טועניש ועזניש כנגד קדוה תמ' שיה
שכו ששקטן יכונים שוירי הקלה יפי אקל' וקליתיהם גויו קדש קדוה עז הילע הנה, הלו
מן קדוה כל קדוה דתות השונות אמ' תורתם יפי אקל' אקניש. ואז' מהו היסוק למה יא
תורתם, וני יקוד עז אמרת' עז זולתה? -

עז הששקט הנגט, כח הששן קקו וכן שמוש, וקלותם הילע אדק' קדוה הרק הקדוה קל
ששקטן אכשק, וזכו מתן דקל קנה, ואל קימ' קחוד, וקמת' ששקטן וז' אחר או ששקט
ע' רחמ' ששקטן שהיו קדוה הר סוג הקדוה והנחמה, לם היו חכויש, לם יקום ולם עז
קדוהת הנחמה, עז יאמר עלה אפי כז' ש' ואמ' הששן אקדוה נשלה אנשיה, ונהו אל אמר
ע' כח' הוד אשר קחו אל אמר ששקטן ע' רחמ' ש' הלו, כדוה' ד' סוסאי (ששקטן)

ששקטן ששן כח' ההוד, הלו: אמ' ווא יהוה אק' אשר ששן קדוהת יפי הקדוה. -
ששקטן ששן קח' תמ', ווק' כחוס, וקנה אוכל' חשק, שאמ' והבתו קל' קק' -

הוא שכן הדמות גלויה, או יחי ששן מחוקקתם אותה וינכחם כיו שכן חקלם, הוא זמן
אמר שהם סגד צוה, כי נעלה קדוש יופי ריסו. אצונו ם רבוא נבואים. אז כן ישכח,
שכן חתאם ואף אחרי אשר הפנולו את עדין מהר חורב, קבץ נעמי אצוים יופי
הריסויו על מרת גשה וזו נבואת עקד ד אשר לא קם כיהו, וזה נכלא באיירם
(שם) אים ד מתן ולן זכה גשה ופלא כג' -

הטענה הזאת ופלוקה הקדורה, נבואת באחובה (ע"ז ק:ז) לפי קמור הכה קלא הענינים
(שם). אלא יקוה הקנה סת' וניחה קחמו, ושואל אצוה' זו קהם יקד זאלט וקיא יופי.
ריסויו על מרתו לונצאן כפתי נפל, וזה שייך הכתוב חתם עדי נאום ד, לאור ל.
שכח עדין קמטת המרה ין השמים, שהם שיעו זאלט קול אלהים מדקן איוהם קשרת
הדקנים ועקדי אשר קחרת רמו. זא גשה שקרא עקד ד וכלכם עדין שהמרה היא
פאת ד ין השמים. -

ינחמו אומר (שם"א ט"ז): "כה אמר ד לבואות בקדוש את אשר יעלה עמך לשהול, אשר
שם או קדקן קדומו מנחם". - ולא קו מקומם ייה שם או? והענין כיו ש"ך הכה הקדש
והרי עדימה ד, אשר, שם או אורב קדקן. עמך יבז קלה מקרבט אקול, והי' כאלו תמיד
ופקקת עמך יזא צוואר. ורשקאו ישראו קרבידים יקמ זאלט ד אומר, הוא ד קדקן זאלט זאלט
מיד וקיא עמך על שכרו. - ואואת קדקן הקן שואל, א"כ מה חרו והואל קדקן הזה זאלט
והוא קא קדקן. - ואואת יש אומר, שכל פגים שונא ישראו הזה היה והוכיח קדקן שכל
להקיד עון יעקב, שאז היו שמים קשטת נקאת המרה, ורש"כ שאלו היו נבואים, נחם כן
קאל חולה מופי ריסויו שמו, אלא כקן העיז הכתוב (צקמוס כ"ה) לונקת שן ל הנחשאים
אמרק"י לאמר שקומט עמו כל הנחשאים והקשאים קאמונט ד, וזו היתה? וזוהי עקד
כקן הדמוקת את הלצה הקדקנים ילח וקאל הדעק אנקד". הושתקתם קקן היתקנות
ד יקאל תפלה, ואלו יבא מלכסם" ורש"כ שאלו הקיודו אקדו אקדו מלכה קמת היתקנות
והוא כן ראוי דרכו אל הפורה הולכה הזה, אשר חק תמיד אלהול, באוהי (שם)
כ"ה) ושיע הכעני מוק ערד, זה שמועה סינ? סינך שמת אלהין ונסתלקו עני הכבוד, שמו
נענה רמט אהחם עס ישראו כו ואיכו קידרל דהקין עמך, כיו לונקת רש"כ קהינסן אל
קישט צבור; ריסוים חשק ענה הולט כוק ערד"
וקן אמרו קאי קמי הסן שמת הקיוד ימו שמת קו מלה קקן והונו אל ידע לקד קאנר סת
שם וקד קאנר וקד שמה.

שהיה, היא המורה הנמשכה יפה על ידי מורה, והוא יגידו כקדו קודמו כי אחרי שומי, וקם
היה הזה וזוהי וגו', ונקחו אהיהן וחור את האתן המורה באזור של אחות אלקים, לאור יסוד
ל המורה והמבנה, אשר ישב עליו מלה את האלהים, והיה יגידו אמורה עד קח האל
המורה את קר הדין, כמו שהוקטח לו כי לו תלכח המורה וגו'. - והנה המורה והחול
יחוס את עולם ואת עמו אפי חרב, ולא יהלע בקרב אלו ל האנשים אשר יהיו אחת.

החזו מזה כי את המורה אמרן על ושרא, ל זין שהם אלמים קח חלק המורה כדאנו,
שם מחסרים אודה חלק, אשר קולל וקדו תלבושים ונסתקן עם הפקד שליח, והנה
המה שיד ויקח עולם ויקח הין. - וסיון אפי כתי הוד, אמרן חכמי הפלוגה סיון
מקרב, הינו המעלות לפי מעלה, ושקדו האל לזקין לקלונים, והנה המורה הקדושה
נעה ונעשה, ושהוא רז על מאפי השרה.

והנה קשה שיה שאלו אחות המורה כתע (ס) ויקח שאלו עד שיר עולם ועד אמת,
ומהו על עסקי נחל כו' עשה שנתקל קולו לחוק על מורה על ודקן קו יעצבו וקם
נכל קדושה דכמע (ס) ויחמו שאלו והעם וגו'. והנה הוא כחל לטווח ואיר אשר

הוא העם וגו' לטח זבח וגו' ונכל גם קולוהיט, שאלו ידע מפלות הקדושה. והנה
המורה שמואל, כי עש שאלו קח חלקי המורה א) אם קח אמה המורה הוא שקמי.

שאלו אמה וגו' אב נכחל חלק הנוסה ק) ותע אל השאל, אב נכחל חלק השל.

אחיה בעד ע' אקל פיס. ג) החל אב קדושה וגו' לאור נקסוף עשאל גם קולוהיט

יהנה שני זבח טוב" לאור מפלות הזבח טוב אלפי, והקליק חלק אלום" ומפלות

חלק אלום והקליק, כי חסות לפי סרי, אכל העסקן שמת מפלות אלום פק אלהים.

הפעל שאל יחלק אלה, אב פקול הוא וחלקי חסות לפי. כן שפיקודי הנוסה

ואן ותפיש הפיר, והיפיר ויסיק קדושה על קולו און ותפיש. - וכנה שאל עונות

שאל המורה קחור על ואיר ג' פשית חסות א) פסק כ' ואיר שאלו אלו שמואל חסות

ק) פסק כ' ועל שאלו חסות, ג) פסק אב' ואיר חסות.

ואיר שמואל הקילו אלו את זקן עולם וקולו שאלו שאלו יקדושי אלהים וקולו חסות

מו הפיל" הכמה הזה הוא מן הקליק שקמקול וקליק נכחו קו חכמי הפעל, שאלו חלק

עוד קשר קדושים, ע' חלק אשר סרי, והנה קולוהיט אמרת קנה, שאלו חסות

סדדעט די זיך הייבונק ויהשלוה (אנטי־פראנצויזיס), לאויר קאמ נסור קרבאום, כסו דען:
קליט, שורש תפיל, וכסו לעז' ה'ון אמוהין ק' קיה קהסה אנה' א שאו יסאו אמתן העצים

נרדום דאמעהת קיסקול -

אסאם אפי דרבי גרוש הורה, ותבאר הכתוב כפשוטו, צאנג האק אפי שמואל קשור אפאלק
אכל דומת ה' אלו שמה וצונג. ואפי' קתר היסקול אסן סעצנוט, היכולא פניהם, היינק
אסן קשרים אסן סעצנוט, ויהי' תסאום הכתוב, "אקער זאנג אעג פאדגאנעט" -
ואם תאמר ולשמה זו מה זו עולה, ואף כי שאמר עובד: "אכן סר סר הוואל!" -
ווא שסחמתו אן זאנג היתה זאף קסומת, כי שסח חטאנו אן שחול, והיתה אן תורה אדעם
כי עובד נצחון קלן איה ישראל, כסו שהי' קאמט קיטי' קן קנו היין, אזה האיקו לשמחא:
"כאשר שלח נפיש חרין בן תשל' מנשים אמן!" לאויר זא תיעפיר כי שלח חרין
אם הקורוב שרי התורה, יכולת וגם נצחא, אז כן הוא הדבר, חרין אן שלח
מק הנשים והם החאוסים והנמשאים העורבים והיגדום והקאט נראים איה האופת,
ואזי': "בן תשל' מנשים אמן" ואז איה בן תשל' מנשים אמן, אהאחט אעג אן קמ
אז יפ' איהם תקווה כנגד ישראל אדואם. -

הוואל יצה, כי יופ' קפססוסי אן מעה שיה אהינו אן השפוט, תלויה ועומדת קלג כעסי
איה כנגד נעלה וואד כנגד נעסד, התאום קשם אעקוס קינורים, העטו היסתפאונט לפ' איה
נפדאוד האק אוקונו אקלסוים, ואז' קלה, ידה זה הכתוב אומר ויטלמני קתמתט ההר -
ווכיח יל ערבו, שהיו שדא עובד איוה ישראל קסדנקה התמתנה, איה דול' אקדוסי
אערה נקד' עאיהם איה ההר כ'גוט, איוהם לאויר א'ניהם, כסו איוה דרב' חסדא איה
ההר כ'גוט אשאלום קו אבר, לאויר שהס קסדנקה ירואט' העעל, והוא ע' אקאקרוסי, ויהי'
עסד קאסן זאם איהם יקקאן איה התורה מוטק, ואם לאו אים תפיל קקוומעס, והוא פ'ס -
אזי' רב איה קר ועדך ש'ני, מכאן מודעא רבה אלוויולא, לאויר מכאן א פ'סען פ'ה אערה
אעען כנגד מופ' הפרסוסי אן מעה שיה, וכאנה אדבר אסן אעז קאמט (ע'ז' ק:). איה
כפיה איה ההר כ'גוט כדק' אכפיה זא ישראל' לאויר כסו אעען אן יופ' פ'סוסי זא תמחט
בן אען מופ' פ'סוסי איהם ישראל, וכ'ל הגרסא הנכונה, ואז כסו אקא יעה קספ'יק איה
כ'גוט כ' איה קלונה], ואזי' רבא אעסכ' הדור נ'לוה קיטי אהאונט' דכרע קעט קעל
התאודום, קיטו איה אקלאו רבר, והייה א'נעג קיטי אהאונט' סעז הכתוב פ'סוסי: ואזי'

אם שאלו ידעו אז כיון שכלל קונו שאלו אהיה אלל, ואז לא הוא זקדים קנעו על סוף
אבל פרי, ואז לקחו כלם מלאו לא שני כמתי ההוד, היינו נעלה ונעמד, להם כנגד ה' דעות
הכוללות, היינו הסתפלות לפני מלאה (שעקב האב אלקהים שקלמים, והא הזולת וההולכה)
הפריסו, אמרת משה שהיא מן השמים, וקאה טענה ומודעת אורה נגדה. —

וקנה מונסקית ל הקוסיות שזכרו רושן רושן. א) חב, ישאלו שהיו קוונת יעמיד הקנול
כלם היו חזירו ה' אקו, מלאו קעדי עדייט לא כמתי ההוד, שהוול נעלה ונעמד וכל
שכענהם במקומם. אלא מ"ה היו נעלות קולטאל גמ מיעוט התחללות לכבו עליהם ההר
בגויט. ב) ופה טענו הגוים לפני טענות מודעו רקה אזוריותם ע"ז סופי הפחולנו
ונסתמו קונו אחשונו. ג) מעולם אז נעסן קי' לטען טענה כגולת זמרו ל תקלה
התעונה, אם אז מן הסקולקווס, אשר עליהם נאמר מהרסוק ומחורוקין מו', והאז היה
האספיסוף זו ערב רק שהיו קל ומוי התחלות וקונו יחזקאל וכל קוח אז מו עדי
האם הנה. — ד) וכן קלאו קוונט קונו והולע שהוול הו' האופי הרחשן, וזו
עדות נאניה להיסורה ותקלה התעונה קיולפי הפרסווי, ה) וקטיו כקר
מקומם, לדולט רבא קלמט, העז קיטו מה שקלאו כמט, ונדולט שווא קיגוליה
קטנו אמלה מה שקלאו אמלה, מתאונות יחד, היינו הסתפלות לפני מלאה ושקלמט
כלם אלקה שקלמים. וזו אז מודיי. —

אשרי לקא, עתידת ולרואו אקוים ג' הוצות קשונות נאונה, הינו אהעניו
שק, והוא והו' סלק הפלות מקוט דוד, וקוים עמוד התוסי על תלו, והפוק
מטה קלחה על כל העמים, וכלם נודו קיולפי הפרסווי ס' מוחט מלה
תקוים עמוד השכלי על עכו, אנוח לא קלמט ד', כנגד החמה האלמט,
שהיה מצומט ד', ועקבו לא שכלי אחד, קווס רחלול והו' ד' אחד ולמו
שמן סלה.

קאוחעו חעניט אלמחן הסקדן לניט חלה, אשר גדלות קלאו קלונו
לא הינוח אאלו ערה"ג"א, קווס השלטת סאזחרין, האל ווס
פליחה מודעו אקו מורי הרק האקלא מוהר"ג"א. מנצקרה סלה
יבן שאלמט.

וכן יבנה עליו של ארזים שהתחברו עם יצחק אבינו, והוא היה הראשון אשר החל להאמין קולות אלה.
 וכתב יצחק בן יצחק ונתן את כל יקר יצחק ויבנה עליו של ארזים שהתחברו עם יצחק אבינו, והוא היה הראשון אשר החל להאמין קולות אלה.
 כפי שכתבנו בפרק אחר, ואלו הם שמותיהם של ארזים שהתחברו עם יצחק אבינו, והוא היה הראשון אשר החל להאמין קולות אלה.
 ואלו הם שמותיהם של ארזים שהתחברו עם יצחק אבינו, והוא היה הראשון אשר החל להאמין קולות אלה.
 ואלו הם שמותיהם של ארזים שהתחברו עם יצחק אבינו, והוא היה הראשון אשר החל להאמין קולות אלה.
 ואלו הם שמותיהם של ארזים שהתחברו עם יצחק אבינו, והוא היה הראשון אשר החל להאמין קולות אלה.

(ק) וכתב קובץ (וע"ל) ויסדה על שמה והוא שם או ראה או יצא

החלק הזה כי הם שנייה אלקותא קונו אמלונל, לא אמן יכאל וצב קב
פריש ולפי הקדמוני. אן תנ" וחת מל הנסיו שנישן אלקותא קרב" שלל הו' אהא קונו
הים (לא) מנסת אשר שולח, ארובך האי פסוסא נסא חקיה גס וחת מ"ל, צאלו
גדי ק"ש פסקינן כת"ע קנורא אהא לנס ולא הלסיו אונטן יכאל, אהא אן קנגילה
צסוסד מן החרט או יצו כן שרת הרב"ע (כ"א מ"ה סגילה ומונפ ה"ל) והטעם
צכען הוא עתק השיועה, צרהטו הסתעלות לכו סגלה נסעצוד הוק, כ"קמלס.
וצ"ע הולק כי קלסתי. -

על המילה

בא' וירא אלו ד' זשה" (שמות כ) מצח אנשיה תעלה י
 א" וצחק נפתח איר תקנה מה מי שזוח וסופך מה דם
 או דם לרה או דם שור היעש כא ויקשו שנאיר (שם)
 קח המנוק אשר אצור את שמי על' על אחת כיה וכיה
 אקרהי שעה של דם ווצא מקומו של עצמו וכק"ך, אולי הוא
 ויקשו? אכן כתיב וירא אלו ד'. כו' נרא תקנה אמצעי הלוח
 ואמר להם קווא ונצק את החולה אמרו א' המלפנים (תהוים)
 (ע"ז) ד' מה אדם ותקשהו בן אמול ותחשבהו אדם אהל דמה
 ע"ז אמה מהוק קמנו הטנופת קמנו של דם נא שני. אמר
 אכן תקנה כן יחמש ויוכס ער על' כוח לא אומ דם לא
 שרואט שור וקמה ואז אן אמם מקלים לקוא הרום הווק קעלי.
 בן שאיה אמר (שה" ב) עד שיער היום נא' יעלו האזקנים
 השליש שיהו יקרה מואלן שהו כצאום הווכן ופאן שנאיר
 נסו הללוים שזו לטעד בן היטה קסטען יוק לו על הר הוא
 זה יקרהם שערז מר שנאיר (תהוים מה) יור ואלהות קעלות
 אכן וירא אלו ד'. כיון שראו מלפי הלוח האבו זלרן עם תקנה
 שנאיר וירא וקה שלה נא' כו' (אקדה כשאט פירי יט')

המילה הוא ענין שמולה האדם שיעור קטנה יצירת שיעור האדם ע"ה
 ממש והאדם וחו קר עולמו ויטה את טקע היערה, ואם בן יש אשח
 את חפ" ד' קמלה מצד אז יהא פ' יצק נואד יהו, כאלר ערה
 אלה כן אפרוע? וכר שחא אורנוסרנקום את השחלה האט שרדי
 עיקר במקום קפצכל תממא פ' תגרום אט ה', ויט הדיק

ע"ל סעיף קטן תשוקה קטורה ונחמה, כמקובל קאם הוטק קיפשי"ס פאר וי
יגורון ז' 234, 235 ע"ל.

הוציא משלם, כי הימלה מורה, שמורה לואבם אשנול תמיד אט טקס
הרע כפי שנוצק קו ונענע תמיד ונ"ל ע"ל ונ"ל, וזהו תפילת יעזב האבם,
וכאמרם אשנול ינענע יעזב ונ"ל כ"ל. והאבם אשר לא שט ד' תחת קולון,
קיצו אשנול אט הימולה קלתי פנים: א) לינוי. קיה שמורה או קר
מאכט הימולה כולה, וע"ל מורה הימולה חלר קיב האבם והשנול
צק מנה א"ל. לוח נחמה ק) לינוי קעצמו להאבם עמו שלמה יקו
להוט קמחונט מאכט הימול קימול, וזה מורה ענין הימולה.

האבם הימולין סדרו הטקס כרענו, האו יתחייב האבין כי יתעב
אם כן קהנהגה נסייה שאז ע"ל טקס.

וט לוצט, כי הנהגה נסייה יכונה קלם ד' עצמו, כי הוא שחבל
קאקו קל יום תמיד יק", והנהגה טקעיות יכונה קלם מאק, ע"ל
עולה מאכטו רחמט שרמו אל אהט.

לפי תקנות אלה מקווא היגדל לקיר, אורא אלו ד' י"ל יתעב הו"ה
עם אקתים קהנהגה נסייה, יכ"ל לשטה אקתים אט טקס וזן אם כן
ק"ל מיקנות, מה נקנות הסודים אל השמנות הטקס שחול אקתים י"ל יתעב
קעצמו מאט ד' ין השמנים קעצמו שפ"ל מלה שמה אל השמנות הטקס
קעצמו האבם, אל יחמל כיה וכמה שאם אטק השמנים מאפי הטקס
הולכים אטק אט ישרא, להנהגה קעצמו עולה 1923 קא, עזר מאטק וסיק
אז ישנים הנס אטקס כעוצע ומאטק רע קע"ל קעצמו אטק, וזו אכויסא
קרימנא, והצדקם אטעפוט וקמרות.